

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 105

Dijous, 17 de desembre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 68, tercera reunió

Í N D E X

Projecte de llei
de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999

S U M A R I

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999 (Tram. 200-0054/05) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.) (09:01)

POLÍTICA PRESSUPOSTÀRIA

— Esmenes núm. 1 a 16 (S) i 19 (S, IC-EV i ERC)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

7243

— Esmenes núm. 17 i 18 (M)

Torn a favor: Sr. Bosch i Garcia.

7244

— Esmenes núm. 335 (Economia productiva) i 613, 628, 629, 636, 637, 640 i 642 (Política territorial i ambiental) (P)

Torn a favor: Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 20, 21, 22 i 23 (Política pressupostària), 339 (Economia productiva), el mot «Sud» de l'esmena núm. 605 i l'esmena núm. 652 (Política territorial i ambiental).

7245

— Esmena núm. 19 (S, IC-EV i ERC) i 24 a 49 (ERC).

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

7246

— Esmenes núm. 50 a 119 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo.

7248

Torn a favor: Sra. Tolosana i Cidón.

7248

Torn a favor: Sr. Boada i Masoliver.

7249

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU), que proposa dues esmenes transaccionals: amb l'esmena núm. 13 (S) i amb les esmenes núm. 39 (ERC) i 110 (IC-EV).

7250

El secretari primer llegeix les dues esmenes transaccionals proposades.

7253

Votació de les dues esmenes transaccionals (10:41): aprovades per unanimitat.

7253

Votació de la resta d'esmenes (10:42): rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

7253

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

POLÍTICA FINANCERA

— Esmenes núm. 120 a 136 (S) i 137 i 138 (S, IC-EV i ERC)

Torn a favor: Sr. Carnicer i Vidal.

7253

— Esmenes núm. 600, 624 i 632 (Política territorial i ambiental), i 801 i 805 (Política cultural) (P)

Torn a favor: Sra. Montserrat i Culleré, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 139, 140 i 141 (Política financera); 615, 618, 647, 650 i 652 bis (Política territorial i ambiental), i 800 (Política cultural).

7255

— Esmenes núm. 17 i 138 (S, IC-EV i ERC), i 142 a 158 (ERC)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca.

7256

— Esmenes núm. 159 a 184 (IC-EV)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo.

7258

El president es reincorpora al seu lloc.

Torn a favor: Sr. Guillot i Miravet.

7260

Torn en contra conjunt: Sr. Codina i Castillo (CiU).

7260

El secretari primer llegeix una esmena transaccional, presentada pels grups parlamentaris de Convergència i Unió i Popular, amb l'esmena núm. 157, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya.

7263

Votació de l'esmena transaccional (11:52:14): aprovada per unanimitat.

7263

Votació de la resta de les esmenes (11:52:52): rebutjada per 35 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

7263

GESTIÓ PRESSUPOSTÀRIA D'INVERSIONS I POLÍTICA SOBRE EL PATRIMONI

— Esmenes núm. 185 a 198 (S)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal i Farreras.

7263

— Esmena núm. 199 (M)

Torn a favor: Sr. Tugues i Boliart.

7266

— Esmenes núm. 200 i 201 (S, IC-EV i ERC)

Torn a favor: Sr. Novella i Izquierdo.

7266

— Esmenes núm. 620 i 643 (Política territorial i ambiental) (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Nadal i Aymerich, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 202 i 203.	7266
— Esmenes núm. 204 a 209 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	7267
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	7268
<i>Votació de l'esmena núm. 188 (12:35):</i> aprovada per unanimitat.	7270
<i>Votació de la resta de les esmenes (12:36):</i> rebutjada per 39 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.	7270
POLÍTICA DE PERSONAL I DE FUNCIO PÚBLICA	
— Esmenes núm. 210 a 222 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Mir i Bagó.	7270
— Esmenes núm. 227 a 233, i 610, 623, 625 i 639 (Política territorial i ambiental) (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 223 a 226 i 234, 614 i 649.	7271
— Esmenes núm. 235 a 249 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	7272
— Esmenes núm. 250 a 272 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet.	7274
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	7275
<i>El Sr. Ridao i Martín (ERC) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 246.</i>	7276
<i>Votació de les esmenes núm. 227 a 233 (13:25:40):</i> aprovades per 92 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.	7276
<i>Votació de les esmenes núm. 250, 251, 258 i 259 (13:26):</i> rebutjades per 17 vots a favor, 64 en contra i 20 abstencions.	7277
<i>Votació de la resta de les esmenes (13:27):</i> rebutjada per 39 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	7277
POLÍTICA DE COOPERACIÓ LOCAL	
— Esmenes núm. 273 a 285 (S), 291 (S i IC-EV) i 292 a 304 (S, IC-EV i ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Mir i Bagó.	7277
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferran i Serafini.	7278
— Esmenes núm. 286 a 290 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7278
— Esmena núm. 638 (Política territorial i ambiental) (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ros i Casas, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 305 i 306.	7279
— Esmenes núm. 307 a 311 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	7279
— Esmenes núm. 312 i 313 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	7282
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	7283
<i>Votació de l'esmena núm. 284 (14:20):</i> rebutjada per 23 vots a favor, 56 en contra i 8 abstencions.	7284
<i>Votació de la resta de les esmenes (14:21):</i> rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.	7284

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a les quatre i quatre minuts.

ECONOMIA PRODUCTIVA	
— Esmenes núm. 314 a 318 (S) i 321 a 332 (S, IC-EV i ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Rañé i Blasco.	7284
— Esmena núm. 319 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart.	7286
— Esmena núm. 320 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7286
— Esmenes núm. 333 a 339, i 599, 603, 616, 617, 619, 622, 626, 631, 641, 644, 646, 648, 651 (Política territorial i ambiental) i 808 (Política cultural) (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal, que tot seguit anuncia la retirada de les esmenes núm. 616, 617, 646 i 648.	7287

— Esmenes núm. 341 a 355 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ausàs i Coll.	7288
— Esmenes núm. 356 a 372 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	7289
— Esmenes núm. 311 a 332 i 373 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Guillot i Miravet.	7290
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	7291
<i>Votació de les esmenes núm. 333, 334, 337 i 339, del G. P. Popular (17:02):</i> aprovades per 59 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.	7293
<i>Votació de les esmenes 335, 336 i 338 (17:03):</i> aprovades per unanimitat.	7293
<i>Votació de les esmenes núm. 355 i 361 (17:04:28):</i> aprovades per unanimitat.	7293
<i>Votació de la resta de les esmenes (17:04:56):</i> rebutjada per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	7294
POLÍTICA SOCIAL	
— Esmenes núm. 375, 406, 427 i 448 a 452 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Cadevall i Soler, que anuncia tot seguit la retirada de les esmenes núm. 403 i 404.	7294
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 376 a 405, 407 a 426 i 428 a 442 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Figueras i Siñol.	7295
— Esmenes núm. 443, 444 i 445 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	7296
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 446 i 447 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7296
— Esmenes núm. 448 i 452 bis a 507 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ridao i Martín.	7297
<i>Torn a favor:</i> Sr. Benach i Pascual.	7298
— Esmenes núm. 507 bis a 522 (IC-EV), 448 a 452 (S, IC-EV, ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot, que anuncia la retirada de les esmenes núm. 516 i 519.	7300
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU), que presenta esmenes transaccionals amb les esmenes núm. 407 i 482.	7301
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals amb les esmenes núm. 407 i 482.</i>	7303
<i>Votació de les esmenes transaccionals presentades amb les esmenes núm. 407 i 482 i de l'esmena núm. 435 (18:10):</i> aprovades per unanimitat.	7303
<i>Votació de la resta de les esmenes (18:11):</i> rebutjada per 34 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.	7303
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
POLÍTICA TERRITORIAL I AMBIENTAL	
— Esmenes núm. 523 a 561 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tura i Camafreita.	7303
<i>Torn a favor:</i> Sr. Clofent i Rosique.	7305
<i>Torn a favor:</i> Sr. Piella i Vilaregut.	7305
— Esmenes núm. 562 a 571 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Morera i Tanyà.	7306
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
— Esmenes núm. 572 a 592 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7306
— Esmenes núm. 595, 596, 601, 602, 603 bis, 604, 611, 612, 624 bis i 627 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Herranz i Masó, que tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 645.	7307
— Esmenes núm. 597, 598, 606, 630, 634, 635, 802, 803 i 804 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Aige i Sánchez.	7307
— Esmena núm. 621 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Escartín i Sánchez.	7308
— Esmenes núm. 607, 608, 609 i 633 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	7308
— Esmenes núm. 653 a 726 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Portabella i Calvete.	7309

— Esmenes núm. 727 a 772 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	7311
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	7312
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU), que presenta esmenes transaccionals amb les esmenes núm. 613, 621, 652, 744 i 749.	7313
<i>El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals presentades pel G. P. de Convergència i Unió amb les esmenes núm. 613, 621, 652, 744 i 749.</i>	7315
<i>Votació de les esmenes transaccionals amb les esmenes núm. 152, 613, 621, 744 i 749 (19:36:10):</i> aprovades per unanimitat.	7315
<i>Votació de les esmenes núm. 586, 718, 747 i 748 (19:36:56):</i> aprovades per unanimitat.	7315
<i>Votació de l'esmena núm. 630 (19:38:12):</i> aprovada per 83 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.	7316
<i>Votació de l'esmena núm. 633 (19:38:42):</i> aprovada per 63 a favor, cap en contra i 31 abstencions.	7316
<i>Votació de la resta d'esmenes de G. P. Popular (19:39:10):</i> aprovada per unanimitat.	7316
<i>Votació de les esmenes núm. 551, 553, 548 i 549, del G. Socialista (19:39:42):</i> rebutjades per 24 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions.	7316
<i>Votació de la resta de les esmenes vives dels grups parlamentaris Socialista, Mixt, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (19:40):</i> rebutjada per 31 a favor, 63 en contra i cap abstenció.	7316
POLÍTICA CULTURAL	
— Esmenes núm. 773 a 778, 906, i 791 a 794 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Duch i Plana, que tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 789.	7316
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 779 a 782, 790 i 795 a 798 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	7317
— Esmenes núm. 783 a 788 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Terradellas i Redon.	7317
— Esmenes núm. 797 i 798 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7318
— Esmenes núm. 806 i 807 (P)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Escartín i Sánchez, que anuncia la retirada de l'esmena núm. 809.	7318
— Esmenes núm. 810 a 861 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló i Valls.	7319
— Esmenes núm. 862 a 877 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot.	7321
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Tolosana i Cidon.	7322
<i>El Sr. Ros i Casas (P) intervé per al·lusions.</i>	7323
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	7323
<i>Votació de les esmenes núm. 801 a 808, del G. P. Popular (20:44:08):</i> aprovades per 86 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.	7325
<i>Votació de la resta de les esmenes vives dels grups parlamentaris Socialista, Mixt, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (20:44:44):</i> rebutjada per 29 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	7325
ORGANITZACIÓ, ADMINISTRACIÓ I ASPECTES CONCRETES	
— Esmenes núm. 878 a 888 (S)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	7326
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes núm. 889 a 898 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Tugues i Boliart, que tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 899.	7327
— Esmenes núm. 900 a 903 (M)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Olivares i Usac.	7328
— Esmenes núm. 909 a 927 (ERC)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Ausàs i Coll.	7328
— Esmenes núm. 928 a 949 (IC-EV)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Fuentes i Navarro.	7329
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Torn en contra conjunt:</i> Sr. Codina i Castillo (CiU).	7331

7242

Votació de l'esmena núm. 884, del G. Socialista, i de l'esmena núm. 946, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (21:25): aprovades per 78 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

7332

Votació de la resta de les esmenes vives dels grups parlamentaris Socialista, Mixt, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (21:26): rebutjada per 31 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions.

7332

Votació del text del Dictamen (21:27): aprovat per 53 vots a favor, 27 en contra i 1 abstenció.

7332

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 68.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances i de Benestar Social.

El president

Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1999

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 1999. Començarà el debat amb la discussió de les esmenes a l'articulat reservades per defensar en el Ple. El debat es farà d'acord amb les agrupacions acordades per la Mesa, i el primer bloc és sobre política pressupostària. El temps que esmerçaran els intervinents serà directament proporcional al número d'esmenes presentades.

Correspon, en primer lloc, intervenir al Grup Socialista, per un temps màxim de quinze minuts, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. En la intimitat d'aquesta sessió inicial i matutina, iniciem el debat de l'articulat amb el bloc que fa referència, potser, als elements més pròpiament pressupostaris.

I, segurament, la primera reflexió que el nostre Grup voldria introduir, que, en tot cas, és la que dona peu a aquest conjunt d'esmenes que va de la 1 a la 16, més la 19, que és una esmena conjunta amb altres grups, és..., són esmenes que van encaminades a intentar limitar la ficció pressupostària a què ens té acostumats el Govern en els darrers anys, i, per tant, desitjaríem que aquest darrer pressupost del Govern Pujol fos, també, el pressupost que pogués marcar no solament un canvi en la política de govern i un canvi en un govern, sinó també un canvi en la política pressupostària. Recordaria algunes dades –que, en tot cas, fan referència al pressupost de 1997, perquè és l'últim que tenim tancat– per il·lustrar fins a quin punt arriba el nivell de ficció, el nivell de virtualitat dels pressupostos del Govern de Convergència i Unió.

En el pressupost de l'any 1997, hi ha hagut articles que han arribat a multiplicar per vuit els seus crèdits inicials. Així, vostès van portar un pressupost aquí que en l'article 78 tenia previstos 9.900 milions de pessetes; els crèdits definitius, després del tancament de 31 de desembre, eren de 80.400 milions de pessetes. O podem anar a les operacions amb els actius financers, que en tenien previstos 7.000 i van acabar amb 16.000. O podríem agafar pràcticament qualsevol exemple per comprovar que el pressupost que vam presentar en

aquesta cambra i la realitat que després han executat, la realitat que després s'ha anat conformant al llarg de l'exercici, mercès a les llicències que vostès mateixos es permeten en la regulació, doncs, aquestes dues realitats són totalment diferents.

Per això, en aquestes esmenes nosaltres els plantejem, en primer lloc, que eliminin els mecanismes que fan possible aquesta ficció pressupostària; que es subjectin a l'article 42 de la Llei de finances públiques de Catalunya; que no apliquin en el pressupost despeses provinents d'anys anteriors. En casos com la sanitat, en això és on hi ha un drama d'un volum considerable; són factures que es queden al calaix per valor de centenars de milers de pessetes, de milions de pessetes, i que no arriben a copsar, no les inclouen fins a l'any passat. Que no vulnerin el principi del pressupost brut, coses que fan, com a mínim, autoritzades per llei en dos casos: en els casos dels ingressos de les liquidacions hipotecàries i en els casos de les despeses per avals, on vostès mateixos, en la mateixa regulació que fan, diuen: «No cal que es faci pel principi de pressupost brut, que s'ingressi per net», i aquesta és una manera d'escapolir-se del control d'aquest Parlament i del control, a més a més, de la legalitat. Com que saben que aquestes són coses que la llei no permet, les van incloent en el pressupost, any rere any, per, d'aquesta manera, vulnerar els principis legals i universals, que podríem dir que tot-hom accepta en el món pressupostari.

Si més no, els diem: si volen fer algunes modificacions, facin-les amb criteris que siguin raonables; no les facin amb qualsevol criteri. Facin-ho amb criteris que conservin l'equilibri entre les despeses corrents i les despeses de capital, i facin això tant en les transferències com en el cas de les ampliacions i reduccions. No apliquin les subvencions de capital a eixugar les pèrdues de les empreses; aquesta és una pràctica que vostès tenen per subvencionar empreses de la forma, diríem, més dissimulada que poden. Diuen: «Com que no podem donar una subvenció perquè, d'aquesta manera, quedaria molt malament, diem que fem una aportació de capital, però –però–, això sí, autoritzem utilitzar aquestes aportacions de capital per eixugar pèrdues en el cas que sigui necessari.» No facin aquest tipus de tècniques, no utilitzin això, perquè això són tècniques de mala gestió, són tècniques d'encobriment de resultats, són tècniques d'empobriment de la pròpia capacitat del Govern.

I, si més no, deixin que aquest Parlament pugui fer allò que vostès autoritzen al Govern, que és que, quan un Parlament faci una proposta, vostès, en aquell moment, diuen: «Si un Parlament fa una proposta que comporta despeses econòmiques, ha de dir d'on surten aquests recursos», i, en el cas que la iniciativa correspongui al Govern, diuen: «Ha de dir d'on surten aquests recursos o ha de dir quins recursos deixa d'utilitzar.» Que també el Parlament pugui emprar les mateixes capacitats que el Govern.

I, si més no, facin quelcom que, des del nostre punt de vista, és essencial i important. Ja hem denunciat en diferents moments, en les esmenes a la totalitat –i al llarg d'aquest debat anirà sortint en diferents moments–, que una de les xacres, la xacra més important que té el Govern en aquest moment, és el descontrol de les des-

peses de funcionament. Aquí podríem recordar aquella Direcció General de desburocratització o els diferents intents verbals –perquè no han passat d'aquí– que ha fet el Govern de controlar les seves despeses de funcionament; tots ells fracassats, tots ells inútils. Les dades finals, les dades reals mostren la incapacitat del Govern per controlar les seves despeses de funcionament, i veiem com, any rere any, la burocràcia es va menjant la capacitat d'inversió, la burocràcia es va menjant la capacitat d'innovació, la capacitat de fer noves aportacions des del punt de vista econòmic, des del punt de vista pressupostari.

Per tant, si no volen canviar l'òptica de la ficció, com a mínim, facin-la correctament; com a mínim, preservin els equilibris necessaris; com a mínim, facin allò que, des del punt de vista tècnic, no ja el Grup Socialista, sinó la societat, el món econòmic en general, els està demanant. Allò, diu: «Hem d'anar posant barreres a la realitat», diu, i, si no volen fer això, si més no, com a mínim, expliquin el que fan, informin aquest Parlament de què és el que fan i de què és el que no fan, expliquin en aquest Parlament les coses que vostès fan malament..., bé, perquè puguem saber... Expliquin en aquest Parlament com el Govern fa una retenció de saldos pressupostaris en el darrer trimestre de l'any, amb quins criteris la fa, quines partides l'afecten... Perquè, si no, això, aquest Parlament no ho veurà fins al juny de l'any passat, quan arriba la liquidació de comptes en aquesta cambra. Per tant, trigaria..., triga molt. Expliquin-nos per què no fan aquestes retencions, informin el Parlament de les liquidacions de les empreses, enviïn a aquest Parlament el Compte general, expliquin totes les informacions d'aquelles activitats econòmiques i pressupostàries que fa el Govern i que incideixen en el que aquest Parlament ha de conèixer, perquè, si més no, es tracta d'incidir sobre un document, el document pressupostari aprovat per aquesta cambra.

I, en tot cas, senyor president, senyors de la majoria, si no volen fer tot això, si més no facin els controls ben fets, els controls externs –no ja d'aquest Parlament. Si no es fien del Parlament, si pensen que les opinions que poden vindre d'aquesta cambra són esbiaixades i que poden anar en contra dels seus plantejaments, si més no, facin els controls *a posteriori* que pertoquen. Nosaltes, hi ha una esmena que fa molts anys que venim introduint, que és la necessitat que el Pla d'auditories contempli que totes aquelles empreses que superin un volum de facturació de 25.000 milions de pessetes tinguin auditoria anual. Si més no, facin això; si més no, al final, dir: «Escoltin, va, arribin a dir que totes aquestes empreses tinguin un control extern, perquè és el que, finalment, poden ser els elements que puguin anar conformant la política pressupostària».

Per tant, senyors del Govern, senyor Codina –perquè suposo que respondrà vostè–, acabin, primer, amb la ficció. Si no volen acabar amb la ficció, si més no, actuïn amb criteris raonables; si no volen actuar amb criteris raonables, com a mínim, expliquin-nos el que fan, i, si no ens volen explicar el que fan, com a mínim, deixin que algú els controlï, encara que sigui extern. És que li estic plantejant allò, una gradació de mesures que més minimalista, més minimalista no pot ser.

I, en tot cas, una última esmena, la 19, que és una esmena conjunta amb els altres grups, en què, diríem, seria, segurament, una llicència que ens prenem, que pot anar una mica en contra i li admeto que pot anar una mica en contra del que estic predicant des d'aquesta tribuna, en el sentit que li estem predicant realisme, que li estem predicant menys ficció, que li estem predicant més rigor, que li estem predicant més coherència, i li estem dient: «Escolti, en tot cas, una excepció, una excepció en el Centre Informàtic de la Generalitat.»

Vostès estan cometent un error «de bulto» en la privatització del Centre Informàtic de la Generalitat. No saben a quina empresa li han de donar, li han d'adjudicar això. A més a més, l'empresa que ha fet el que sembla que és la millor oferta és una empresa que, a la seva vegada, està subjecta a un procés de privatització per part de l'Estat. És a dir, ens podem trobar que volen adjudicar una empresa, volen privatitzar el Centre Informàtic de la Generalitat adjudicant-lo a una altra empresa que, a la seva vegada, en aquest moment és pública i que, en el futur, pot ser privada. Estem, allò, com algú deia l'altre dia, amb una privatització al quadrat. Són tantes les incògnites que està generant el Centre Informàtic de la Generalitat i la seva privatització, són tantes les angoixes, que, si més no, em sembla que hem de preveure tots plegats la possibilitat que aquesta privatització no es porti a terme. I és per això que els grups d'Esquerra, d'Iniciativa per Catalunya i Socialista els han fet una esmena que diu: «Miri, en un cas sí que entenem que els podríem donar una llicència per transformar aquests pressupostos», dient-los: «Si no privatitzen el Centre Informàtic de la Generalitat, el Parlament autoritza a refer en la forma escaient aquests pressupostos, per tal que, l'any 1999, també el Centre Informàtic de la Generalitat tingui els seus pressupostos.» Em sembla que aquesta seria una mesura de prudència i una mesura que seria ben interpretada des de la reflexió i des de la racionalitat per tota la societat catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Bosch. Ho fa des de l'escó.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, des de l'escó, perquè és molt breu, senyor president; moltes gràcies...

El president

Té set minuts.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, sí, de sobres. És per defensar, en nom del Grup Mixt –i, més concretament, dels diputats del Partit per la Independència–, un parell d'esmenes que hem presentat en aquest apartat que discutim, que són la 17 i la 18.

La 17 demana, proposa la supressió de l'apartat 1.c de l'article 7 d'aquests pressupostos, on diu que «els crèdits destinats a despeses de funcionament de serveis per

als quals s'exigeixen taxes, exempcions parafiscals, cànon o preus» —quan parla dels crèdits ampliables, evidentment—, diu: «aquests crèdits poden ésser ampliat per la diferència entre la recaptació inicialment prevista i l'efectivament ingressada.» Nosaltres pensem que això s'hauria de suprimir. En primer lloc, perquè és una porta oberta al dèficit pressupostari, un dèficit pressupostari que es dispara per les despeses de funcionament del capítol 2 que preveu aquest apartat, i hem de dir que, tot i reconèixer que s'ha millorat en la retenció de creació de dèficits de l'endeutament de la Generalitat, que és el 25% del total autonòmic, fa que siguem extremament restrictius a les finestres que poden generar dèficit, com aquest article 17.1.c.

Malgrat que la previsió d'ampliació de crèdits es produiria només sobre la base de majors ingressos pel mateix concepte, liquidacions pressupostàries d'exercicis anteriors demostren que aquesta proporcionalitat formal no es compleix. Això, pel que fa a l'esmena 17.

L'esmena número 18 demana l'addició d'una nova lletra a l'article 7, de crèdits ampliables, que diria: «Els crèdits consignats amb partides de 1.000 pessetes es consideren crèdits ampliables.» Cal dir que això ja se sobreentén, normalment, però tot i així proposem que es digui explícitament, perquè quedi més remarcats; també perquè les esmenes acceptades en el tràmit d'altres i baixes..., degut a aquestes esmenes, cal la menció específica que és un crèdit ampliable, i, finalment, perquè de vegades s'ha donat el cas de no-activació d'una partida per falta de crèdit, ja que només parla de 1.000 pessetes.

Bé, aquests són els motius que ens porten a presentar i defensar i demanar el vot favorable a aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana hi ha quinze esmenes conjuntes. Cada un la fa en seu corresponent...? Doncs, en aquest cas, a qui correspon ara és al Grup Popular, al diputat senyor Fabregat. Set minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Acumularia esmenes d'altres grups temàtics en la meua defensa —que ja hem lliurat a la Mesa—: del grup 6, la 335 i la 339, i, del grup 8, la 605, la 613, la 628, la 629, la 636, la 637, la 640, la 642 i la 652, en aquest primer bloc de política pressupostària, i defensaria conjuntament totes aquestes esmenes.

En primer lloc, dir que, quant a les esmenes del grup 6, nosaltres hem presentat una esmena del que és la redacció del projecte tècnic per al cobriment de la Gran Via en el tram plaça de les Glòries - la Pau, a la ciutat de Barcelona. En el grup vuitè, nosaltres hem presentat un conjunt d'esmenes al grup temàtic de política territorial i ambiental; són, si no ho recordo malament, 61 esmenes, que, com he dit abans, anirem repartint entre els diferents diputats que intervindran. I, en primer lloc, dir

que a l'esmena número 605 —que és d'una nova disposició addicional—, retirariem, de la mateixa esmena, quan diu: «Entrada - sortida, a Sabadell Sud», retirariem «Sud», i continuaria per «l'autopista A-18». També lliurarem el text a la Mesa en el moment de la votació, que serà, suposo, en el grup temàtic número 8, i també retirariem tot el final «fins a arribar a la Gran Via, a la població de Sabadell».

Continuaria, també, amb la defensa de les esmenes d'aquest grup vuitè, el que és l'esmena número 613, l'execució: «programar i iniciar l'execució de les obres del tercer carril de l'autopista A-16 entre Sant Boi de Llobregat i Castelldefels en el període 1999-2000»; aquesta és una obra que ara, després de la connexió de la pota sud i de l'autovia del Baix Llobregat, pren una gran importància —el que és aquest tercer carril de l'autopista A-16. També defensaria dins d'aquest torn la número 628; és una esmena semblant a una esmena que vam presentar des del Grup Popular, ja en el passat exercici, però aquesta és «promoure les actuacions necessàries per cercar el finançament, tant públic com privat, per desenvolupar el projecte i iniciar les obres del metro lleuger del Baix Llobregat»; aquesta sabem que és una obra, a més, que està dins del conveni d'infraestructures Estat-Generalitat, amb unes inversions que poden anar entre els 12 i els 14.000 milions de pessetes en els propers anys. Hi ha algunes esmenes que es van aprovar, ja, del Grup Popular en Comissió, algunes esmenes que feien referència a quantitats concretes de diners, i n'hi ha algunes altres, també, que fan referència a quantitats de diners no d'una forma tan concreta i que han quedat reservades per al Ple. Ara en faria una, que és el període 1999-2001, quant al Pla econòmic financer de Regsa, que ha de contemplar un mínim de 1.000 milions de pessetes per desenvolupar la xarxa del canal de distribució del canal Segarra-Garrigues, que aprofitarà les aigües de l'embassament de Rialb, que s'està executant a les terres de Lleida.

També defensaria l'esmena número 636, una obra a la carretera comarcal 1313, al municipi de Ribera d'Urgellet, concretament el túnel de Montan de Tost. Aquesta és una d'aquelles carreteres a què tantes vegades es fa referència a la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament, que fins i tot hi ha resolucions aprovades, i és per això que nosaltres hem presentat, també, aquesta esmena que fa referència a aquesta obra en concret, al túnel de Montan de Tost, a la carretera a què abans feia referència. Una de les altres actuacions, en una comarca que, a més, ha estat motiu de força debat durant aquest estiu, com és la comarca del Solsonès, i les actuacions necessàries en tota la seva infraestructura viària són aquelles actuacions que s'han de fer de millora de la carretera Solsona-Basella durant l'any 1999, mitjançant l'empresa pública GISA.

També defensaria l'esmena número 640; és una esmena que fa referència a una proposta de resolució aprovada en el debat d'incendis d'aquest mes d'agost, on el Govern procedirà a realitzar les modificacions necessàries per tal de fusionar en una direcció general única les direccions generals del Medi Natural i Patrimoni Natural, adscriuint la nova unitat orgànica al Departament competent en la matèria, que nosaltres voldríem que hi

hagués el compromís per part del Grup que dona suport al Govern i pel mateix Govern que fos en el Departament de Medi Ambient. I, per últim, també, hi ha algunes obres concretes quant a depuradores, algunes depuradores del Pla de Sanejament, sobretot en aquelles poblacions de més de 2.000 habitants o aglomeracions urbanes de més de 2.000 habitants, incloses algunes que fan referència a poblacions o aglomeracions de més de 10.000 habitants, com és la del municipi Torregrossa-Juneda, al Pla d'Urgell, que té una execució prevista per a l'any 1999-2000 amb un pressupost màxim, com marca també el mateix projecte, de 380 milions de pessetes.

Anuncio ja, senyor president, que nosaltres retiràrem de tot aquest bloc les esmenes números 20, 21, 22 i 23, i ja li passàrem els diferents blocs; lliuràrem a la Mesa el que és el bloc número 6; retiràrem l'esmena 339, i, del que és el bloc 8, l'esmena número 652.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Faci-ho per escrit i doni-ho al lletrat, si us plau. A continuació, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet. Quinze minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per presentar les esmenes al primer bloc de política pressupostària en aquest debat a l'articulat. Són les esmenes 19, conjunta amb el Grup d'Iniciativa i socialistes, i de la 24 a la 49.

De fet, la primera esmena que presenta Esquerra Republicana vindria a ser una repetició –i, per tant, no m'hi estendré– del que al seu moment vam defensar com a esmena a la totalitat. De fet, són uns pressupostos que hem criticat, d'alguna manera, que hi ha sistemàticament un increment de la despesa corrent, i, en canvi, hi ha un estancament o descens de la inversió. Són uns pressupostos que en els àmbits de l'economia productiva han anat baixant des de fa cinc anys; on estem esperant des de fa temps una proposta de racionalitzar l'Administració, de simplificar l'Administració, de suprimir fins i tot instituts o apartats o organismes que són sobers, que bàsicament tenen una funció publicitària perquè han quedat, pràcticament, doncs, només amb el funcionari i el despatx. I, per tant, també uns pressupostos on, sistemàticament, els ingressos no financers són insuficients, mentre, en canvi, va acumulant-se el deute, i el dèficit, tot i que baixa, no acaba de ser al nivell que caldria. Per tant, aquests són uns criteris generals, i, després, en les esmenes concretes, bàsicament, ens centrem en tres aspectes, precisament, per eliminar algun dels elements de desviació i de manca de rigor dels pressupostos que, sistemàticament, es presenten en aquesta cambra. I les línies que proposem van en tres direccions: una, en la línia de la contenció de la despesa; una altra, en la línia de la transparència, i, una altra, en la de la millora del control pressupostari.

D'entrada, en la contenció de la despesa, proposem una sèrie d'esmenes en la línia que calen mesures que limi-

tin l'augment o la incorporació de crèdits a l'exercici següent; també en la línia de reduir l'aplicació per a l'exercici vigent a d'altres per no deformar el pressupost; també, per no anar modificant partides que, any rere any, són les mateixes; que, utilitzant el recurs de l'ampliable, sempre són les mateixes, i ja hi hauria d'haver una previsió per tal d'evitar que sempre hi hagués aquesta..., en fi, unes partides que ja són previsibles, no cal deixar-les com a ampliables. I també una sèrie d'algunes esmenes que van destinades a fer que hi hagi una distància menor entre el que es pressuposta i el que es liquida.

Per tant, doncs, control de la despesa, control i millor rigor en l'execució dels pressupostos. Hi ha, per exemple, l'esmena 28, en què nosaltres proposem que no sigui ampliable el concepte de lloguer de béns immobles i treballs realitzats per altres empreses; hi ha l'esmena 29, en què es proposa que els increments de despeses corrents es compensin, evidentment, amb minoracions de despeses corrents; l'apartat 33, pel qual no s'admet l'ampliació de crèdits en el cas d'entitats autònomes, i, aquí, tot el que sigui excessiva llibertat en el sentit de manca de rigor per part de les entitats autònomes, encara hi ha el perill que en aquest àmbit perifèric de l'Administració es produeixin més desviacions que en la mateixa Administració; per tant, tot el que sigui acotar la llibertat d'aquestes entitats en alguns casos d'aquests d'usar el pressupost d'una forma laxa, nosaltres estem a favor d'augmentar el rigor en aquestes entitats. També les ampliacions de despeses de capital haurien de ser compensades, evidentment, també en la partida de capital, i també posem més limitacions en l'increment general de la despesa general. I, finalment, proposem una cosa que fa temps que diem i que no hi ha manera que ens en sortim, tot i que hi ha hagut algunes promeses per part d'algun conseller en algun debat de pressupostos, en el debat a l'esmena a la totalitat: proposem un programa d'adequació i reducció de les despeses corrents de la Generalitat. És a dir, un programa de simplificació, de contenció, que sigui plurianual i que tingui uns resultats objectivables i, per tant, controlables. De moment, evidentment, no s'ha fet cas de les diverses vegades que hem presentat aquesta proposta.

Per tant, aquest seria un primer capítol, el de la contenció de la despesa, i hi hauria un segon capítol que és la transparència. De fet, alguna de les maneres que aquesta cambra faci la seva funció de control és que les xifres siguin transparents. I, per tant, donar comptes és bo; sobretot avui dia, que la societat de la informació està entrant en totes les llars, sembla que l'Administració pública hauria de ser la primera a facilitar les coses i no complicar-les, que, en definitiva, al final de tot, també s'acaben sabent, però tard. I, per tant, tot el que sigui transparència i control immediat per part dels organismes com el Parlament, nosaltres entenem que s'ha de millorar. I, en aquest sentit, presentem esmenes com la 25, la 30, la 32, 36, 37, 43, 44, 45, 47 i 49, que, de fet, van destinades a això, a transparència. Per un cantó, donar comptes de les modificacions dels crèdits que es donin –modificacions de crèdits de l'Institut Català de la Salut–, donar-ne compte trimestralment al Parlament. Per altra banda, donar comptes, també, al Par-

lament de les transferències de crèdit en general que es produeixen entre un departament i un altre i les seves motivacions. Això també s'hauria d'explicar, el perquè.

També reclamem, doncs, motivacions en les previsions d'ampliació de crèdit; és a dir, quan hi ha ampliacions de crèdit notables s'ha de donar explicacions dels motius que han portat a aquesta ampliació. També, en una esmena demanem comptes al Parlament dels crèdits a les entitats autònomes, i també que s'informi les entitats locals –és a dir, ajuntaments, consells comarcals, en general– de tot el que siguin subvencions concedides en el seu àmbit, ajuts concedits en l'àmbit territorial que els afecta.

També demanem que es facilitin, que es reconguin o, en fi, es facin transparents les obligacions reconegudes en exercicis anteriors i que els plans que impliquin despeses per a exercicis posteriors incloguin els detalls d'aquests plans. És a dir: de quina forma es preveu que hi haurà despeses en exercicis posteriors, amb quina planificació.

El tema repetitiu, també, de la informació de les liquidacions. Entenem que no és suficient la informació que es lliura a aquest Parlament per comparar entre el previst i el finalment executat, i, per tant, tot el que sigui millorar el contingut de l'apartat de les liquidacions és una forma de millorar la transparència. També, en aquest sentit, proposem informació; en aquest cas, seria ja més de l'Administració, vinculada a l'Administració, de la composició dels consells d'administració a les entitats autònomes per veure una mica el tipus d'estructura orgànica i quin tipus de personal està al davant d'aquestes entitats.

I, finalment, en definitiva, demanem que el mateix Projecte, el mateix Projecte de pressupostos, millori la seva informació. Per un cantó, amb un tema que sembla que s'està convertint en un tema de primera línia en el debat polític, que és el tema fiscal, el tema del dèficit fiscal, el tema dels ingressos –per tant, de la Generalitat– procedents del model de finançament autonòmic, i, per tant, entenem que hauria de ser automàtic –hauria de ser automàtic– el lliurament a aquest Parlament de l'evolució de la balança fiscal Catalunya - Espanya; no demanar cada ics anys i a pilota passada que es facin estudis monogràfics, sinó que, sistemàticament, hi hagués una actualització anual de la situació de la balança fiscal. S'han fet alguns esforços –cal reconèixer-ho– en alguna línia de..., concretament, en l'informe d'aquest any hi ha algunes dades més en aquesta direcció de finançament autonòmic, però crec que queda curt.

També proposem –ja, també, com a fruit d'una resolució que no s'ha complert– que l'informe contingui una programació quadriennal, que es vegi una mica a on anem, no avui mateix, sinó a quatre anys vista, i que permeti una mica tenir una perspectiva del conjunt de la legislatura endavant, i, per tant, que no siguin unes propostes conjunturalistes que simplement serveixen perquè, un any, en relació amb l'anterior puguem justificar molts cops fent trampa o fent, en fi, en tot cas, jocs de números, demostrar que sempre anem millor que l'any anterior i que calen perspectives de zoom, de

llarg termini per veure, realment, si la cosa funciona o no funciona i per poder exercir una bona labor de govern. Per tant, aquest tema, que ja és una resolució aprovada –ho repeteixo–, em sembla que seria lògic que fos ratificat com a esmena en aquest debat de pressupostos en l'apartat de l'articulat.

Després, evidentment, demanem l'ampliació del suport informàtic que rebem els diputats, especialment en tot allò que són dades de l'informe econòmic i de la Memòria i de l'Annex, perquè, precisament, és la forma de poder creuar, d'una manera fàcil, i de poder fer el que ens toca fer a nosaltres, als diputats de l'oposició, que és controlar. Em sembla que, com deia abans, en el moment de la societat de la informació se'ns han de facilitar les coses, no complicar-nos-les, perquè, al capdavall, en definitiva, també s'acaben sabent, però amb la dificultat del temps afegit que s'hi ha de posar per poder analitzar totes les xifres.

Finalment, també, en aquesta proposta de millora de la mateixa concepció del Projecte de pressupostos de cara –ja seria, l'any que ve, òbviament això– que contemplés en base informàtica la relació de llocs de treball.

Hi hauria un tercer i últim apartat, en el qual en una sèrie d'esmenes –la 26, 27, 38, 39, 40, 41, 46– el que fem és introduir una sèrie d'elements de control ja sigui per part del mateix Consell Executiu de la Generalitat, ja sigui per la Comissió d'Economia i Finances d'aquest Parlament, ja sigui pel mateix Parlament, d'una sèrie de moviments que es puguin produir dintre del pressupost al llarg del temps, ja siguin transferències superiors al 10% inicial, ja siguin transferències al Servei Català de la Salut, que nosaltres proposem que sigui el Consell Executiu que les autoritzi.

I, finalment, també –i em repetiria una mica–, seria també el tema de les liquidacions dels pressupostos que caldria, entenem que caldria donar-lo d'una forma molt més detallada, que és l'únic sistema de poder dir si s'han complert, partida a partida, les previsions inicials o no s'han complert.

Finalment, hi ha una esmena que fa referència a les entitats locals en el sentit que, almenys, aquestes entitats locals no es vegin perjudicades per la minva de les aportacions previstes. És a dir que, quan es liquidin, aquestes liquidacions, hi hagi una garantia que no desviï cap avall les previsions del suport o dels ajuts o de les transferències que haguessin de rebre, almenys, per no perjudicar el món local.

Aquests serien una mica els tres blocs d'esmenes que Esquerra presenta en aquest primer apartat de política pressupostària, entenent, com deia abans, que falta encara –i ho anem reclamant, any rere any– més rigor, més control, més transparència i, sobretot, un programa de contenció de la despesa que, ni de bon tros, vos-tes ens han facilitat, any rere any, en aquestes propostes de pressupostos que hem discutit en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, hi ha previstes tres interven-

cions. El temps total és de quinze minuts, que és el que els marco, i comença el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor president. Iniciar la meua intervenció per defensar les esmenes de política pressupostària en allò que fan referència al control pressupostari, a la transparència i a la millora d'informació al Parlament.

Bé. Per al nostre Grup –ja ho hem dit– es tracta els darrers anys, des de fa set anys, aproximadament –aquesta dècada–, d'uns pressupostos que no són creïbles, són virtuals, en els quals les xifres liquidades tenen desviacions ostensibles, que han arribat alguns anys, fins i tot, al 28%. Aquestes desviacions, entenem que encara serien més grans si no hi hagués maquillatge de comptes amb un ús abusiu de romanents, factures als calaixos, centrifugació de deutes i de despeses cap a organismes autònoms i empreses públiques. En definitiva, ens trobem amb una situació de força desviacions. I és això que ens implica la idea d'un pressupost virtual.

En segon lloc, pensem que la informació que rep aquesta cambra no és la que hauria de rebre, hi hauria d'haver molta més transparència. I en aquest sentit de més transparència i més control van les esmenes del nostre Grup.

En un primer moment, hi ha tot un bloc en què demanem una informació trimestral al Parlament sobre modificació de crèdits, transferència de crèdits, manaments de pagaments sense justificació, despeses corresponents a exercicis anteriors i evolució del pressupost. També creiem que seria bo limitar la utilització dels romanents, que han passat de 30.000 a més de 100.000 en els darrers anys. I, així mateix, demanem que la Sindicatura de Comptes informi, faci un informe sobre organismes autònoms, comercials i financers i les empreses públiques sempre que passin dels 25.000 milions de pressupost.

Hi hauria d'haver, també, una autorització al Parlament quan les transferències de crèdit superin en el 10% les transferències pressupostades. Pensem que d'aquesta manera aconseguiríem una major informació a la cambra i limitaríem la despesa del Govern que, pel que veiem, en el tema, sobretot, de despesa corrent, ha estat realment amb desviacions apreciables els darrers anys. Les desviacions al capítol 2 han estat sobre el 16%, i, per exemple, hi ha un capítol com les transferències de capital que ha tingut desviacions sobre el pressupostat amb una mitjana del 82%. Comprendran vostès que són desviacions, en tot cas, excessives.

Dintre d'aquesta mateixa línia presentem un seguit d'esmenes sobre crèdits ampliables, en què no considerem que puguin ser crèdits ampliables el que es destina a les entitats autònomes –va en la mateixa línia de limitar el creixement de la despesa.

Per part nostra, i atesa la situació del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, entenem que la reducció de les partides que es destinen al comerç, al consum i al turisme en aquest país fa que declarem la necessitat de declarar obertes totes les partides, les principals parti-

des que fan referència a aquestes activitats; en concret: «Inversió en comarques de regressió demogràfica», «Inversió en reconversió industrial», «Estalvi energètic», «Seguretat industrial», «Informació i defensa dels consumidors», «Suport al comerç» i «Foment del turisme». En definitiva, tot allò que fa referència a turisme, comerç i consum i que tan malparat queda en els darrers pressupostos, demanem algunes partides ampliables. També ho fem, en aquest sentit, per la supressió de les barreres arquitectòniques i per tot un seguit de partides que tenen a veure amb acords que s'han fet amb els agents socials, en igualar la jubilació dels treballadors de les OTP i, també, per recuperar el poder adquisitiu dels funcionaris en els darrers anys.

Finalment, tenim tota una esmena dedicada al Centre Informàtic de la Generalitat. S'ha fet, ja, una proposició no de llei pels grups de les esquerres al Parlament sobre aquest Centre en contra de les condicions amb què s'està privatitzant, i, nosaltres, el que demanem amb aquesta esmena és que, si el procés de privatització finalment no es portés a terme, s'habilitessin els crèdits necessaris perquè el Centre pogués funcionar.

Res més, senyors diputats, senyores diputades. La posició del nostre Grup sobre el pressupost ja és coneguda, i agrair la seva atenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

La diputada senyora Tolosana continua la intervenció pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Les esmenes que jo defenso són esmenes vinculades a temàtiques que nosaltres entenem fonamentals per evitar la fractura social, perquè donen cohesió social, i, per tant, van vinculades a formació i a cultura. També afecten el compliment de compromisos establerts i a evitar la marginació donant garantia de drets a tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Aquestes esmenes, que reclamen que es converteixin en crèdits ampliables determinades partides, fan esment –la 58 i la 71– a l'ensenyament no universitari en el tema de les obres, al compliment dels compromisos del Pla de construccions escolars i a la formació del professorat de formació professional, perquè puguin aplicar amb garantia els nous cicles d'FP.

Una altra, la 115, perquè es pugui aplicar el Pla de normalització lingüística als àmbits de dret i justícia. Això ha estat a bastament comentat i repetit en els darrers dies de debat.

La 63, per a la garantia de drets de ciutadans i ciutadanes en el tema de l'equiparació home - dona, per a la promoció d'entitats que treballin en aquest sentit. La 61, 64, 66 i 65 –65 i 66– són temàtiques universitàries. Hem parlat de dues lleis universitàries. Darrerament es va substanciar una moció subsegüent a una interpellació del Partit Socialista sobre universitats. Pensem que tot això justifica..., i, a més, hem tingut moviment i contestació social a les nostres universitats, que volen

expressar la temàtica i els problemes que afecten, actualment, la universitat, molt centrats en els recursos necessaris per donar un ensenyament de qualitat. Per tant, tant pel que fa a les beques, al manteniment d'edificis universitaris, a les despeses no acadèmiques d'universitats, que tenen campus específics, i a la recerca de les universitats, nosaltres demanaríem que fossin crèdits ampliables les partides que les atenen.

També, pel que fa a biblioteques, arxius i museus –la 72 i la 73–, que poguessin garantir els compromisos que ja s'han adquirit amb l'aplicació del mapa de lectura pública i amb la construcció i instal·lacions de biblioteques, arxius i museus.

També, pel que fa al Patrimoni, demanaríem que fossin crèdits ampliables –en les nostres esmenes 74 i 76– les que permetessin senzillament el compliment de la Llei de patrimoni i que permetessin, també, operacions de capital de l'1% de l'obra pública per a programes de rehabilitació.

N'hi ha una dedicada a instal·lacions esportives, i aquesta seria, faria atenció a les subvencions a corporacions locals, sobretot, a corporacions locals petites, que no tenen la possibilitat de tenir instal·lacions adequades per fomentar l'esport de base.

I les dues últimes que defensaria serien la 93 i la 114, que són temàtiques per evitar la marginació social. Serien les actuacions de prevenció per a la rehabilitació i la reinserció dels sectors afectats o possiblement afectats per la delinqüència juvenil en la qüestió de la prevenció o bé aquells que ja hi estan, amb la qüestió de la rehabilitació i la reinserció. I la 114, per poder substantiar un programa d'ajut als immigrants extracomunitaris amb recursos socials escassos.

Continua la intervenció, senyor president? *(Pausa.)*

Gràcies, senyor president.

El president

A continuació, el diputat senyor Boada. Encara li queden sis minuts i mig.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo m'encarregaré de defensar dos grans blocs: un que fa referència a Governació i Justícia, i l'altre més centrat en el tema de transport i de mobilitat.

Amb relació a Governació i Justícia, demanem..., primer anunciar la retirada de l'esmena número 70. I, a partir d'aquí, demanem una ampliació de la partida per tal de millorar un pla de refinançament del deute municipal acordat amb les administracions locals. Aquest és un tema que només hi faig una petita descripció, perquè el meu company, el senyor Roc Fuentes, ho ampliarà posteriorment.

També demanem una ampliació de partides en situacions d'emergència, que no es poden limitar només a la compra d'helicòpters, tal com està plantejat en aquests moments, sinó, evidentment, l'adquisició d'altres vehicles i de mitjans especials i, sobretot, que hi hagi una

comunicació a aquest Parlament per tal de fer una fiscalització de tots aquests temes.

Alhora, també, ampliar les partides relatives a mesures penals alternatives i funcionament de centres propis en justícia juvenil, per tal d'incrementar les actuacions de prevenció, rehabilitació i reinserció de la delinqüència juvenil. Les partides que hi ha en aquests moments i la seva ampliació són ínfimes, des del nostre punt de vista, totalment insuficients per portar a terme aquestes actuacions.

Al mateix temps, també augmentar el crèdit destinat a presons i que sigui proporcional a l'increment de reclusos que es pugui produir. Ens sembla una obvietat, que sembla que per al Govern això no ho és.

Al mateix temps, ampliar les dotacions per al cos del torn d'ofici. Ja ho diu el text de la Llei, però, en tot cas, aquests nous mòduls, el que nosaltres impulsem és que es fixin d'acord amb els consells de col·legis d'advocats i procuradors, que són els que, evidentment, hi entenen més, en aquestes situacions.

Alhora, també, ampliació de crèdit als mòduls aplicats als serveis socials a mitjans aliens per a atenció a la infància, durant el proper any, i que s'apliqui, evidentment, a aquests mòduls i a aquest increment, el cost de la vida.

I, per últim, també, crear un fons per garantir amb caràcter subsidiari les pensions derivades de ruptura matrimonial i d'unions estables de parella.

Aquestes serien totes les esmenes referides als temes de Governació i Justícia. Per altra banda, també, dues esmenes que fan referència a aspectes territorials, com és la regeneració del riu Tordera. Més que res, perquè és un incompliment flagrant del Govern, des de fa tres anys, d'una resolució, la 93/IV, que es va produir en aquest Parlament, que calia fer una sanejament de tota la riera de la Tordera, després de la contaminació que hi va haver per dioxans, i que fins aquest moment encara no s'ha portat a terme. Insistim nosaltres que aquest és un element bàsic.

I tota la resta d'esmenes que queden fan referència al tema del foment del transport públic, el que nosaltres en diem el concepte de mobilitat sostenible. En contra del que en aquests moments es reflecteix en els pressupostos del Govern de la Generalitat, de fomentar el transport individual en detriment del col·lectiu, nosaltres fem tot un seguit de propostes per demostrar que hi ha altres maneres d'entendre la mobilitat, des del punt de vista de la sostenibilitat, i d'una manera pedagògica intentem veure si, insistint-hi, el Govern és capaç d'entendre que s'ha de canviar el sistema que hi ha en aquests moments, perquè, des d'un punt de vista social i des d'un punt de vista ecològic, és del tot insostenible. Divuit anys de govern de Convergència ens han portat a aquesta situació.

Per això fem tot un seguit d'esmenes, com, per exemple, que s'hauria de redactar immediatament un Pla nacional de mobilitat sostenible que primi les inversions en el transport de viatgers per ferrocarril i carretera i, evidentment, transvasar les mercaderies de la carretera cap al ferrocarril. Aquest seria un exemple que

7250

demonstraria, veritablement, quina hauria de ser l'actuació en un govern clarament progressista i que estigui al servei dels ciutadans. A més a més, nosaltres creiem que, tant el Pla de carreteres com el Pla territorial general com els plans territorials parcials s'han fet sense tenir en compte aquest concepte de mobilitat sostenible, i el que estan fent en aquests moments és continuar la situació de problemàtica que hi ha a les carreteres, o que hi ha en el nostre país. Hem de tenir en compte que el noranta per cent de mercaderies que circulen per Catalunya es fan per carretera. Em sembla que és un exemple prou clar perquè tinguem en compte que s'ha de canviar aquesta situació.

I, per això, nosaltres intentàvem mostrar, doncs, que, davant la pràctica i la gestió errònia, insostenible, per part del Govern, nosaltres fèiem una proposta alternativa. I els posaria, com a tall d'exemple, tot el seguit d'esmenes que nosaltres hem proposat.

Enfront de la construcció –nosaltres creiem irracional– de l'eix Vic - Olot pel túnel de Bracons, el que proposem, una de les alternatives, seria la construcció de les variants de la C-152, d'Olot a Santa Coloma, per tal de connectar cap a l'autopista A-7 i connectar amb l'eix transversal, que ja està construït, a part de, evidentment, tot un seguit d'actuacions com la millora de la Nacional 152, etcètera. O sigui, abans de..., evitar altre cop trinxar el territori, aprofitar la traça que ja hi ha en aquest territori, millorar-la, i, d'aquesta manera, seria des del nostre punt de vista suficient.

Alhora, pensem que cal ja fer estudis seriosos per construir un eix transversal ferroviari, on la Marta, la Farners..., tot allò que deia el senyor Nadal ahir, també poguessin utilitzar el tren per anar des de Lleida a Girona, passant per Manresa i Vic.

Enfront de la construcció de l'autopista Palafolls - Tordera - Blanes - Lloret, que proposa el Govern, amb el suport d'altres grups polítics, nosaltres proposem que es construeixi el tren, la línia ferroviària de Blanes a Lloret, evidentment, des d'aquest punt de vista de la sostenibilitat, que seria suficient per connectar no només des del punt de vista turístic, sinó també de la qualitat de vida dels ciutadans de Lloret, cap a les altres poblacions.

Enfront de la construcció de l'una línia TGV, nosaltres proposem la construcció dels trens 200 i la potenciació de la xarxa ferroviària Barcelona - Puigcerdà, La Pobla - Lleida, Manresa - Lleida..., com uns elements emblemàtics per al que jo deia del Pla nacional de mobilitat sostenible.

Alhora, hi ha tot un seguit d'esmenes de foment del transport públic viari, sobretot a l'àrea metropolitana, com podria ser la construcció de l'anomenat TramBaix, que és un element clau per a la connectivitat de l'àrea i de la conurbació de Barcelona.

Enfront del quart cinturó, doncs, millores puntuals a la xarxa que hi ha ara, en aquests moments, i crear una ronda ferroviària que unís el Vallès amb el Baix Llobregat.

I, per últim, em sembla que també un element prou clar i contundent d'aquesta proposta que nosaltres entenem

de mobilitat sostenible, enfront del foment del transport individual i privat del Govern, és també la creació d'un consorci de transport públic al Camp de Tarragona. És una altra àrea importantíssima, formada per l'Alt Camp, el Baix Camp i el Tarragonès, que té al voltant de 350.000 habitants, que seria importantíssim, perquè en aquests moments hi predomina el transport privat en detriment del públic, i seria la creació d'una autoritat del transport que unifiqués tota la mobilitat que hi ha en aquests moments per tal de coordinar horaris, per coordinar sistemes de transport, en una àrea que és importantíssim. Com, per exemple, la construcció, també, d'un metro lleuger entre Tarragona i Reus, i la coordinació amb les línies de Renfe.

En definitiva –i acabo–, és tot un seguit d'esmenes que van, una vegada més, d'una manera pedagògica, però també alternativa, de fomentar el transport públic i la mobilitat sostenible enfront del transport privat.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Sóc absolutament conscient de la conveniència d'agilitar el debat i, per tant, intentaré fer-ho amb aquests quinze minuts que m'ha donat i, si algun grup...

El president

Entesos amb flexibilitat.

El Sr. Codina i Castillo

Doncs molt bé, senyor president, moltes gràcies. Intentaré, de tota manera, cenyir-me als quinze.

Senyor president, ara iniciem, per part del Grup de Convergència i Unió, el torn en contra de tot un seguit..., deu seran, al final, els grups d'esmenes que els diferents grups han anat presentant, i jo agraeixo d'una forma especial –segurament, no podia ser d'altra manera– que s'hagi debatut, que s'hagin presentat de la forma com s'ha fet, igual que l'any passat, per blocs, perquè seria molt difícil per a qui els parla haver d'anar contestant esmena per esmena –seria molt difícil i, segurament, molt poc entenedor. I, en aquesta línia, senyor president, procuraré a l'inici de cadascuna de les meves intervencions, ja fixar les votacions que hi pugui haver, per tal que, si hi hagués algun tipus de problema, al llarg de la intervenció es pogués corregir, si fos el cas. I, per tant, a l'inici de cada intervenció, li diré si hi ha esmenes transaccionals, o si hi ha esmenes que el nostre Grup acceptaria, i, això, crec que pot facilitar una mica la dinàmica del control, si més no, del debat.

I, en aquest cas, en aquest grup, en aquest primer grup, anuncio i dono trasllat a la Mesa, senyor president, de dues esmenes transaccionals, una amb el Grup d'Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya i el Grup

de Convergència i Unió, que fa referència a les esmenes número 39, del Grup d'Esquerra Republicana, i número 110, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Lògicament, esmenes que coneixen els representants d'aquests dos grups, perquè així ho han signat, i en aquest moment em permeto de lliurar a la Mesa.

I una altra esmena transaccional –en aquest cas, amb el Grup Socialista–, l'esmena número 13 del Grup Socialista, que, si bé és una transaccional no amb tota l'esmena, no amb tot el conjunt de l'esmena, sinó només amb una part –que ja els significo, també, que és a l'apartat 1.g–, que forma part d'una transacció que, finalment, el text que quedarà, per la posició que prendrà el nostre Grup, serà aquest, però el ponent senyor Martí Carnicer tenia interès que quedés clar quina era la part de l'esmena que es transaccionava –també els la lliuro en aquest moment.

I, dit això, intentaré també contestar, més que el que són els trets generals, les coses puntuals que han anat presentant els grups, perquè em sembla que és..., que s'entén millor, el debat, vaja. Per l'ordre que s'ha anat produint, el Grup Socialista, el senyor Martí Carnicer, ha començat la seva intervenció dient que aquest era el darrer pressupost del Govern Pujol. I és veritat, aquest és el darrer pressupost del Govern Pujol... d'aquesta legislatura. Esperem que a les properes, el Govern Pujol... A vostès, segurament, doncs, no els convindria, però a nosaltres, sí. Per tant... El que és segur és que és l'últim d'aquesta legislatura.

Els temes que han anat sortint per part del Grup Socialista, i que en alguns casos també han estat repetits pels altres grups, fan referència a la diferència que hi ha entre el que s'ha pressupostat, el pressupost que avui aprovarem, o que estem aprovant aquests dies, i el que després es liquida. I és veritat –no els ho puc pas negar–: seria absurd que els digués que no hi ha diferències. Són diferències importants, són diferències importants. Poden estar, fins i tot, al voltant dels 40.000 milions de pessetes. És a dir, no és broma.

Dues raons, dues raons. Una... I vostè, senyor Carnicer, que ha estat alcalde, sap molt bé la diferència que hi ha entre un pressupost –que vol dir això: pressuposar què és el que passarà– i el que és la liquidació. En el cas concret de les liquidacions a què podem fer referència –no encara les del 98, perquè, lògicament, no s'ha acabat l'exercici, però sí la del 97, i la línia que porta el 98–, aquestes diferències vénen produïdes bàsicament per la incorporació de crèdits dels anys anteriors, per una banda, i, per altra banda, pels ajuts europeus. Per tant, voler desconèixer que..., o no reconèixer, que hi ha aquesta evidència d'incorporació de crèdits d'anys anteriors, per una banda, i, per altra banda, doncs, les incorporacions dels crèdits d'Europa, bé, doncs, és una realitat que fa que hi hagi unes distorsions importants, al costat d'altres que, possiblement, es puguin atribuir més a la gestió... Que jo tampoc en defujo, senyor Carnicer: si n'hi ha que s'han d'atribuir a la gestió, doncs, atribuïm-les-hi; ara, el paquet, el gruix gros de les diferències, es produeixen per raons que jo li explico i que, difícilment, poden ser previsibles o programables, perquè, com sap perfectament, els ajuts,

cada any es negocien, arriba el que arriba i, al final, doncs, el que es produeix és el que es produeix.

Un tema, també, diria, recurrent és l'aplicació del que vostè en diu –i també el senyor Novella sovint ho utilitza, en el camp de la sanitat– les «factures al calaix». Les factures al calaix, qualsevol que conegui –i vostè ho coneix– el funcionament d'una administració, el fet que quedin unes factures pendents d'un any per l'altre, precisament, quan fan referència als darrers trimestres d'aquell any, es fa molt difícil que... Home, el qualificatiu de «factures al calaix», a mi em sembla que és un qualificatiu que, des del punt de vista d'oposició, està bé, perquè demostraria, podria demostrar, si quallés aquesta impressió, doncs, un cert desordre, o un cert voler amagar el deute, i, senzillament, el que passa... I –ho repeteixo– vostè, que coneix l'administració, perquè hi ha estat, sap que hi han, pel que sigui –per pactes, pel que sigui, fins i tot per conveniències, fins i tot per conveniències–, que poden haver-hi unes factures que, en lloc d'estar tancades el 30 de desembre d'un any, funcionin a partir del gener o del febrer de l'any següent. Per tant, aquest especial interès a remarcar el que són «factures al calaix», jo crec que s'entén –ho repeteixo–, des del punt de vista d'oposició, però que hauríem d'anar-ho desenterrant del llenguatge parlamentari. Perquè, si algú ens escolta, que sigui algú que no estigui en aquest món, doncs, del que són els pressupostos, i la política en general, els podem donar una informació, si més no, esbiaixada.

Demanava el senyor Martí Carnicer, i també algun dels altres grups, més informació: deia que al Parlament, des d'aquest punt de vista pressupostari, no tenim prou informació. Aquest, també, és un debat molt repetitiu. Vostès demanen un grau d'informació..., que en una mesura ho entenc, que el que li he ofert amb la transacció és una petita part d'allò que vostè demanava, però el Govern ha anat fent un esforç. Per una banda, perquè tota la informació que rebem al Parlament, a partir de les liquidacions i els estats de comptes que cada tres mesos envia el Govern, jo crec que dona una informació que, si la volem i la podem treballar, és prou il·lustrativa, per una banda, i, per altra banda, hem anat avançant –com ara en aquest cas, doncs– amb una sèrie de dades que, sigui per la mecanització de la mateixa Administració –no pas per manca de voluntat, ni abans ni en el moment actual–, ara es pugui donar.

Jo penso que la informació que vostè demana –i també ho han fet alguns dels altres grups–, home, va més en la línia, podria entendre's, que hi ha una certa opacitat, que el Govern no vol donar informació... Jo crec que de la forma com es dona és la correcta, en bona part, en bona part. Hi ha tota la informació que es rep a partir de com s'ha de rebre, que és a través de la Sindicatura de Comptes, i que ens permet, als grups parlamentaris..., és veritat, senyor Martí Carnicer, que amb un cert retard, amb relació a quan té la informació la Sindicatura: la Sindicatura és una eina que ens vam donar un dia en aquest Parlament, i nosaltres pensem que és lògic que utilitzem els camins que tenen establerts, i, per tant, és suficient el que se'ns demana. Malgrat tot, amb aquesta aportació que li fèiem de l'esmena transaccional, bé, doncs, podrem tenir un grau

7252

d'informació complementari del que fins ara, potser, se'ns podia demanar.

El Grup Popular, bé, ha fet una intervenció que ha anat més enllà del que podria ser, estrictament, les esmenes que fan referència a aquest grup. Jo no m'hi referiré, perquè, lògicament, en aquest grup hi havia quatre esmenes del Grup Popular, que el ponent ha anunciat que quedaven retirades, i, per tant, em sembla que no cal que m'hi refereixi, però sí que tinc molt d'interès..., perquè un company de la coalició, de la meua coalició, m'ha demanat que quedés molt explícit que l'esmena que el senyor Fabregat ha comentat que s'hi aplicaria –una esmena tècnica–, amb relació a l'autopista, al seu pas per Sabadell, vull que quedi clar que aquest pas fa referència, concretament, a la tercera sortida de Sabadell. Dit això –que sembla que no quedava prou clar en el redactat de l'esmena–, dono ja..., no per contradites, perquè en aquest capítol no n'hi havia cap del Grup Popular, però sí la referència explícita que tenia ganes de fer.

El senyor Huguet, d'Esquerra Republicana, ha fet referència a coses que ja he comentat, i a alguna que tinc ganes, també, de contestar-li, amb relació a la contenció de la despesa. Ell feia referència, bàsicament, a la contenció de la despesa, transparència, evolució del balanç fiscal i suport informàtic. Començaré per aquest, perquè em sembla que és el més fàcil per mi: dir-li que el suport informàtic –a petició, precisament, d'una moció d'Esquerra Republicana– s'ha anat donant, i s'ha anat donant bé.

I, pel que fa referència a l'evolució del balanç fiscal, li he de dir, sincerament, que, personalment, jo i els companys del Grup també estem desitjosos de tenir aquesta valoració, que en aquest moment..., ja li dic, senyor Huguet, que, avui, les esmenes que feien puntual referència a aquesta qüestió, no els les votarem, però li prometo el fet que és un tema que estudiarem amb molt de «carinyo», perquè tenim, també, l'interès que vostè mateix ha demostrat.

I la contenció de la despesa... Home, jo voldria... En part, la qüestió de l'ampliació d'informació, i que la Sindicatura faci informes de fiscalització a aquelles empreses que tinguin una valoració..., un pressupost de més de 25.000 milions de pessetes, si més no marca una tendència: l'acceptació d'aquesta esmena, jo crec que obre portes, una mica més enllà del compromís que el Govern continuï treballant en aquesta línia.

I, quant al rigor pressupostari, home, és evident que per vostès..., segurament, si jo estigués en el seu lloc, pensaria exactament el mateix, que sempre hi ha aspectes que es poden discutir, que no són prou rigorosos i que podríem anar una mica més enllà, no?, però aquesta sí que forma part de la dialèctica entre oposició i Govern.

I un tema –i amb això intentaré anar acabant– que s'hi ha referit tant Esquerra Republicana com Iniciativa per Catalunya, que és la qüestió dels crèdits ampliables. Quant als crèdits ampliables, ja els he fet una mica l'explicació de la raó del perquè s'havien d'aplicar en certs moments i en qüestions molt concretes, i en aquelles... Em referiré, concretament, a la senyora Tolosana, de per què no es poden acceptar esmenes que vagin a pe-

tició de crèdit ampliable. Senzillament, quan, en un debat pressupostari, el que s'ofereix és una alta i una baixa, s'hi pot estar d'acord o no, es pot debatre, es pot intentar arribar a un acord, però, quan són esmenes d'aquestes característiques, que diuen: «Home, tot aquest sector» –per la importància que vostè li dona, i que jo li reconec–, «seria bo que fossin emmarcats dintre del grup de crèdits ampliables», amb això, a continuació, el que estem dient és que estem generant dèficit. És a dir..., cregui'm, no és una excusa per dir-li que no li votarem aquestes esmenes; intento, de veritat, com ho fa el senyor Boada, fer una mica de pedagogia i que, enfront de models diferents, doncs, cadascú puguem aportar el perquè, doncs, en un moment determinat pots prendre una opció o una altra. Tècnicament, i políticament, qualsevol crèdit ampliable que no estigui acompanyat d'una alta i una baixa, d'entrada, ja va a generar dèficit. I ara no entraré a excusar-me, de dir: «Home, doncs, per això...» No, no, senzillament perquè el mecanisme... Que el raonament polític –ho repetixo– s'entén: pot ser discutible, pots no estar-hi d'acord, però és bo que es faci, i que en un acte de reflexió i de debat polític...

El president

Per favor, guardin silenci!

El Sr. Codina i Castillo

Al costat d'això, com li dic, doncs, hi ha la impossibilitat..., o bé la claredat de dir: «Home, tot el que siguin crèdits ampliables va sempre a generar dèficit, si no hi ha un acompanyament d'altres i baixes». Tenia ganes de fer-li el comentari, hi insisteixo, no per justificar res, sinó, senzillament, per aportar una miqueta més de llum.

I, per acabar, el senyor Boada ha fet una defensa... Jo, al senyor Boada, com a totes les senyores i els senyors diputats d'aquesta cambra, quan intervien –i, sobretot, si són temes que després jo hi he d'intervenir–, me'ls escolto amb moltíssima atenció, i ha dit una cosa que..., ha fet una defensa del seu model de transport, no?, i ha dit això, ha dit: «Home, si més no, intentem, des del nostre Grup, fer dues coses: fer pedagogia i mostrar una alternativa al seu model.» Jo crec que és això el que hem de fer, no?, s'han de contraposar. I vostè, avui, ha fet una crítica del model que empra el Govern de la Generalitat, i nosaltres n'hauríem fet una altra. Des de tots els respectes..., doncs, sí, està molt bé: jo crec que vostè ha donat uns arguments que, des de la seva perspectiva, són d'una coherència ideològica extraordinària, i ja està bé, i, enfront d'això, tenim un model, que és el que jo defenso, i que hi estic integrat, en què les opcions han anat per una altra línia. Però, és clar, això no estarà en absolut renyit... I, per tant, des del màxim respecte, des del màxim respecte, la confrontació de models és el que pot donar més vida a la dialèctica parlamentària. Nosaltres, evidentment, per mantenir el nostre model, no podem votar les seves esmenes, però amb el mateix respecte amb què vostè ha fet la defensa del seu model, jo defenso el model del Govern.

Punt 1

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació. Abans, però, el secretari primer de la Mesa llegirà les dues esmenes transaccionades: la 13, socialista, i la 39 i 110, dels grups d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La primera esmena transaccional anunciada diria: «Afegir al final del text: "Sens perjudici d'allò que estableix aquest apartat, la Sindicatura de Comptes presentarà anualment un informe de fiscalització al Parlament de Catalunya de les entitats esmentades, quan el seu pressupost anual superi els 25 milions de pessetes"».» (*Veus de fons.*) Ah, «25.000 milions», perdó. (*Rialles.*) És que amb les xifres tan grosses em perdo de vista.

La segona esmena transaccional és una esmena que caldrà, posteriorment, reelaborar pels serveis del Parlament, ja que, pel que sembla, del text es dedueix que és un text de bases, i no un text articulat, perquè diu: «De la informació del Govern al Parlament: a) enviar la informació dins dels dos primers mesos del trimestre següent; b) classificant-ho en crèdits i préstecs bancaris a llarg termini, emissions de deute a llarg termini, crèdits i préstecs a curt termini, emissions de deute a curt termini.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Votaríem... Llevat que hi hagi petició de votacions separades, votaríem en primer lloc les dues esmenes transaccionals, i després..., pregunto als portaveus si s'han de votar les esmenes de cada grup, o si hi pot haver una votació a la globalitat. Senyor Carnicer?

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, per part del nostre Grup, les que hi pugui haver del PP, que no sé si en queda cap en aquest bloc...

El president

Estan retirades totes. A la globalitat? Es poden votar totes? D'acord. Ho farem així, doncs.

Iniciem les votacions. En primer lloc, com he dit, les dues esmenes transaccionals.

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes transaccionals han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicle.

Procedirem a votar la totalitat de la resta d'esmenes presentades pel Grup Socialista, el Grup Mixt, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquesta totalitat d'esmenes ha sigut refusada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Iniciem el segon capítol d'aquest debat de pressupostos, «Política financera». Correspon, en primer lloc, intervenir al Grup Socialista: el diputat senyor Martí Carnicer, per un temps màxim de quinze minuts.

(*El president s'absenta del Saló de sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest grup d'esmenes, aquest apartat en què anem a entrar ara, és, sens dubte, un dels apartats que, diríem, han marcat, han estigmatitzat, el Govern Pujol en els darrers anys, i, sens dubte, senyor Codina, serà un dels elements que el nou govern que es pugui produir a partir de les properes eleccions haurà d'arranjar de forma sistemàtica, de forma important.

Anem a parlar de l'endeutament, de la política financera i de l'endeutament. No els repetiré xifres i dades que ja hem donat en altres moments. Tornar a recordar els 2,2 bilions de deute del conjunt de la Generalitat, de les seves empreses, dels seus organismes autònoms, seria reiteratiu; segurament, també, tornar a dir que som la primera comunitat endeutada, que som la primera en relació amb pessetes per habitant... Són elements que estan..., dels quals són coneixedors les senyores diputades i els senyors diputats, però, segurament, el més important és que estan situats en el bell mig de l'opinió pública, en el bell mig dels criteris dels ciutadans amb relació al que s'ha fet des dels darrers governs Pujol, d'instal·lar el conjunt de l'Administració pública de la Generalitat en una situació de dèficit descontrolat, en una situació de finançament basat exclusivament en el deute, i amb una incapacitat total de controlar l'evolució d'aquestes dades.

Però, miri, sap?, si hi ha una cosa que ens preocupa –i aquest és el moment oportú, segurament, per comentar-ho– és el camuflatge, és situar-nos, instal·lar-nos en el fet que no totes les dades es fan públiques; que vostès intenten, amb els mecanismes que es preveuen a la mateixa Llei de pressupostos, posar elements que facin que, bé, que dissimulin, que no es transformi en realitat totes les dades de l'endeutament. I, mirin, una prova: analitzant el Compte General de l'any 1997 –que, per cert, no l'han pogut veure en aquesta cambra–, aquest diputat es va haver de traslladar –com vostès saben– a la Sindicatura de Comptes a mirar-se'l i, amb els seus propis mitjans –i no amb cap altre tipus de mitjans–, analitzar-lo de la forma que va poder; vam veure un saldo, un saldo que, a finals de l'any 1997, era de 32.000 milions de pessetes i amb una explicació una mica estranya, una explicació que deia: «Escolti, i això què és?» I, bé, com que, de la informació que ni tan sols tenia la Sindicatura de Comptes, se'n podia deduir què era allò, ho hem preguntat al Govern, i, fa dos dies, ens ha arribat la resposta del Govern.

Doncs, miri, el Govern, en el que se'n diuen els comptes auxiliars, en els valors independents que deien a

7254

l'Administració local, ha comptabilitzat 32.000 milions de pessetes d'endarreriments del *confirming*. El *confirming* és una tècnica per la qual el Govern diu: «Escolti, jo ja pagaré aquest deute», i el subministrador, el proveïdor, llavors, pot anar al banc i dir: «Escolti'm, el Govern m'ha dit que em pagarà aquesta factura en tal data; vostè avanci'm els diners». Fins aquí res a dir, és una tècnica que el que fa és embolicar una mica més la troca, que és un endeutament –diguem– camuflat i no declarat, bé..., fins aquí res a dir. Però què passa quan el Govern no paga quan arriba la data? Doncs, s'endarrerix el *confirming*. Doncs, miri, jo li diré; diu: «L'import, el 31 de desembre, de 32.000 de pessetes és l'ús que s'havia fet del dret de pròrroga previst en els contractes de *confirming*». Això vol dir que, a més a més del deute de què tots venim parlant, hi ha 32.000 milions de pessetes més que el Govern havia de pagar en una data per a factures de *confirming*, que s'havia compromès a pagar i que no havia pagat. Per tant, segurament, mirin la recança més greu que tenim –i això, segurament, com que el nou Govern haurà d'intentar netejar tot això, no sé si haurem de començar a fer auditories o haurem de fer..., què és el que s'haurà de fer–, però, en tot cas, la recança més gran que tenim és allò que no sabem, és el camuflatge que vostès han introduït en el seus comptes i que, cada vegada que rasques una mica, cada vegada que vas a buscar una nova dada, et surt una nova sorpresa; doncs, miri, sorpresa d'enguany: 32.000 milions de pessetes de *confirming* que el Govern no ha pagat en el seu moment.

És clar, i, això, per què és possible? Això és possible perquè la Llei de pressupostos, entre d'altres coses, no solament pels elements de mala gestió seva, sinó perquè la Llei de pressupostos ho permet, perquè vostès dediquen cinc articles a declarar crèdits ampliables –la mateixa crítica que vostè, senyor Codina, acaba de fer fa poc dient que els crèdits ampliables van a dèficit; és cert: els crèdits ampliables generen dèficit si no tenen la contrapartida adequada–; doncs, miri, vostès mateixos, no ja amb factures imprevisibles, no ja amb conceptes que un no sap de què vénen, no, no, amb l'amortització de crèdits. Escolti: no saben quants crèdits volen amortitzar enguany? Ho saben o no ho saben? Si ho saben, són els que han figurat en el pressupost. Per què hem de declarar ampliable la partida d'amortització de crèdits? Per què hem de permetre que el refinançament de crèdits a curt es traspassi a llarg i que, per tant, no sapiguem, a final d'any, quin crèdit hem autoritzat? Per què ha de tornar a passar –és que el senyor Codina després no em sentirà i no em podrà respondre; no, no, perfecte–, per què tornarà a passar el que passa a l'any 1998, que el Govern va dir: «com a màxim, incrementaré el meu endeutament de 30.000 milions de pessetes»? Doncs, miri, el 30 de juny ja eren 80.000. Per què? Doncs, perquè en la Llei de pressupostos vostès col·loquen articles, col·loquen situacions que permeten que això pugui ser possible. Per tant, hi ha un problema de gestió de crèdit, hi ha un problema de gestió de l'endeutament, hi ha un problema de camuflatge, però també hi ha un problema de la mala regulació que vostès mateixos fan i ens proposen en la Llei de pressupostos.

Per això, nosaltres, entre les esmenes de la 120 a la 124, els proposem eliminar el caràcter ampliable de determi-

nades partides –entre elles, la de censos. Expliqui'm per què la partida de censos ha de ser ampliable, expliqui-m'ho; una cosa perfectament delimitada; vostès saben els censos que tenen en aquest moment, o és que volen fer nous censos? I, si volen fer nous censos, per què no ho han posat en el pressupost? Per què no han fet constar aquests nous censos com a ingrés de capital en el pressupost, que permetrà fer noves inversions? Volen fer nous censos i no ho han dit? És aquesta la tècnica? És per això que vostès declaren ampliable la partida de censos? Què passa, per què hem, continuament, en totes les lleis de pressupostos, d'autoritzar que l'endeutament que no s'ha gastat es gastï? Si no s'ha gastat, és que no feia falta; si no feia falta, oblidem-nos en i anem per al nou i, si en fa falta de nou, prevegin-ho en el pressupost i diguin que deixen d'utilitzar 10.000, 20.000, 50.000 milions dels que tenien previstos. Acabin, acabin amb la tècnica de refinançar deute a curt transformant-lo en deute a llarg a esquena d'aquest Parlament, sense coneixement d'aquest Parlament. No diem que no sigui una operació que s'hagi de fer, però, escolti, expliquin-ho, i ens ho diuen i llavors no enganyin el Parlament dient: «No, no, només incrementarem el deute de 30.000», i passa que, també per aquesta via, arribem als 80.000, com enguany.

Tots els temes d'endeutament són complicats, penosos i, segurament, difícils d'explicar, però, com que sé..., teníem ja previst que el senyor Codina seria el que respondria a les nostres esmenes, hi ha un tema especialment complicat i que jo sé que al senyor Codina li agrada, que s'hi ha dedicat en algun moment, que és el tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Escolti: que a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'hagi d'incrementar el seu deute, l'any 1999, de 24.000 milions de pessetes és una vergonya; donem solució al finançament de la Corporació Catalana, diguem què s'ha de fer, però el que no pot ser és que anem incrementant el deute, que el Govern no compleixi el seu contracte programa, que el deute cada dia és més gros, que la Corporació arribarà, a finals del 99, només amb deute a llarg, a 85.000 milions de pessetes; el deute a curt sempre és més complicat, però, bé, podríem arribar als 100.000. És lògic, i no em tregui la comparació de la Radiotelevisió espanyola perquè no serveix, perquè cadascú té el seu marc, cadascú té el seu àmbit, i vostès saben que, quant a aquest deute, tenien un contracte programa en què situaven unes aportacions de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que portava a reduir el deute i vostès no estan complint el seu contracte programa; no estan complint els compromisos que tenien davant de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i davant de la societat i, per tant, han de complir-los i han de situar la Corporació en una situació financerament més correcta. Una entitat com la Corporació, amb un deute de 100.000 milions de pessetes, vol dir que ens situarem ràpidament en una situació de complexitat financera, per ser prudent, en la gestió d'aquesta entitat.

I dos temes puntuals: un tema, si vostès volen no sé si fins a cert punt ideològic però, en tot cas, ens sembla necessari, i, aprofitant, evidentment, la presència del

Punt 1

conseller Comas, doncs, està bé poder-ho dir en aquest moment: no estem d'acord amb la destinació finalista dels tributs del joc; no tenim per què supeditar determinades activitats de l'Administració al fet que els ciutadans de Catalunya juguin més o juguin menys; més aviat hauria de ser al contrari: hauríem d'anar per eradicar el joc i, llavors, a vegades se'ns pot dir que determinades activitats que tendeixin a eradicar el joc al que contribueixen és a disminuir els fons de determinats grups de serveis socials. Escolti'm, no lliga això. Podrem discutir en un altre moment –i, segurament, en la Llei d'acompanyament serà el moment més adient de fer-ho–, sobre el tema dels tributs del joc i el paper que han de fer, podem discutir-ho, però, en qualsevol cas, ens neguem, ens neguem a acceptar que hi hagi d'haver una relació entre els tributs del joc i els serveis socials; al contrari, creiem que hem de destruir aquest lligam i, per tant, la manera de fer-ho és dir: «Ecoliti, no, miri, caixa única: els tributs del joc entren a la caixa com els altres tributs i els serveis socials és un dels serveis que s'ha de nodrir dels tributs del joc però, també, de les transferències generals, però, també, de l'impost de patrimoni; també de la participació en l'IRPF». Per tant, no hi ha d'haver relació, entenem, i, per això, l'esmena 136, que tendeix a eliminar la vinculació entre ambdues coses.

I les esmenes 137 i 138, que són les esmenes que hem fet conjuntament amb altres grups, és, també, un altre tema reiteratiu, un altre tema que hem inclòs en altres moments, que és la necessitat que la Generalitat reconegui el pagament dels interessos de demora, el pagament dels interessos, quan es produeixen uns retards. I això s'ha de fer no solament amb els proveïdors, que, segurament, tenen una eina, diríem, jurídicament, més potent per reclamar-ho, que és la mateixa factura, sinó també amb les subvencions, sinó també amb aquelles entitats a qui s'ha dit: «Ecoliti: vostès facin aquesta inversió que nosaltres els donarem la subvenció i els la donarem per a tal data», i, després, aquesta data és al cap d'un any o al cap de dos anys, i aquelles entitats han de pagar uns interessos i pateixen uns problemes financers importants. Per tant, vostès han de reconèixer que, en alguns casos –i, en aquest moment, pot ser, més o menys, que fa un any–, i no seria, segurament, excessivament rellevant el plantejament, però fins i tot li podria reconèixer que, encara que sigui aplicant tècniques com les del *confirming*, que hem explicat abans, els terminis de pagament no han anat a més, o sigui el retard avui no és superior al retard de l'any passat, segurament; encara que, després, vostès deixen de pagar les factures perquè ho deixen al calaix del *confirming*, però aquest –ho repeteixo– és un altre tema. En relació amb els ciutadans, segurament, els retards no són superiors. Ara, en canvi, amb les subvencions no estaria tan d'acord a dir que es produeix el mateix sistema. Els proveïdors potser no tenen un retard superior a l'any passat, però, les subvencions, sí que estan patint retards superiors als que tenien en anys anteriors. I, si això és així, vostès ho han de resoldre i han d'articular les mesures financeres oportunes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Carnicer. El Grup Popular té presentades tres esmenes. Per defensar-les, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Passo a agrupar les esmenes 139, 140 i 141 d'aquest Departament i, a la vegada, hi afegiré, ja –i així, doncs, en una sola intervenció ja ho faré tot– les esmenes 600, la 615, la 618, la 624, la 632, la 647, la 650, la 652 bis –ja ho té vostè tot apuntat, no?–, la 800, la 801 i la 805.

Primer de tot, voldria comentar que la 139, la 140 i la 141, les dono per retirades i passo a defensar la resta d'esmenes, les quals són unes esmenes que pertanyen pràcticament –no totes– a Política Territorial. Creiem que han estat unes esmenes que han estat consensuades a l'hora de la negociació i crec que són molt importants perquè, ara que estem veient, doncs, totes les infraestructures, doncs, de l'Eix del Llobregat i la pota sud, tota la qüestió de l'A-16 –tantes vegades hem parlat del Baix Llobregat, de les infraestructures, de la comarcal 246, etcètera... Parlar, doncs, de reforçar el ferm de la 245 en un tram tan important, doncs, perquè hi ha una gran confluència de trànsit diari com és la 245, en el tram de Castelldefels - Sant Boi, creiem que és molt important, que és una acció, evidentment, d'un cost elevat i creiem que és molt important que, de cara a aquest 1999, en el qual totes aquestes infraestructures d'aquesta zona, tan importants per al seu desenvolupament socioeconòmic..., doncs, vindrà a acabar tot un conjunt d'infraestructures, de les quals, doncs, sempre queden aquelles que, puntualment, queden una mica marginades i això passava en aquest tram de Castelldefels - Sant Boi.

Pel que fa a l'esmena 632, ja que estic parlant de carreteres, comentar que es tracta de la carretera comarcal 1411, que el Partit Popular, doncs, hem tingut un gran interès en aquesta esmena, i que aquesta diputada que els parla i el meu Grup Parlamentari, a través de les comissions de Política Territorial, hem fet sempre una gran quantitat d'iniciatives, perquè és evident que és un eix fonamental per enllaçar el sud de França amb Catalunya, amb Barcelona, amb el port, amb l'aeroport, unes zones en què, dins d'aquesta propera dècada, a uns cinc anys vista, veurem un gran desenvolupament.

En definitiva, és l'eix de l'E-9 internacional, per tant, una carretera, com és la 1411, que suporta un trànsit de mitjana intensitat diària de prop de 27.000 vehicles –en trams 22.000, en trams, potser, una miqueta menys..., però la realitat és aquesta i no és una carretera que sols sigui important, doncs, els caps de setmana, quan tots volem aprofitar o volem gaudir de l'oci els caps de setmana, sinó que és evident que és una carretera que, per al desenvolupament econòmic d'aquesta zona –en aquest sentit, el Berguedà–, tenint en compte que hi ha diferents..., hem anat veient al llarg dels anys com s'han anat destruint tants i tants llocs de treball que, en aquests moments que hi torna a haver un ressorgiment –fins i tot en els seus polígons industrials– de Berga, o, fins i tot, doncs, activitats futures, com pot ser el parc

7256

temàtic de la natura al Berguedà, entre d'altres..., i, evidentment, donar suport a aquelles indústries que en aquests moments pateixen una asfíxia pel transport de gran tonatge, que baixa del sud de França i que ve a buscar les mercaderies via Europa.

Nosaltres creiem..., i hem presentat aquesta esmena en la qual demanem que, dins de les previsions pressupostàries per a aquest any 99, el Govern, mitjançant —és evident—, GISA, realitzi els projectes constructius necessaris per al desdoblament de la 1411, que va des de Sallent a Berga.

Parlar de realitzar uns projectes que suposen més de 100 milions de pessetes vol dir que les infraestructures a construir són de, més o menys, 9.000 milions de pessetes; crec que és una acció molt important en la qual nosaltres hem posat l'accent considerable perquè es desenvolupi, evidentment, aquesta infraestructura tan important a les comarques de l'interior de Catalunya, però és evident que serà un eix fonamental fins i tot, doncs, per al port, l'aeroport i tota la confluència de Barcelona i les seves rodalies per a les mercaderies i, evidentment, per al desenvolupament, com els comentava abans.

Després, ja que em trobo situada en el Berguedà, passaria a defensar l'esmena número 801, en la qual —per tornar després enrere— vostès veuran que nosaltres demanem que, dins de les previsions pressupostàries per a aquest any vinent, mitjançant, evidentment, el Departament de Cultura, es condicioni l'edifici destinat a les entitats juvenils del municipi de Berga.

A Berga, tot i que està guanyant terreny, cada cop més, amb coses molt importants com pugui ser l'Escola d'Hostaleria, entre d'altres, el que li manca és una entitat juvenil, i, nosaltres, el que demanem és una dotació pressupostària per arranjar-lo perquè tot seguit es pugui posar en pràctica.

I, dit això, passaria, doncs, a defensar l'esmena que fa referència a l'Hospital Ferrer i Sallés com a residència de la gent gran. És una residència que, en aquest cas, és de la meua vila, és del meu poble, és un hospital per a tots els sadurninencs i que afecta fins i tot la gent que viu als voltants del municipi de Sant Sadurní d'Anoia. El tenim tancat des que a Sant Sadurní hi ha el CAP, és un edifici que, si esperàvem molt, es malmetria, i és evident que amb aquesta empenta... L'any passat, hi vam introduir una esmena que va tirar endavant i s'han pogut fer els estudis pertinents, i és un edifici que, amb 85 milions de pessetes, pot tirar endavant i podem gaudir d'una infraestructura sense la qual ara s'ha d'anar a Vilafranca o a d'altres indrets. I, per tant, és molt important per a tota la gent d'aquesta part del Penedès poder gaudir d'aquest arranament de l'Hospital per al centre de dia. Com tots aquests dies han anat escoltant a través de lleis i a través de mocions: la importància, cada cop més, que la gent gran pugui gaudir de millor qualitat de vida.

I una última esmena que fa referència al castell de Cubelles, que també pugui ser per a ús lúdic per als ciutadans de Cubelles.

Dit això, sols em resta anunciar —he dit abans que retirava les 139, 140 i 141, després de defensar el bloc que

he defensat— que retiro la 615, la 618, la 647, la 650, la 652 bis i la 800. Les altres queden vives a la seva consideració.

Res més, i moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Montserrat. Ara és el torn d'intervenció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya per presentar les seves esmenes. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. En aquest segon bloc de política financera, el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat un conjunt d'esmenes de temàtiques bastant diferenciades, i, per tant, no em quedarà altre remei que, una mica, d'una forma juxtaposada, anar parlant dels diferents temes.

Comencem, potser, pels més pròpiament vinculats a l'apartat financer del pressupost, que serien els temes de l'incompliment de terminis en el pagament de proveïdors o en el pagament de traspassos de recursos a famílies i entitats sense afany de lucre. En definitiva, les esmenes 137 i 138, presentades conjuntament amb els grups d'Iniciativa i els socialistes, i, també, la 142, en solitari, per Esquerra Republicana.

Continua havent-hi morositat tant en el pagament de proveïdors com en el lliurament dels recursos de la Generalitat a les famílies i entitats sense afany de lucre. I, per tant, el que presentem aquí són unes esmenes de cara que generin interessos —aquests incompliments de terminis—, que hi hagi interessos de demora, perquè perjudiquen, òbviament, una sèrie d'entitats que es reïen d'uns ingressos que, després, arriben amb molt retard; significa perjudicis pràctics en l'actuació, en l'acció d'aquestes entitats o famílies sense afany de lucre.

Concretament, l'esmena 142, en la qual es concreta un termini màxim de noranta dies naturals, on es diu que el creditor tindrà dret a cobrament d'interessos calculats segons el tipus bàsic del Banc d'Espanya, l'últim dia del termini assenyalat, i, en definitiva, també alguns elements més de control perquè aquestes obligacions siguin ateses amb puntualitat correcta.

Hi hauria un altre bloc que va en la línia d'evitar la centrifugació de deute cap a entitats perifèriques, entitats autònomes o empreses públiques de la Generalitat. I nosaltres demanàvem, en l'apartat d'aval, que s'eliminés, es limités l'aval —que se n'ha fet un abús, ja— a l'empresa GISA; que se n'ha fet un abús com a forma d'endeutament per a obra pública, i, per tant, era, si ho volen vostès, una mica simbòlica, la nostra proposta, però amb la voluntat que s'acabés aquest increment a través d'empreses de la Generalitat.

I un altre que té també un valor emblemàtic per nosaltres és l'aval a Autema. Autopistes de Terrassa - Manresa, entenem que és una mostra del problema que tenim en aquest país i que ha sortit al carrer finalment, que és el problema d'una estructura basada en el peatge, en aquest cas, en el pillatge, clarament, en el cas de

Terrassa - Manresa i, per tant, tot el que sigui avalar la continuïtat d'una situació, que el que entenem nosaltres que caldria fer —després en parlarem— és rescatar-la, doncs, és allargar un mal crònic que va en contra de les necessitats dels usuaris de les comarques de la Catalunya central. Per tant, doncs, limitació en aquests avals tant a GISA com a Autema.

Una sèrie d'esmenes, també, de control d'aquests avals, d'informació d'aquests avals al Parlament perquè, en tot cas, tinguin transparència totes aquelles operacions que es facin des de la Generalitat en aquest sentit.

Hi hauria alguna altra esmena destinada a frenar l'endeutament. Concretament, n'hi ha una de destinada a impedir el traspass a l'any següent de l'endeutament no formalitzat l'anterior.

I algunes altres que limiten..., concretament, la 149 diu que, en total, l'endeutament, a llarg termini, en cap cas sobrepassarà el límit d'endeutament a llarg termini viu el 31 de desembre del 98. És a dir, intenta limitar l'endeutament habitual de la Generalitat. Per tant, són esmenes també dedicades a la contenció de l'endeutament.

N'hi hauria que, en part, seria redundant amb relació a les que abans hem defensat aquí, que és l'apartat de l'esmena 150, destinada a la transparència, precisament, d'operacions vinculades a aquest apartat financer, en la qual es reclama que, trimestralment, es presentin al Parlament, a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya, de forma trimestral, els romanents de crèdit de l'exercici anterior que han estat incorporats a l'estat de despeses del pressupost posterior.

Per altra banda, informació del dèficit de la Generalitat i els seus organismes autònoms, del grau d'execució del programa d'inversions de la Generalitat en suport informàtic, informació sobre operacions d'emissió de deute o de crèdits aprovats, també sobre incidències que s'hagin produït en la concessió i cancel·lació d'aval i, si escau, dels riscos efectius que la Generalitat haurà d'afrontar directament. També, una memòria explicativa dels avals i préstecs de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari; del nombre d'hores extres efectuades i cost d'aquestes, i, també, de l'evolució de l'endeutament no bancari a llarg termini i bancari a curt termini de la Generalitat i totes les seves entitats i empreses.

També proposa, aquesta esmena, que aquesta informació sigui semestral en el cas del grau d'execució dels capítols pressupostaris en cadascun dels programes, també en suport informàtic, de les modificacions aprovades per adoptar el funcionament de noves inversions, de les contractacions realitzades, i, també, amb altres periodicitats, amb la periodicitat que correspongui, la consolidació i agregació de la liquidació del present pressupost.

Per tant, doncs, una extensa proposta de millora de transparència, precisament per, en el que dèiem ja en la primera intervenció, que la funció de control, que, a la vegada, crec que és útil per al mateix Govern en el sentit que serviria per aplicar amb més rigor el pressupost,

doncs, em sembla que amb aquesta proposta també ajudaria a això.

Hi hauria una esmena concreta que fa referència, que parla de les pòlisses d'assegurances, en fi, de l'Administració pública de cara a fomentar l'ús del català en aquestes pòlisses d'assegurances en el sentit que la Generalitat hagi d'establir aquestes pòlisses amb entitats que garanteixin l'ús del català en aquestes pòlisses d'assegurances.

I entràrem ja en altres capítols, concretament en una esmena, la 158, també vinculada a un aspecte de què parlàvem abans, en aquest cas, més de divulgació; no només demanem l'estudi, com dèiem abans, sinó, en aquest cas, també que, dintre de les previsions pressupostàries de l'any que ve, que em sembla que serà un any clau, hi hagués un pla de divulgació de la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat i Catalunya i la Unió Europea, és a dir que fos un pla de divulgació oficial, institucional, no de partit. Ja sé que estarem en un any electoral i que tothom en farà l'ús que vulgui i com vulgui, d'aquestes qüestions, però em sembla que seria bo que, en paral·lel, la institució com a tal expliqués als ciutadans de Catalunya els números que té ara a la mà ben explicats. I, per tant, que, això, dintre de les previsions pressupostàries de l'any que ve es tingués present, una mica, aquest aspecte donant-hi el to institucional al marge de la lluita partidista que, en bona lògica, es produirà l'any que ve.

I, després, un parell de temes que per nosaltres són bastant cabdals. Nosaltres proposàvem que la Generalitat, en primer lloc, creés un impost, que estudiés la creació d'un impost específic sobre beneficis generats a Catalunya per empreses públiques privatitzades per l'Estat o per la Generalitat. I que aquests ingressos s'afectessin directament al programa, al pla d'ocupació que s'ha pactat recentment amb agents socials. D'alguna manera, el que estem dient és que hi ha una sèrie d'empreses públiques que, en aquests darrers anys, ja en l'etapa del PSOE, es van començar a privatitzar, que aquestes empreses públiques, evidentment, havien rebut, diguem-ne, fons procedents dels ciutadans a partir dels ingressos i dels impostos dels ciutadans i que aquests impostos, si fem els números i si mirem l'Estatut, per les dues raons, si fem els números, pràcticament, en una quarta part surten de Catalunya. Primera qüestió.

Segona qüestió. A l'Estatut hi ha un apartat que no s'ha arribat mai a complir, que és la presència de membres de la Generalitat en el control, en els consells d'administració, en la direcció d'aquestes empreses públiques.

Per tant, tant pel fet que els catalans, els ciutadans de Catalunya, han participat, diguem-ne, de les despeses que aquestes empreses han utilitzat o han usat, han tingut a càrrec dels pressupostos de l'Estat, com pel fet que l'Estatut diu que la Generalitat ha de ser present, pot ser present en la direcció d'aquestes empreses, entenem que, si s'engega un pla de privatització, doncs, el lògic seria que almenys aquelles que radiquen els beneficis generats a Catalunya, d'alguna manera, poguessin revertir en la línia de donar suport al Pla d'ocupació. Vull dir que els beneficis —com això s'ha fet, per

altra banda, a Gran Bretanya; ho ha fet Tony Blair—, en empreses privatitzades, als beneficis d'aquestes empreses hi ha un impost especial, que, d'alguna manera, una cosa que havia sigut estatal i ha estat comprada, segurament en bones condicions, per la iniciativa privada, d'alguna manera, és bo que reverteixi, especialment el que siguin beneficis extraordinaris —s'hauria de veure com es determina aquest impost, però, en tot cas, en la línia de beneficis extraordinaris—, seria lògic que revertís de cara, diguem-ne, al que és públic, a la cosa pública, no?, que és d'allà on han sortit les misses per mantenir, precisament, aquestes empreses mentre eren de l'Estat. Això, per un cantó.

I, per altra banda, un tema cabdal, que és el tema del sistema d'autopistes a Catalunya. Nosaltres, aquí proposem que el Govern elabori un pla de rescat de les autopistes, un pla plurianual de les autopistes ubicades en territori de Catalunya, i que això es fes a partir de la base d'una emissió de deute per part de..., en fi, un endeutament per part de GISA, avalat per la Generalitat —en aquest cas, sí—, de cara, precisament, a obtenir aquest rescat i aconseguir, a partir de..., un cop s'ha demostrat amb números la possibilitat dels beneficis que donarien aquestes empreses, doncs, anar, diguem-ne, absorbint el cost d'aquest rescat. Això, per una banda.

Però, per altra banda, aquest pla, aquest estudi sobre el pla de rescat, entenem que hauria de tenir, almenys, tres aspectes. Un primer aspecte, que es basaria en les fases que hauria de tenir; és a dir, nosaltres entenem que hi hauria d'haver tres fases: una primera fase destinada a eliminar el peatge del que són rondes urbanes de Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida i d'alguna altra gran ciutat que podria afegir-s'hi; una segona destinada a homogeneïtzar el cost dels peatges per la banda baixa, en la línia d'un peatge tou, i, finalment, si és possible, en tot cas, una previsió més a mitjà termini, d'un rescat de la resta de peatges existents, o, alternativament, si és que fos possible a nivell d'Estat, la generalització del peatge tou al conjunt de l'Estat.

En segon lloc, aquest estudi, aquest pla de viabilitat hauria d'estudiar diverses alternatives, que aquí no es defineix quines són, però es proposen unes línies de pensament sobre el tema. Una era negociació amb l'Estat del deute històric en infraestructures de Catalunya; hi ha un deute històric acumulat al llarg de vint anys, que, aproximadament, en aquests moments, sent el 16% de la població, només tenim el 10% d'infraestructura pública viària, i tenim el 18% del parc automòbil i el 26% o 27% d'accidentalitat —això, tot lliga—, per tant, doncs, hi ha un deute històric en infraestructures acumulades a Catalunya. Un segon aspecte seria la negociació del traspàs a la Generalitat de l'impost sobre combustibles, i, aquest traspàs, atribuir-lo a la construcció i rescat d'infraestructures. I un tercer aspecte, una tercera línia d'actuació podria ser perfectament —cosa que s'ha fet en altres bandes— la modificació de les lleis de caixes d'estalvi o la seva implicació, d'alguna manera, en la construcció i rescat d'infraestructures viàries.

I nosaltres proposàvem, en tercer lloc, un tema que, diguem-ne, és menor, però que em sembla que és bo,

en aquests moments que hi ha alarma social, com es diu habitualment al carrer, sobre aquest tema: un estudi sobre la xarxa d'autopistes i autovies del conjunt de l'Estat, que es contempli quin és el preu dels peatges per trams i, realment, que la gent sàpiga exactament en quina situació s'està, i finalment, també, quin repartiment territorial de les autovies i autopistes hi ha dins dels estats de la Unió Europea i quines formes de finançament d'aquestes i costos relatius al peatge hi ha en aquests estats europeus.

Entenem que és un tema cabdal; nosaltres hi posem especial èmfasi, en aquesta qüestió, perquè és una preocupació social. L'altre dia, es va aprovar un estudi de viabilitat d'un impost sobre beneficis extraordinaris; em sembla que seria bo completar aquest estudi sobre viabilitat d'un impost sobre beneficis extraordinaris de les empreses concessionàries amb alguna altra cosa més, com seria un estudi de viabilitat d'un possible pla de rescat, amb les fases que sigui, amb el temps que sigui, però pensat ja des d'ara amb la voluntat, expressada ja al carrer per milers de persones, que aquest tema de les autopistes, aquesta discriminació d'un model dual, tenint el mateix carnet d'identitat, el mateix Estat, s'acabi definitivament en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Huguet. Queden ara per discutir o per debatre les esmenes que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. En total, vint-i-cinc, són. Per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Novella.

El Sr. Novella i Izquierdo

Senyor vicepresident, amb el seu permís, ho defensaré conjuntament amb el senyor Jordi Guillot.

El vicepresident primer

Vostès s'administren.

El Sr. Novella i Izquierdo

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Senyores diputades, senyors diputats, pugem com cada any i abordem ara el tema de la política financera de la Generalitat, però haig de dir que, aquest any, amb un motiu especial, senyor Codina: sembla que seran els últims presupostos d'aquesta legislatura, i sembla que es vaticinen esdeveniments electorals, més tard o més d'hora, i, clar, vostè comprendrà que els qui pugem aquí estem imbuïts d'aquest clima, i, des del respecte a la seva opció, però també des d'aquesta situació política, li he de dir algunes coses que en un altre context potser no li hauria dit.

Mirin, ens trobem en una situació d'un greu endeutament —ja ho hem dit moltes vegades—, que supera els 2,1 bilions de pessetes, i amb un creixement del deute del 22% els darrers anys, mentre que els ingressos no financers són del 16%. Ara, jo els haig de dir sincerament: quin és el deute real? Jo penso que no ho coneixerem fins que, passades les eleccions, el nou Govern

pugui investigar-ho a fons. Aquest és un tema important, i és un tema important d'herència, també, i, vostès, espero que no es molestin si els dic que nosaltres desitgem que sigui un govern d'un altre color polític el que estigui al davant de la Generalitat. I, realment, aquesta herència del deute, en el cas que es donés, ens afectaria; ens afectaria, realment, en les possibilitats futures del Govern. Per tant, aquesta és l'herència que els governs ens deixen quan hi ha alternança i, en aquest cas –ja els ho dic–, la xifra real, jo no m'atreveria a donar-la –penso que és superior a aquesta que els acabo de dir.

D'altra banda –d'altra banda–, aquest deute sí que està provocant uns efectes clars: una càrrega financera molt alta, que aquest any ha baixat perquè han baixat els interessos, lògicament, però una alta càrrega financera; una reducció continuada de les inversions, que, a la llarga, pot obligar o a incrementar la pressió fiscal a Catalunya o a reduir les despeses socials, si segueixen aquestes tendències. La morositat també ha estat important, els reconec que ha baixat, els reconec que ha baixat darrerament, però ha estat important i continua essent-ho.

És clar, vostès sobre això han fet un discurs, que també em comprendrà que, amb tot el respecte –i espero que vostès tinguin el mateix, com vostè tradicionalment ho fa, cap a nosaltres..., han fet d'un problema bandera. I vostès han dit: «Escoltin: aquí tenim un dèficit amb l'Estat.» Bé, jo els recordaria a vostès que, aquest dèficit que ve amb l'Estat –i aquest endeutament–, l'han negociat vostès partidistament –*partidistament*– durant divuit anys, i alguna qüestió hauran de dir vostès aquí, no? Han sigut divuit anys que vostès han negociat partidistament aquesta situació. I, és clar, d'un problema que vostès negocien i que vostès han acceptat, en fan bandera, i diuen: «Oh!, escoltin: és que no...» Bé, però, no hi eren, vostès? I permetin-me que hagi de fer aquesta reflexió política, però, el ciutadà normal –i nosaltres som representants de la ciutadania–, aquest problema... I vostès ara diuen: «Escoltin...», però és que han estat divuit anys amb aquest tema. Per tant, és un tema important.

I, segon, dir-los també, senyor Codina, des de la discrepància –respectuosa, però discrepància–, que nosaltres pensem que aquí hi ha hagut problemes de gestió. Ja ho hem discutit molt, no entraré ara a bastament a fer-ho, eh?, però pensem que n'hi ha. I, si més no, per a la constància en aquest Parlament, el nostre Grup tindria voluntat que això quedés clar com a posició política diferenciada, des d'una postura de respecte als interessos generals. I li ho dic perquè ahir em parlava de corporativisme: cap corporativisme pel nostre Grup, o, almenys, permeti'm que jo li afirmi que no; vostè, naturalment, pot tindre l'opinió que desitgi i que li sembli més correcta.

Dit això, nosaltres hem presentat un seguit d'esmenes, de les quals jo ara defensaré les genèriques, i el diputat senyor Guillot es referia, després, a la Corporació Catalana, al grup de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Miri, com cada any, nosaltres, el que fem és presentar un seguit d'esmenes que intenten més transparència,

limitar l'endeutament i limitar el creixement dels avals, senyor Codina, que darrerament –també ho hem dit–, creixen considerablement, a bastament –no només el deute, sinó els avals.

Primer bloc. Doncs, miri vostè, tema de pagament als proveïdors d'interessos, una esmena conjunta en què diem: «Bé, en els pagaments a proveïdors, els retards, que es paguin una sèrie d'interessos.»

Segona qüestió: doncs, bé, no estem d'acord que el que no s'hagi gastat en un exercici es traslladi. Fem un pressupost..., doncs, allà habilitem la xifra que calgui.

També demanem una cosa que ens sembla interessant. Quan hagi d'haver-hi despeses plurianuals, doncs, que es faci un pla, que aquest pla es posi en un calendari i amb uns objectius, i puguem tindre, tant Govern com oposició, una perspectiva del que és despesa plurianual.

Sobre el tema dels avals, fem algunes mesures que intentem que evitin risc, que els avals no siguin solidaris, que l'Institut Català de Finances els presti en forma de segon aval i, a més, que es presenti una memòria al Parlament sobre avals i préstecs de l'Institut Català de Finances en què s'expliquin..., ja hi ha una memòria, però, en què s'expliquin, en aquesta memòria, les operacions i la incidència territorial i sectorial. Perquè un problema que a nosaltres ens preocupa, senyor Codina, un problema que a nosaltres ens preocupa és la distribució sectorial i territorial dels avals, en la mesura que nosaltres volem veure xifres i dades que ens confirmen, o no, que tot el territori i tots els sectors tenen similar incidència, o per què no la tenen, etcètera.

Després li presentem tot un seguit d'esmenes en què diem: «Mirin, a aquests no els donem avals, i, en canvi, en demanem per a aquests més», o «aquests, més endeutament, i, en canvi, tal». Vostè, abans ens deia: «Oh!, escoltin, és que, abans, vostès han demanat...» –li ho dic de l'anterior intervenció–, «han demanat crèdits ampliables, i això crea més dèficit»; crea més dèficit, però és que, igual que hem demanat crèdits ampliables per a unes partides, hem demanat reducció de crèdits ampliables per a unes altres. Són prioritats; no és dèficit, senyor Codina, no s'equivoci: són prioritats. I, en aquest sentit, naturalment, prioritats legítimes; establim unes prioritats diferents de les de vostès –simplement, això.

En aquest sentit, nosaltres, per exemple, a l'Institut d'Assistència Sanitària no pensem que s'hagi d'incrementar l'endeutament, al Servei d'Emergències Mèdiques, etcètera. Tenen un seguit d'esmenes en què nosaltres diem que no. I, en canvi, veurà vostè que sí que hi ha unes altres partides, que ara les hi diré, que les augmentem.

Quines? Doncs, miri, per part nostra, tot el tema que fa referència a l'agricultura, a l'Institut de Crèdit Agrari. Creiem que és un institut que té poc funcionament, que té poca incidència sobre el camp català, i aquí li facilitem avals i endeutament perquè aquest Institut pugui realitzar una tasca més efectiva, perquè, si no, és molt limitat el seu pressupost. També ho donem per a tot el tema de les pensions per cessament de les activitats agràries. I també per l'IRTA.

Finalment, tenim tota una sèrie de partides de reequilibri territorial, amb les quals obrim la possibilitat d'incrementar, si el Govern ho creu convenient, les partides de reequilibri territorial, que estan en correspondència amb els crèdits ampliables que ja abans havíem anunciat, no?

Nosaltres tenim altres dades diferents de les de vostès, eh?, i això és normal, i és legítim; no passa res –aquí ho estem confrontant. Tenim dades que les deu darreres comarques amb renda *per capita* en els darrers set anys han augmentat la seva renda, com ha augmentat Catalunya, però les diferències respecte a la mitjana no s'han reduït. I, quan mirem les inversions que ha fet el Govern de la Generalitat –i pensin vostès que apliquem un període llarg, de set anys– a aquestes comarques, pensem que han estat desfavorides. Per això, hem fet diverses iniciatives –una proposició no de llei, esmenes al pressupost, al debat general ja ho vam parlar...– de reequilibri territorial i de deixar fins i tot partides obertes. Amb aquesta idea seguim. Nosaltres pensem que el Govern de la Generalitat no ha fet el que havia de fer per les comarques més endarrerides; que això és un tema que està pendent a Catalunya, i que està pendent fins i tot a nivell de dades, que l'Institut d'Estadística de Catalunya també hauria d'entrar a subministrar-ho; no ho tenen per què fer entitats privades, no? És a dir que, bé, en aquesta línia li diríem l'anterior.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I, senyor Codina, senyors de la majoria, des de l'exercici legítim de la possibilitat d'un nou govern –abans he vist que ha despertat, en algun altre diputat que parlava d'això, alguna manifestació, que vostès poden fer legítimament, però que també entendran que nosaltres ho vulguem, ho demanem i ho desitgem, i treballem per això–, esperem que, quan aquest nou govern hi sigui, sapiguem de veritat quin és l'endeutament de la Generalitat. I em temo que alguna sorpresa ens podrem trobar.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Per continuar la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Codina, a nosaltres, igual com el senyor Martí Carnicer, ens preocupa la situació financera de la Corporació i, sobretot, com vostès aborden el finançament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Em plau poder fer aquest debat amb vostè, perquè vostè és una persona que hi entén, vostè és una persona que és membre de la Comissió de Control, que ha participat a totes les trobades de la Comissió d'Estudi per a la Modificació de la Llei de la Corporació, i sap que estem en una situació molt estrangulada. Si s'aproven aquests més de 24.000 milions de pessetes entre operacions d'endeutament i avals, col·locarem la Corporació en un deute, a llarg termini, de quasi 90.000 milions de

pessetes –si fem cas de la informació, per la resposta escrita que va fer el conseller Mas a una pregunta de quin era el deute a llarg de la Corporació–, més, evidentment, la suma d'aquests 24.000 milions de pessetes. Això vol dir un estrangulament de la capacitat de la mateixa Corporació, i tan sols cal veure el pressupost d'explotació presentat per aquesta.

Enguany, la despesa financera de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió serà de 5.000 milions de pessetes. Això vol dir un 14% del total del pressupost d'explotació, i, evidentment, si deduïm aquest increment de la despesa financera del conjunt d'increment del pressupost d'explotació, ens trobem que la radiotelevisió pública tindrà els mateixos diners que el 98 per fer la televisió del 99. Vol dir que farem de la nostra televisió una televisió menys competitiva, i, evidentment, abocarem el conjunt d'increment del pressupost d'explotació a cobrir increments de la despesa financera.

Si això ja és greu, per mi, hi ha un altre factor que també agreuja aquesta situació, que és que deslegitem la radiotelevisió. En tots els debats, en totes les opinions que els tècnics, els especialistes i els acadèmics ens han fet arribar es parla del reconeixement de la radiotelevisió pública com a servei públic, de la identificació de quines són les franges, els programes que la caracteritzen com a servei públic i, a partir d'aquí, de la necessitat que la Generalitat, el poder públic, assumeixi, mitjançant contracte programa, aquesta identificació, per deixar ben clar quin és l'aspecte comercial, quin és l'aspecte més d'entreteniment i d'oci, quin és l'aspecte més carregat de significat públic.

El contracte programa, més la subvenció de la Generalitat, que enguany és de 4.200 milions de pessetes, resta igual que el 98. Vol dir que no hi ha cap variació en aquest sentit, però, alhora, nosaltres no ajudem, a partir d'aquestes propostes, a partir d'aquestes polítiques, a partir d'aquest sistema de finançament, a identificar i a reconèixer quin és l'apartat públic de la nostra radiotelevisió. És a dir que no ajudem a legitimar, no ajudem a clarificar quina és tota aquesta qüestió.

És per això que el nostre Grup Parlamentari presenta aquestes esmenes al que afecta les operacions d'endeutament i avals de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Creiem que és necessari que el Govern incrementi el contracte programa. A partir d'aquí, que identifiqui quins són els continguts i els caràcters de servei públic, i creiem que cal deslliurar el pressupost d'explotació de la Corporació Catalana d'una penosa despesa financera que estrangula la seva capacitat de competitivitat. És amb aquestes raons que nosaltres hem presentat aquest conjunt d'esmenes, i que demanaríem, evidentment, el seu vot afirmatiu.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. He anunciat en la meva primera intervenció –i així ho aniré fent– que, amb les

primeres paraules de cada Grup aniré identificant aquelles esmenes que o bé serien acceptades o transaccionades. He dit que en aquest Grup, concretament, més enllà de les esmenes que ha retirat el Grup Popular, no hi haurà ni esmenes que votem a favor, el Grup de Convergència i Unió, ni es produeix tampoc cap transaccional.

Bé, en aquest segon debat, la veritat és que per mi desperta un cert apassionament, si se'm permet, no?, tant des del punt de vista econòmic, perquè és on podem veure diferències importants entre uns i altres, com un tema que ha sortit tant per part del senyor Martí Carnicer com, d'una forma molt especial, per part del senyor Jordi Guillot, i li agraeixo molt la consideració que ha fet a l'entorn del coneixement, o no, d'aquesta matèria i que desperta un debat apassionant, en aquests moments, i absolutament del dia. Per tant, em perme- tran que, segurament sense massa altra raó, comenci, precisament, per aquestes esmenes d'Iniciativa per Catalunya que fan referència al tema de televisió, i, després, ja m'aniré referint, també, a cadascuna de les altres.

El senyor Guillot acabava la seva intervenció dient: «Home, per tot el que he explicat, els demano que votin favorablement aquestes esmenes.» Això no li ho podem fer, però això no està renyit que no reconegui que molt bona part del seu discurs és absolutament vàlid i assumible també per nosaltres. Perquè, concretament, el tema del dèficit de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un dèficit conegut, sabem per què s'ha produït, sabem quina és la situació en el conjunt de les televisions públiques de tot l'Estat, i que estem, en aquest moment –com recordava el senyor Guillot–, treballant en una Comissió, que jo crec que ha anat molt més enllà de quins eren els seus orígens. En els seus orígens es va dir: «Escolti'm: creem una comissió per estudiar la conveniència, o no, de la modificació de la Llei de la Corporació.» I estem anant molt més enllà, és a dir, estem anant, per voluntat política, diríem, a l'hora dels convidats, per les nostres pròpies intervencions i interpellacions d'aquells que compareixen, i pel debat que s'està produint, i no només en els mateixos dies s'està produint a Catalunya, sinó que s'està produint a la resta de l'Estat. Fa molt pocs dies, la setmana passada –lamento moltíssim no haver-hi pogut ser present, per raons que no vénen al cas–, en una taula rodona del Col·legi de Periodistes..., aquest és un debat absolutament viu, i voler prendre una posició en el sentit de dir: «Escolti: no, perfecte; vostès, amb aquestes esmenes, no tenen cap raó, perquè no...», i vostès no estan plantejant un debat de si apugem o abaixem uns diners, si s'ha de reduir el dèficit o no, perquè sí que ho diu, però el que hi ha al darrere d'aquestes paraules de vostè no és la concreció del dèficit que s'hagi produït, sinó que és un model, una forma, una situació, una problemàtica que ve desencadenada des de fa un temps i per unes característiques determinades, i perquè, a més, el mercat televisiu i el mercat de la comunicació han canviat, i estem entrant en una dinàmica realment molt preocupant. Per tant, jo comparteixo amb vostè el fons de les seves preocupacions, i les propostes que estem escoltant aquests dies, de gent que, tot i que nosaltres comencem a tenir –nosaltres, vull dir, la gent que ens

dediquem una mica més a aquest tema–, ja, una certa experiència, de vegades hem convocat gent..., universitaris, gent de tots els àmbits que ens hagi pogut portar, aportar les seves opinions, i es constata que és un tema que és delicat.

Jo no vull caure en el debat, avui, de discutir les meravelles que és la nostra televisió, que ho és –ho penso en termes generals. I, de fet, ningú discuteix, poden discutir o es pot discutir aspectes puntuals, però el conjunt del que és la Televisió de Catalunya no és un tema discutible. Després, ve allò opinable: que si és partidista, que si no ho és, que si hi ha més...; de tot això, el que vulguin –de tot això, el que vulguin–, però en el seu conjunt de model no hi ha discussió. El debat està en el finançament, i en el finançament hem de trobar solucions. Avui no solucionariem res si –més enllà de la interpretació política que, lògicament, se'n podria fer, no?...–, no en trauríem res de dir: «Escolti'm, aquestes esmenes que vostè planteja, com que té raó, apliquem-les i s'ha acabat.» Perquè el que deixariem seria la Corporació sense cap possibilitat de funcionament.

És a dir, pràcticament, estem, en aquests moments, jo diria que immersos en un fet concret, i en una dinàmica que ens ha de fer aguantar com puguem fins a arribar a l'aplicació de nous models des del punt de vista financer, i en això em sembla que hi estariem tots d'acord. És a dir, no es pot produir..., que es pot entendre, des d'un punt de vista polític, l'explicació: «Escolti, tallem aquí i comencem demà...» Això, vostè sap que és impossible. Per tant, el reconeixement que la situació és delicada, jo el comparteixo. Hem d'anar cap a un nou model, que estem discutint; ho torno a dir: no debatem en la Comissió només aspectes de modificació de la Llei. Hem anat, s'està anant molt més enllà, i les propostes que estan sortint en el conjunt d'aquestes compareixences –i en el conjunt de l'Estat i en el conjunt d'Europa– és que haurem d'anar a un altre model de televisió, des del punt de vista financer.

I, després, el debat de la televisió pública, fins on ha d'arribar, fins on no ha d'arribar, els tipus de programacions que hi ha d'haver entre les públiques i les privades... Jo crec que tot això és un tema molt viu, i no ens podem entretenir –també li ho dic–, és a dir, l'any que ve... –s'ha dit diverses vegades: «quan hi hagi un altre govern...» Legítimament, doncs, vostès, amb aspiracions que sigui una configuració diferent de l'actual; la nostra –home, possiblement que hi hagi un altre govern–, voldríem que fos del mateix color, i també farem tot el possible perquè es mantingui el mateix color– n'haurem de parlar igualment. És a dir, sigui quina sigui la posició de cadascun de nosaltres, d'aquest tema n'haurem de parlar, i no haurem d'esperar massa temps. No és un debat de dir: «Bé, d'aquí a un parell d'anys ja en parlarem...» No. Jo crec que, l'any que ve, serà un any molt important per tot el que fa referència a temes, concretament, de finançament de mitjans de l'audiovisual en el seu conjunt, i, d'una forma específica, de la Corporació. Per tant, no és un..., sí que és un debat d'avui, perquè és un debat del dia, però no és de concreció d'avui. Si avui aprovéssim aquestes esmenes que vostè planteja, en fi..., ja hauríem tallat, i, a partir

de demà, tot serà diferent..., i això és impossible, perquè no ho seria.

Per tant, no li puc demanar, tampoc, perquè ho entenc: «Home, retiri aquestes esmenes»; no, no, no estic dient tot això. Estic fent un reconeixement de quina és la situació. Sé que vostè i el conjunt de la gent que treballa en aquestes qüestions el compartim, i, finalment, veurem les mesures que es puguin prendre, si també són compartides –tant de bo!– o si hi ha matisos o diferències entre uns i altres. Però, aquest, reconec que és un debat actual, obert, que, en molt poc temps, haurem de prendre solucions, i que esperem que, qui les hagi de prendre, ho faci de la millor manera possible.

Per tant, li deia jo al principi, senyor Guillot, que aquest és un tema que m'apassiona o que, com a mínim, m'interessa molt de parlar-ne, i lluny, molt lluny del cofoisme de dir: «Escolti'm, això és fantàstic...»; no ho és. És fantàstic, el model, per a nosaltres; és una bona televisió, però tenim un problema greu, que és el finançament, i l'hem d'assumir, n'haurem de parlar i haurem de prendre mesures –ho repeteixo– a curt termini, molt a curt termini; no tant a curt com perquè avui es poguessin admetre les seves propostes.

No sé si l'he convençut o no. M'agradaria haver-lo convençut encara que això no el faci moure ni un mil·límetre dels seus posicionaments, però crec que podem estar bastant d'acord, tant amb el seu discurs com amb el meu, perquè no han estat contradictoris, sinó que jo crec que han estat, en bona part, complementaris.

Tinc la temptació..., no parlaré gaire, però deixin-me... Després de tot el que he reconegut, segur que vostè m'ofereix, com a mínim, la capacitat d'entendre que –amb el que ara diré no vull justificar res, perquè el marc continua essent el mateix, no?... Va sortir, fa molts pocs dies, a *La Vanguardia*, concretament, una plana dedicada a la Televisió Espanyola... Deia el senyor Martí Carnicer: «No en parlem, de la Televisió Espanyola.» Bé, no en parlem, però deixin-me que els digui això, com a mínim, no? Que, des de l'any 82 fins a l'any 94, uns primers anys sense cap mena de problemes per part de Televisió Espanyola, és veritat; amb gestió socialista va funcionar, va funcionar, des del punt de vista econòmic, financer, molt bé, i, a partir d'un moment determinat, es trenca i el desgavell és total i absolut. I es manté aquest desgavell –també es manté, aquest desgavell– amb el Govern Popular. Però s'iniciïen, diríem, els greus problemes l'any 91. Per què s'originen aquests problemes?

Doncs, senzillament, perquè es produeix una entrada en el mercat de televisions que en aquell moment només eren les públiques, ja sigui l'espanyola, en aquest cas, o bé les autonòmiques. Entren al mercat les televisions privades, el mateix pastís de publicitat, que és una font d'ingressos important; es reparteix no entre tres, sinó entre uns quants més, i, a partir d'aquí, comencen a entrar en una greu crisi. I, avui, el problema que té Televisió de Catalunya –que ja he reconegut–, financer, doncs, el té Televisió Espanyola multiplicat per deu i el tenen la majoria d'altres mitjans –concretament, em refereixo a mitjans televisius. La incorporació al mer-

cat de televisions privades ha fet un forat molt, molt i molt important.

Per tant, senyor Martí Carnicer, no em rabejaré –no em rabejaré– amb Televisió Espanyola, però, home, aquest reconeixement... Bé, perquè, entre altres raons, és el que és –entre altres raons, com els ho dic, és el que és.

I altres qüestions que han sortit en aquest torn: hi ha hagut el tema de l'endeutament. L'endeutament és un tema, no diré que recurrent, sinó que surt, en definitiva, en cada debat, i jo voldria... També els arguments són coneguts, tant els que vostès utilitzen, com els que utilitzo jo en nom del Grup de Convergència i Unió, però deixin-me que n'aporti un que per a mi era desconegut o que no tenia actualitzat, i que li digui, una vegada més, senyor Martí Carnicer, que el finançament de Catalunya..., i ho recordava el senyor Novella; deia: «Vostès hi eren i han estat durant tots aquests anys mentre s'ha negociat el finançament.» I és veritat; un finançament que tot com tot té un origen, no?, i resulta que en l'origen..., i amb això no excuso res del que ens responsabilitzi a nosaltres, però ens ve d'un moment en què, quan es pacta l'Estatut –Convergència i Unió, quarta força política; vostès, tercera força política–, s'accepta un model de finançament per a Catalunya de què ara tots ens lamentem. Nosaltres hem tingut la responsabilitat d'anar-lo negociant, aquest finançament, i la responsabilitat amb aspectes positius i negatius, els que toquin, però en l'origen també és bo recordar que no és només una negociació nostra, sinó que, justament, la nostra força política en aquell moment estava per darrere de la de vostès, i vostès també van tenir una responsabilitat en l'origen –en l'origen.

I em torna a treure temes com la càrrega financera; la càrrega financera, sap que l'hem discutit moltes vegades i per a nosaltres..., no recordo en aquest moment exactament les dades que li vaig donar en el debat a la totalitat, però que estan a l'entorn, des de la nostra perspectiva, del 10, al 10,5%; home, està lluny de la preocupació. I algú ha dit, també: «Home, però això és fàcil; vull dir, el que és deute a curt termini es fa a llarg termini, es negocia...» Home, és clar, és que la història s'escriu així, no? No només en el Parlament de Catalunya i en els pressupostos de la Generalitat, sinó en el conjunt de les administracions, també als ajuntaments; aquesta és una possibilitat que dona que una administració responsable en cada moment pugui actuar financerament de la forma que més li convingui. I en el seu conjunt i en aquest moment, amb una càrrega financera, doncs, de l'entorn del 10 o del 10,5, nosaltres pensem que és una molt bona dada i que no ens hauria de preocupar no excessivament, sinó que no ens hauria de preocupar gens.

El senyor Martí Carnicer, també..., i algun altre ha fet referència, però explícitament ell, quan parlava que no li agrada –al Grup Socialista no els agrada; ho han dit altres vegades– que la taxa del joc, les taxes del joc siguin finalistes. Bé, aquesta és una opció, és a dir, darrere d'això hi ha el debat de si l'EAJA és prou, s'ha fet suficient, no s'ha fet..., etcètera, si el que recapta és suficient o no; però, dit això, la realitat és que el que estem discutint entre vostès i nosaltres és si ha de ser o no ha de ser finalista, perquè la quantitat és la que és i

en aquests moments i des que els tributs del joc van destinats..., són finalistes cap al Departament de Benestar Social, home, doncs, han estat una mitjana d'uns 1.000, 1.200 milions de pessetes cada any; déu n'hi doret, miri; déu n'hi doret! Vostès diuen: «No discutim això; discutim que voldríem que fos una caixa general i que de la caixa general sortissin...» Bé, sí, és una opció, és una opció. Per a nosaltres el fet que sigui finalista no li diré que sigui una garantia afegida, no és una garantia afegida, perquè podria perfectament aplicar-se el criteri que vostès manifesten, no?, el que els agradaria. Bé, doncs, nosaltres pensem que en aquest cas concret hem de mantenir que les taxes del joc continuïn sent finalistes i destinades concretament a un departament determinat.

A Esquerra Republicana, al senyor Huguet, li voldria dir que, pel que fa a la qüestió de la limitació dels avals, diu: «Home, encara que sigui a *modus* simbòlic, a GISA creiem que se'ls està escapant una mica de la mà en tant que oferir-li superior quantitat d'aval.» Home, nosaltres –sap que ho hem discutit moltes vegades– pensem que GISA és una empresa que està donant un resultat extraordinari. Potser després, en Política Territorial, en podrem parlar i ens podrem esplaïar, no? Però, és clar, una empresa que estigui donant els resultats que dona GISA necessita també, necessita tenir una capacitat de maniobra des del punt de vista econòmic que la solució dels avals, doncs, els aporta.

I només –i acabo–, en aquest moment, senyor president, jo li demanaria que l'esmena número 157, d'Esquerra Republicana, no se sotmetés a votació, sinó que quedés pendent en aquest bloc que anem a votar... (*Pausa.*) Senyor president, perdoni pel garbuix que m'he fet; m'he confós: demanava que no es votés, però, com que em diuen que hi ha una transacció que en el moment que he pujat a la tribuna encara no coneixia, doncs...

El president

Ja donarem lectura a la transaccional que acaba d'arribar a la presidència.

El Sr. Codina i Castillo

Moltes gràcies, senyor president. Home, expliquem-m'ho. (*Rialles.*)

El president

Silenci, si us plau!

Acabat el debat, procedirem a la lectura pel secretari primer de la Mesa de l'esmena transaccional que ha sigut entregada a aquesta presidència.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Esmena transaccional del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari Popular amb l'esmena número 157, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: «Dins les previsions pressupostàries per a l'any 1999, el Govern realitzarà les actuacions necessàries per iniciar un estudi sobre:

»a) La xarxa d'autopistes i autovies del conjunt de l'Estat, inclosa Catalunya, on es contemplin el preu dels peatges en cadascun dels trams i el flux de circulació en aquestes i en les carreteres que es consideren alternatives.

»b) Repartiment territorial de les autovies i autopistes dins els estats de la Unió Europea i fórmules de finançament d'aquestes i costos relatius del peatge.

»I c) Les experiències prèvies de plans de rescat a Europa i la seva viabilitat a Catalunya.»

El president

Moltes gràcies. Iniciarem les votacions al capítol de política financera.

Havent sigut retirades les esmenes del Grup Popular, queden vives les esmenes del Grup Socialista, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, d'Esquerra Republicana i l'esmena transaccional, que serà la primera que posarem a votació. Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que es preparin per a la votació.

Iniciarem la votació de l'esmena transaccional amb l'esmena 157, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

L'esmena transaccional ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

A continuació pregunto als portaveus si podem votar la globalitat de les esmenes que no han sigut acceptades. Per part dels portaveus no hi ha inconvenient?

Iniciem, doncs, la votació de la globalitat de les esmenes de política financera presentades pel Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 35 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Continuem a continuació amb el tercer capítol: gestió pressupostària d'inversions i política sobre el patrimoni. Correspon, en primer lloc, intervenir al Grup Socialista, per un temps màxim de deu minuts. Intervindrà, en primer lloc, el diputat senyor Manuel Nadal. (*Remor de veus.*)

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Defensaré el conjunt d'esmenes d'aquest apartat ja que, tot i que són diverses, em centraré en algunes més centrades en qüestions de tipus territorial i també en qüestions de gestió dels pressupostos, de gestió del patrimoni de la Generalitat i d'endeutament. I les que siguin més d'altres departaments, tot i que jo ja les defensaré aquí, com que hi ha possibilitat, per exemple, en matèria sanitària d'intervenir...

El president

Demano a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci; si no, no es pot escoltar l'orador. Continui...

El Sr. Manuel Nadal i Farreras

Bé, dic que, com que hi haurà la possibilitat d'intervenir d'altres diputats del Grup Socialista en temes més sectorials, doncs, ja faran la defensa, per exemple, de les esmenes que fan referència a la necessitat de dotar amb més diners per a la construcció dels hospitals comarcals o per al funcionament d'aquests hospitals. Això ho farà la diputada Carme Figueras en el seu moment adequat.

Bé, hi ha un primer paquet d'esmenes que voldria destacar, que fan referència a les qüestions de construcció i adquisició d'immobles, de lloguers d'aquests immobles o d'alienació d'aquests immobles; és a dir, el patrimoni de la Generalitat, doncs, com es gestiona? I, les esmenes del Grup Socialista, el que voldrien és que hi hagués millor transparència, més transparència en la gestió de la compra, lloguer o venda d'aquests immobles que molts d'ells són els que fan servir els mateixos departaments per als seus serveis generals o territorials.

El Grup Socialista veu bé que s'intenti agrupar el patrimoni de la Generalitat i els diversos serveis d'un departament en un edifici emblemàtic; ens sembla bé que es faci això i que, per tant, anem eliminant lloguers per anar tenint més patrimoni, i també ens sembla bé que la compra d'aquests nous locals es faci a través de diverses fórmules, entre elles, la dels censos, si volen, no? Ara, quan el Grup Socialista fa esmenes en aquest conjunt de qüestions, el que fem –ho repeteixo– és demanar que hi hagi més transparència; per exemple, que aquí, al Parlament, tinguem coneixement de quines són les modalitats financeres que s'empraran per comprar un determinat immoble; de les diverses possibilitats que hi ha, quina utilitzarem, i que d'això s'informi aquí, al Parlament. O una altra qüestió que demanem: que, davant de la possibilitat de comprar un immoble on concentrar diversos serveis d'un departament, doncs, s'elaborin informes per veure quina és la millor oferta possible, quin és el millor preu possible, si l'opció de compra és millor que una altra opció, o amb quina fórmula, doncs, comprem aquest local, i que aquests informes també se'ns adrecin aquí, al Parlament. Com veuen, totes són possibilitats o esmenes que el que reclamen és que hi hagi més transparència, més informació al Parlament d'aquestes qüestions. O que, quan hi ha lloguers, coneguem, doncs, quin és el conjunt d'aquests lloguers que està pagant en aquest moment el Govern de la Generalitat.

Pel que fa referència a l'alienació d'immobles, sí que hi ha una qüestió que voldríem reclamar. O dues qüestions, no? La més important és que nosaltres no voldríem que el Govern de la Generalitat utilitzés aquesta fórmula de dir: «Jo tinc un immoble, me'l venc i llavors faig un lloguer financer, eh?, i llavors ja el recuperaré un altre dia.» Aquesta fórmula, francament, el Grup Socialista no la vol perquè ens fa la impressió que és una fórmula d'amagar endeutament del Govern de la Generalitat, i no ens sembla adequada. Per tant, aquesta, sí que voldríem que fos eliminada –aquesta esmena addicional o disposició addicional. Una altra qüestió que reclamaríem és que s'autoritzi el Parlament o que el Parlament autoritzi l'alienació de títols de societats en les quals el Govern de la Generalitat participa quan

aquesta l'alienació suposés la pèrdua de la majoria per part del Govern de la Generalitat. Em sembla que són propostes molt simples, destinades –ho repeteixo– a clarificar: claredat, transparència..., i que aquest Parlament tingui major coneixement de quina és la gestió del patrimoni del Govern de la Generalitat, tant del patrimoni immobiliari com dels títols del Govern de la Generalitat.

Bé, altres esmenes que hi ha en aquest paquet: alguna que fa referència a la possibilitat d'operacions d'endeutament, per exemple, respecte a la Junta de Sanejament. És clar, la Junta de Sanejament és una entitat que en aquests moments té un endeutament de l'ordre dels 100.000 milions de pessetes; a la Memòria de l'any 1997 ens deien que eren 78.000 milions de pessetes l'endeutament de la Junta. Home, ara vostès ens demanen sense més explicacions que autoritzem un major endeutament d'aquesta Junta amb 7.525 milions de pessetes. És clar, el Grup Socialista voldria conèixer més a fons quina és la situació financera de la Junta; la coneixem força a fons perquè hem anat a la mateixa Junta a conèixer quina és la realitat, i, és clar, veure que tenim un endeutament de 100.000 milions de pessetes i encara en volem més, i que tot el que en aquests moments estem recaptant per increment de tarifa de sanejament no serveix ni per pagar les despeses d'explotació de les depuradores i ens anem endeutant sense tenir un nou pla econòmic financer que ens assegurï la viabilitat d'aquest organisme que ara, a més, resulta que adscriurem a un nou organisme que és l'Agència Catalana de l'Aigua..., home, nosaltres voldríem conèixer quina serà la nova situació financera d'aquest nou organisme, Agència Catalana de l'Aigua, que es formarà per fusió o per unificació de la Junta de Sanejament i la Junta d'Aigües.

I, és clar, si resulta que tenim ja 100.000 milions de pessetes en aquest paquet de la Junta de Sanejament i no tenim un pla econòmic financer en aquesta Junta, i que tampoc coneixem, de l'Agència Catalana de l'Aigua, quin serà el nou pla econòmic financer, em sembla que és una mica atrevit que ens demanin 7.500 milions de pessetes més, que no sabem on aniran destinats. I, per tant, no voldríem aprovar aquesta operació d'endeutament –ho repeteixo– perquè no hi ha un pla econòmic financer de la Junta que ens assegurï la viabilitat d'aquest organisme o del nou que es creï a partir d'ara.

Llavors, ja anem a un paquet de qüestions que, tot i figurar en aquest apartat de la discussió pressupostària, podrien haver-se inclòs també en l'apartat de política territorial i que jo he englobat en qüestions de transports i accessibilitat. És a dir, el Grup Socialista demana que es doti financerament el nou Pla director d'infraestructures del transport; em sembla que és una qüestió que..., vostès potser ens diran: «Escoltin, el Pla director d'infraestructures del transport encara està per acabar», però jo voldria dir una qüestió.

En aquests moments, és vigent el conveni d'infraestructures, i hi ha un compromís d'inversió de 45.000 milions de pessetes durant aquests anys, dels quals la Generalitat aporta 10.000 cada any. Però el Pla director d'infraestructures que vostès estan elaborant en aquests

moments ens diu que les necessitats del transport en l'àmbit metropolità són 150.000 milions de pessetes, en deu anys, i que l'aportació, per tant, hauria de ser molt més elevada, hauríem de multiplicar per cinc l'aportació del Govern de la Generalitat. Llavors, el Grup Socialista diu: «Escoltin, davant d'aquesta previsió de 150.000 milions de pessetes, vagin augmentant la dotació al Pla intermodal del transport o al Pla director d'infraestructures del transport, perquè hi ha noves necessitats que fins ara no havíem previst i que ja estem descobrint.» Per exemple, hi ha tres prioritats que el Grup Socialista creu que hem d'introduir ja en els pressupostos de la Generalitat d'aquest any i que haurien d'estar finançades a través d'aquesta nova partida que nosaltres voldríem que es dotés.

Accessos a l'aeroport. Vostès saben que ja hi ha una decisió, que hem compartit, que el tren d'alta velocitat arribi també a l'aeroport. Com aconseguim millorar la intermodalitat de l'aeroport? Doncs, millorant els seus accessos amb transport públic. I ja tenim els alcaldes afectats i l'alcalde de Barcelona i l'alcalde del Prat i molta gent que està dient: «L'accés de l'aeroport s'ha de fer a través d'un metro.»

O accessos a les noves estacions del TGV que no siguin l'aeroport –altres estacions. No sabem exactament on aniran, però sí que hem de contemplar en el nou Pla director d'infraestructures la intermodalitat: tren, amb transport públic i estacions de metro. Per tant, cal anar augmentant els recursos per aquestes noves necessitats del transport, de la intermodalitat, i també es produiria en el Barcelonès nord la necessitat de connectar les dues línies de metro que en aquests moments arriben al Barcelonès nord, a Santa Coloma i a Badalona, connectar les dues línies. Per tant, augmentar els recursos per aquesta intermodalitat en l'àmbit metropolità.

Però, juntament amb aquesta millora del sistema de transport públic en l'àmbit metropolità, reclamem un pla d'accessos a la Catalunya interior. Quan parlem de reequilibri territorial, no hi ha dubte que un element que ajuda a l'equilibri territorial són les infraestructures. Si tenim un model d'infraestructures que en aquests moments sembla que apunta a la millora del transport ferroviari, i tenim unes grans estacions d'alta velocitat a Lleida, a Tarragona, a Perafort, a Barcelona i a Girona, nosaltres pensem que cal complementar aquest transport ferroviari amb uns bons accessos de transport públic a les estacions. I caldria que les grans ciutats que no tenen estació ferroviària, les grans capitals de comarca o les poblacions importants de Catalunya, poguessin tenir una bona connexió en xarxa viària en aquestes estacions d'alta velocitat –segurament, desdoblant les actuals carreteres. I, en molts de casos, resulta que aquestes carreteres que caldria desdoblar es situen a la Catalunya interior. Per tant, caldria un pla de desdoblaments de carreteres que en aquests moments facilitessin l'accés a les estacions de ferrocarril.

Per exemple, a mi em sembla que caldria desdoblar la Nacional 152, de Vic a Ripoll, que permetés l'accés del Ripollès a una estació de tren, no d'alta velocitat, però d'un tren important, que té ja rodalia, que és Vic; desdoblar la comarcal 1411, de Manresa a Berga, que permetria incorporar una comarca que està per sobre l'Eix

transversal, que és el Berguedà, a la xarxa de carreteres desdoblares –autovies, autopistes–; desdoblar la de Lleida - Balaguer, o Banyoles - Olot. És a dir, caldria fer un pla que facilités la millora de les comunicacions de la Catalunya interior, que les grans poblacions accedissin a les estacions ferroviàries, i intentar que l'Eix transversal no sigui la barrera que defineixi la Catalunya que té comunicació amb quatre carrils i la Catalunya que no té quatre carrils. Per tant, llançar noves carreteres per damunt de l'Eix transversal amb quatre carrils, amb aquestes prioritats: Manresa - Berga, Vic - Ripoll.

Hi ha alguna altra esmena que també voldria destacar; en aquest cas, una de conjunta amb Iniciativa per Catalunya, que fa referència al Pla plurianual d'inversions en centres escolars –totes són esmenes que fan referència a nous plans, a noves incorporacions, més dotacions de pessetes per plans. En aquest cas, és un pla que està aprovat pel Govern de la Generalitat; no és com el Pla director d'infraestructures, que no estava aprovat, però aquest sí que és un pla aprovat, i hi havia uns compromisos que, l'any 2000, hi hauria totes les prioritats –1, 2 i 3– acabades. Resulta que encara estem executant obres de prioritat 1 i, a més, tenim que els diners que s'estan invertint en aquests moments en construccions escolars –que són molts, ja li ho reconec, senyor diputat, en aquests moments, s'estan invertint molts diners en construccions escolars– no són els suficients per cobrir les previsions del mateix pla. I, a més, com que les inversions i les construccions se'ns estan encarint –part de la culpa de l'encariment, la té la gestió de GISA, que està adjudicant, en molts de casos, obres a l'alça; el que havia previst el Departament d'Ensenyament, GISA ho està encarit, ho adjudica a l'alça–, resulta que els diners que en aquests moments vostès destinen al Pla quadriennal de construccions escolars, que ja no eren suficients per complir les previsions de cara a l'any 2000, doncs, resulta que tampoc són suficients perquè GISA ho està encarint. I, per tant, no estem ni anant al ritme previst, i, com que estem per sota el ritme previst, caldria augmentar la dotació de recursos perquè acabéssim el Pla plurianual de construccions escolars al seu temps.

Per tant, el que reclamem el Grup Socialista és una inversió suplementària per poder atrapar les previsions del Pla quadriennal de construccions escolars i per poder resoldre un problema, que és veritat: hi ha molts d'alumnes que hauran conegut la reforma educativa a Catalunya a través de centres provisionals, a través de barracons provisionals, i ens sembla que és un mal exemple del que és la reforma. Els ciutadans de Catalunya –molts– es creuen que la reforma és passar d'una escola relativament ben dotada a l'àmbit rural a un barracó provisional. Cal acabar amb aquesta situació, cal augmentar els recursos i, per tant, aconseguir que, l'any 2000, tinguem el Pla quadriennal de construccions escolars acabat.

I em penso que aquestes són les actuacions més importants que el Grup Socialista planteja en aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

7266

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, que ho fa des de l'escó; cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat, de manera reiterada, i el mateix text articulat d'aquests pressupostos preveu que cal prioritzar la inversió en aquelles comarques més deprimides en pro d'aquest principi tan reiterat del reequilibri territorial. De tota manera, aquesta especificació no precisa a partir de quins paràmetres cal fer aquestes inversions, ni tampoc fixa cap quantitat concreta. Per tant, el que demanem en aquesta esmena 199 és que, durant un període que comprèn els cinc anys darrers –per tant, un període que pugui equilibrar situacions concretes–, se'ns detallin les inversions públiques efectuades a les comarques de Catalunya, siguin les inversions fetes per l'Estat, per la Unió Europea o pel Govern de la Generalitat. I, d'aquesta manera, podríem veure si no només la nostra Administració, sinó també les altres que actuen d'una manera directa o d'una manera indirecta sobre el nostre país, són administracions coherents entre les seves declaracions, els seus propòsits teòrics i la seva actuació concreta. A més a més, contemplant l'esforç fet en determinades comarques es podrien trobar uns indicadors interessantíssims per tal de poder prioritzar els esforços en aquelles comarques que hagin estat més oblidades pel conjunt de l'Administració i, a partir d'aquí, poder fer les inversions públiques que ajudin a aquest reequilibri que tots defensem, que tots reclamem, però que a nosaltres ens agradaria veure concretat d'una manera específica, amb xifres i números, i amb inversions comarcalitzades.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per defensar les esmenes conjuntes, té la paraula el diputat senyor Novella, donat que no té esmenes el propi grup.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Esquerra Republicana, hem presentat dues esmenes conjuntes que fan referència a la demanda que siguin ampliables els crèdits destinats al Pla plurianual d'inversions en centres docents i sobre promoció pública d'habitatge, i, en aquest sentit, doncs, intervenció en aquests moments.

Bé, per nosaltres, el tema dels centres docents i el Pla plurianual per a centres docents és un tema prioritari, però no només per nosaltres, sinó que hi ha una necessitat social, i, a més, hi ha un compromís, hi ha un compromís del Govern, de realitzar-lo. Vostès saben que la provisionalitat, quant als centres docents, barracons, etcètera, és àmplia; que no és una provisionalitat barata, que és cara –també implica despeses–, que hi ha forta demanda social –forta demanda social–; que el mateix Síndic de Greuges, doncs, ho ha reconegut i ho ha re-

comanat, i, en aquest sentit, el que diríem és que es desenvolupi aquest Pla plurianual d'inversions en centres docents i que com més aviat millor, perquè hi ha una necessitat social de veritat, i tots els grups hem fet incidència en aquest tema. I és en aquest sentit que demanem ampliable aquest crèdit, que és per donar compliment a les actuacions programades, amb el Pla plurianual de centres docents, un pla que ja hi és. Esperem algunes notícies, esperem algunes notícies en les seves intervencions.

Un segon nivell és el que fa referència a la promoció pública d'habitatges a través de convenis amb els ens locals. (*Remor de veus.*) I, en aquest sentit, el nostre Grup, especialment, està interessat pel desenvolupament d'habitatges de lloguer per a joves, habitatges socials –sobretot, per a aquells que tinguin rendes menors de 2,5 milions. És a dir, senyor Codina, la necessitat de desenvolupar a Catalunya un parc públic d'habitatges de lloguer impulsat per les administracions locals... Li pregaria que m'atengués, perquè és que li he dit una qüestió especial; abans ja hi ha hagut dos moments en què ha hagut de fer coses; jo ho entenc, però espero que aquest Grup li mereixi la mateixa atenció que els altres. Estic segur d'això; a més, n'estic segur. Doncs, la necessitat de desenvolupar a Catalunya un pla públic d'habitatges de lloguer per part de les entitats locals ens sembla que és prioritària, especialment per a rendes més baixes de 2,5 milions. No sé si sobre això podríem tenir alguna notícia més.

I, finalment, senyor Codina, una qüestió respecte al que abans hem parlat. Nosaltres vam signar l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i érem la tercera força –té vostè raó. I va implicar allò un model, model que venim reclamant des de llavors, en què vostès han governat, amb els seus articles 44 i 45, que no s'han portat mai a la pràctica; vostès governaven. Respongui'm això, senyor Codina, que m'agradaria escoltar-lo. És a dir que m'entenguin: van signar quelcom que no s'ha complert i que demanem que es compleixi: articles 44 i 45 de l'Estatut.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Nadal, per un temps màxim de set minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, senyor president, agruparíem les esmenes 202 i 203, que ara surto a defensar, i dues esmenes del bloc vuitè, que són la 620 i la 643.

El president

Endavant.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular considera que el Departament de Justícia ha d'anar guanyant pes dins del conjunt del Govern, ha d'anar

guanyant un pes específic, aquell pes que mereix el dret de la ciutadania a una justícia àgil, una justícia eficaç, una justícia ràpida, una justícia equitativa i, en conseqüència, una justícia que sigui garant de la tutela judicial efectiva dels ciutadans.

Per tant, les esmenes que defenso van dirigides a proporcionar als òrgans judicials de Catalunya els mitjans materials necessaris per tal de poder portar a terme aquestes funcions, perquè considerem que, si la Constitució defineix el nostre Estat com un estat de dret social i democràtic, d'acord amb aquestes premisses, el que hem de fer, l'obligació de la Generalitat de Catalunya, que té la competència, com ha dit el Tribunal Constitucional, de l'administració de l'Administració de justícia, ha de dotar d'aquests mitjans per tal de poder portar a terme aquesta finalitat del nostre ordenament jurídic. Perquè és cert que és essencial la rapidesa en l'obtenció de justícia, una justícia que ha de ser previsible per a l'estabilitat de les normes, que ha de garantir la condició d'eficàcia de l'ordenament jurídic, que ha d'assegurar l'execució de la sentència i que s'erigeix, com tots vostès saben, com l'última garantia institucional del nostre sistema, perquè aquesta garantia, aquest accés, aquesta garantia d'accés a la justícia, com tots vostès ben segur que comparteixen, és un pilar essencial dels drets humans.

És per això que les esmenes del Grup Popular, si bé intenten anar al que nosaltres considerem que és l'objectiu final, nosaltres considerem que hem d'anar a un pla global d'edificacions que inclogui elements de població i d'existència d'òrgans judicials amb una triple finalitat: acabar amb la dispersió dels diferents serveis judicials en una mateixa població, en la rehabilitació d'edificacions que ho requereixen i dotar l'Administració de justícia d'edificis veritablement preparats per dur a terme la seva tasca amb màxima eficàcia, amb màxima dignitat, també, per a aquells funcionaris que estan al servei de l'Administració de justícia per tal que puguin donar fonamentalment un bon servei als ciutadans que reclamen l'exercici d'aquesta justícia. Una justícia que es faci amb eficàcia, amb dignitat, amb seguretat, projectant les construccions, els edificis judicials cap a les necessitats de futur.

Hi insisteixo: aquest és l'objectiu del Grup Popular: anar cap a un pla global d'edificacions i, per tant, avançant en aquest objectiu, que també s'ha manifestat a través de diferents esmenes, em centraré estrictament en el que són l'esmena número 620 i 643, del Grup Popular, concretament per tal que..., dins les previsions pressupostàries del pressupost que estem tramitant i que aprovarem immediatament, amb molta brevetat, el que preveu la nostra esmena és que el Govern estableixi un conveni amb l'Ajuntament de Mataró per tal que es procedeixi a la remodelació de l'edifici de l'antic jutjat de Mataró en el municipi que els acabo d'esmentar. Per què? Doncs, per aconseguir, realment, un entorn que permeti assolir aquests objectius que, sens dubte, són competència de la Generalitat de Catalunya, perquè, com he repetit, la nostra competència és l'administració de l'Administració de justícia i els mitjans materials amb què s'ha de dotar per aconseguir aquests objectius últims que fixa la Constitució; si no tenim unes

bones infraestructures materials, són difícilment assolibles.

La segona de les esmenes, també en aquesta línia, planteja que, dins les previsions pressupostàries per a l'any 1999, el Govern també estableixi —a través del Departament de Justícia—, promogui la construcció de nous jutjats al municipi d'Igualada, a la comarca de l'Anoia, en el bienni 1999-2000; això, sí, fent el conveni necessari amb l'Ajuntament per tal que procedeixi a la cessió de terrenys. Hi insisteixo: l'objectiu final del Grup Popular és anar a un veritable pla d'edificacions. Considerem que no només a través d'aquestes dues esmenes que m'ha tocat defensar en nom del Grup Popular, sinó també a través de la resta d'esmenes que hem introduït, que afecten el Departament de Justícia, aconseguirem veritablement millorar les dotacions en infraestructures del que són les nostres competències, com he dit abans, amb un altre objectiu final, també: que el Departament de Justícia vagi guanyant el pes que realment mereix, que realment necessita en els Pressupostos de la Generalitat per tal que tots els ciutadans de Catalunya, totes les ciutadanes de Catalunya puguin accedir veritablement a aquest dret constitucional que és el dret a l'obtenció de justícia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Ah, sí, perdó, senyor president. Anuncio la retirada de les esmenes 202 i 203.

El president

Eren les que ha defensat en aquest capítol, no?

La Sra. Nadal i Aymerich

He defensat, senyor president...

El president

Bé, les altres, també.

La Sra. Nadal i Aymerich

Però, la 202 i la 203, les retiro.

El president

Retirades.

La Sra. Nadal i Aymerich

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Per defensar el bloc tercer, de gestió pressupostària d'inversions i política sobre patrimoni. D'entrada, unes esmenes que presenta Esquerra de cara, també, al control en l'adquisició de béns immobles o en la seva alienació. Des del punt de vista de l'adquisició, nosaltres demanem que hi hagi un in-

7268

forme previ on s'analitzi la conveniència, atenent la ubicació, el preu, sempre seguint un criteri d'austeritat. I pel que fa a l'alienació, demanem que hi hagi uns expedients que es facin saber, dels quals es doni compte al Parlament. Aquests serien, doncs, alguns elements de transparència i de rigor a l'hora de l'adquisició de béns immobles o alienació.

Un altre bloc d'esmenes va destinat a tot allò que significa execució anticipada d'obres per part d'entitats locals. Hi ha un apartat que permet això, però, en definitiva, nosaltres el que proposem és que, d'alguna manera, s'asseguri que l'import d'aquestes execucions anticipades sigui retornat íntegrament i que, en tot cas, si és que aquest import arriba amb retard, doncs, evidentment, inclogui els interessos corresponents de demora i també les càrregues financeres que hi hagi. És a dir, és normal, doncs, que si ajuntaments o altres entitats locals avancen del seu pressupost per fer obres, avancen el que hauria de fer la Generalitat, doncs, que almenys compleixi aquesta amb el conjunt de la inversió i també amb si hi ha despeses corresponents a la demora. Aquest seria el conjunt d'esmenes de la 205 a la 207, que van en aquesta direcció.

Un altre element és, també, el finançament de la Universitat, en el qual proposem que es concreti on es diu que «les quantitats aportades per la Generalitat siguin suficients per a la puntual amortització dels crèdits contractats amb autorització del programa per part de les universitats catalanes». I llavors hi ha un altre bloc –en aquest cas, presentat conjuntament amb els altres grups d'esquerra de l'oposició–, en el qual defensem, precisament, com a partida ampliable el Pla plurianual d'inversions en centres docents i, també, el que és el conveni amb ens locals de promoció pública d'habitatge. Tant una cosa com l'altra, entenem que no tenen el ritme que haurien de tenir. Nosaltres, en el seu moment, vam estar en desacord amb aquest Pla plurianual d'inversions en centres docents perquè consideràvem que era insuficient, però, en tot cas, no s'està complint ni tan sols això, i, per tant, el nostre suport a l'esmena conjunta és evident; que almenys permeti, aquesta possibilitat d'ampliació; que permeti, doncs, fer front a les situacions programades en aquest Pla, que ni tan sols, tot i la seva insuficiència, no s'està complint.

I un altre apartat, evidentment, és el tema de l'habitatge. L'habitatge de promoció pública, que és l'habitatge que es necessita a Catalunya, sobretot per a la joventut per les dificultats que té d'autonomitzar-se de la família, és un tema cabdal, i, per tant, tot el que sigui que el pressupost no hi posi limitacions i que, diguem-ne, hi hagi possibilitats que les partides destinades a aquesta qüestió s'ampliïn, doncs, entenem que també va en aquesta direcció. Aquestes, doncs, serien les propostes que el Grup d'Esquerra Republicana fa en aquest bloc tercer, de gestió pressupostària d'inversions i política sobre patrimoni.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. En aquest bloc he d'anunciar que l'esmena 188, del Grup Socialista, la votarem favorablement.

El president

Perdó?

El Sr. Codina i Castillo

Sí. Dic que, amb el benentès que, tal com ha indicat la representant del Grup Popular, retirava la 202 i la 203, anuncio que l'esmena 188, corresponent al Grup Socialista, la votarem favorablement. En aquesta línia, també, que cada vegada que inicio una intervenció li pugui aclarir quines són les esmenes en què podem arribar a un tipus d'acord.

I no vull perdre més temps, després d'anunciar això, que per demanar excuses, i, segurament, que en un *Diari de Sessions* d'ahir serà difícil que avui es pugui corregir, però ahir el senyor Novella ho va dir en els passadissos i m'agrada, sempre que puc, donar resposta en un sentit o en un altre a les qüestions que es plantejen. El senyor Novella se'm queixava de la meua expressió, segons ell, poc afortunada, ahir, del tractament de corporativisme que vaig aplicar no al Grup d'Iniciativa... En tot cas, és que no es va entendre. Em sembla que va quedar clar. Vaig dir que, amb tot el respecte al Grup i que, per tant, no ho veia com una qüestió d'ideologia, sinó que ho veia com una qüestió de corporativisme –per això, vaig fer la distinció. Però, en qualsevol cas, senyor Novella, si això el va molestar, no tinc cap inconvenient de, si és possible, retirar-ho des del punt de vista, diríem, real, i, si no, moralment, des de la tribuna, li demano disculpes.

De la mateixa manera que li vull aclarir, senyor Novella, que, quan vostè, per dues vegades, avui, el seu discurs, l'ha interromput –l'ha interromput per reclamar la meua atenció–, li vull dir que, precisament..., i em deia: «Espero que, a vostè, el nostre Grup li mereixi tant de respecte com els altres.» No puc dir que me'n mereixi més; seria impossible perquè en tinc a tots, però, precisament, quan m'aixeco de l'escó per intentar cercar més informació, és precisament per donar una resposta que pot no complaure'l, però pot ser més acurada, i, per tant, si, al llarg del dia d'avui, doncs, alguna vegada, algun dels intervinents, en aquell moment que intervé, doncs, tal, no s'ho prenguin mai com una desatenció, sinó que, justament, és per intentar donar més explicacions. Per tant, si es torna a produir, ja demano que m'excusi.

En un debat com aquest, en el qual, vulguis que no, es repeteixen situacions i hi han temes que surten més d'una vegada, ha sortit, una altra vegada, el tema de la morositat en el pagament i la possibilitat o no de l'aplicació d'interessos. I, això, tinc ganes d'explicar-ho, perquè tots s'hi han referit i els vull dir que en aquests moments la mitjana d'una factura d'un proveïdor –ja ho aclariré, allò de les subvencions–, d'un contractista, etcètera, en el moment en què entra en el Departament d'Economia i Finances, en aquest moment s'està pagant a noranta dies. És a dir, jo crec que l'avenç..., no

només no hi ha hagut més endarreriment, sinó que hi ha hagut un avenç molt important, i que s'han hagut d'arbitrar unes mesures especials perquè això sigui així, però s'ha fet, i d'una forma molt especial, i no ens en podem amagar, a partir de l'aprovació de la Llei de contractes de les administracions públiques, que obliga qualsevol Administració, quan una persona o entitat se sent afectada, que pugui recórrer a l'Administració i sigui d'aplicació directa dels interessos, seria absurd que això no es fes. Està clar que, perquè això passi, s'ha de demanar. Sovint –i, sobretot, les empreses això ho tenen molt conegut–, es demana i es fa. Tres mesos, noranta dies a partir de l'entrada en el Departament d'Economia i Finances.

I, en canvi, no es fa en les subvencions, perquè seria absurd que jo pogués fer un discurs o una intervenció justificant... No, senzillament no es fa, entre altres raons, perquè la possibilitat d'atendre tot aquest conjunt de ciutadans i entitats per la via de la subvenció, doncs, que s'hagués de fer amb les mateixes característiques, no s'està en condicions de poder-ho fer. No dic que no s'hagi de fer, dic que no s'està en condicions de poder-ho fer. No s'acostuma a demanar, però no és excusa –no s'acostuma a demanar, però no és excusa. Com a atenuant? Home, la subvenció no deixa de ser, amb totes les cometes que vostès vulguin, una acció gràcia –i ho dic amb totes les cometes que vostès vulguin– de l'Administració, la que sigui –en aquest cas, de la Generalitat–, i, per tant, pensar a entrar en la dinàmica de pagar interessos de demora en les subvencions, no dic que no s'hagi de fer, sinó que dic que no s'està en condicions i reconec que no s'està fent, al contrari del que està passant amb les empreses. Com que aquest és un tema que ha sortit en les dues anteriors intervencions i ara ha tornat a sortir una altra vegada, doncs, segurament, ja no ho explicaré més, però volia també que quedés clar, des d'aquesta responsabilitat i capacitat, que em sembla que és com ha de ser, que, quan hi ha aspectes que l'oposició reclama que s'han de fer millor i no es fan, doncs, es reconeix i ja està, i no passa res. Doncs, és això.

I en aquest context es parla del no-compliment del Pla d'equipaments escolars. Diu: «Vostès van fer un pla» –és veritat–, «es va aprovar i vostès no l'estan complint.» I algú ha donat la resposta, si se'm permet. Home, segurament que a partir –ho deia el senyor Nadal–, a partir que l'execució d'aquests projectes i d'aquestes obres s'han donat a GISA, doncs, com que GISA licita per preus més cars que el de sortida, s'ha generat... (*Remor de veus.*) Sí, sí, és veritat. No, no, i és veritat. És veritat, és veritat. Ara, no ens estranyem que una empresa com GISA hagi agafat el toro per les banyes i, quan cal, es liciti per un preu superior al de sortida, perquè la gent que està avesada a l'Administració..., això passa. Home, seria... –no és la paraula més adequada–, seria poc correcte dir que això no passa per la via indirecta. És a dir, què passa? Se surt amb una licitació, després vénen les reformes de preu, vénen les discussions i, al final, s'acaba...; no dic sempre, tampoc és sempre que GISA adjudica per preus més cars.

Per tant, home, no voler reconèixer això –perquè això és el que passa habitualment, per altra banda–, que una

vegada s'ha licitat aquell projecte d'aquella obra, després, al final, amb les millores, amb les reformes se'n va a molt més; aquesta és una previsió que, precisament, per fer un informe molt acurat, un projecte molt acurat per part de GISA, alguna vegada ha passat el que vostès diuen i pot, això, haver desequilibrat el Pla. I també és una evidència, si s'ha desequilibrat el Pla, és normal que vostès reclamin que es posi al dia i que es pugui executar amb les previsions que s'havien fet. Doncs, bé, no s'ha pogut fer i tenen raó. Tenen raó que no s'ha pogut fer i, si hi ha un cert retard, doncs, ja s'intentarà recuperar-lo.

Per altra banda, vostès han reconegut que, en el conjunt del Pla d'equipaments, les obres que s'han fet en el camp de l'educació han estat importants. Recorden que som la primera comunitat d'aplicació de la LOGSE amb tot el que això ha volgut dir, i ho aprofito per lligar-ho amb el tema que també ha sortit diverses vegades, i també en aquests grups, de l'increment de la despesa corrent i la qüestió de les partides ampliables o no ampliables.

Home, n'hi ha un parell que vostès em reconeixen que és obvi que s'ha de tenir present, no? A partir que tu inaugures nous centres escolars, la dotació que, previsiblement, pots haver fet a l'inici d'any del que serà la despesa corrent en aquell capítol, si no se't dispara, com a mínim s'incrementa, i, de vegades, és de difícil apreciació abans, a l'inici, és a dir, en l'inici del pressupost, sinó que, al llarg de l'exercici, et trobes en aquesta situació que ho has de fer. Això, amb què passa? Home, doncs, passa, bàsicament, amb sanitat, amb ensenyament –que són dos capítols molt i molt importants–, i no diguem si en un moment determinat s'incorporen, per exemple, l'ampliació de la policia autonòmica o qualsevol..., un servei que et vingui de nou, lògicament aquests han de ser crèdits ampliables.

Em sembla que els grans trets dels temes que han sortit han anat força en aquesta línia. El senyor Nadal ha fet més aviat o ha acompanyat la seva intervenció, doncs, d'una cita més detallada de les seves esmenes. Jo, per la mateixa raó que he dit abans, no aniré fent-ho d'una en una, i en el conjunt ens tornem a trobar amb una confrontació, al final, de models, i nosaltres, de la forma com s'ha plantejat aquest pressupost –i que segur que no és el millor del món, que té moltes limitacions–, continuem pensant que, malgrat el que aporta amb les seves intervencions de pedagogia i de ganes de confrontar un model amb l'altre, ara com ara i en aquest cas, ja he acceptat..., he dit que acceptàvem una esmena –«menor», segurament em diria, si li preguntés al senyor Nadal. Segurament, però marca una tendència de la voluntat del Govern i del Grup de Convergència i Unió en allò que es pugui anar donant sortida a les peticions que se'ns fa per part dels grups de l'oposició.

Senyor president, recordant que es voti separatament aquesta esmena del Grup Socialista, podem, quan ho desitgi, passar a votació.

El president

Ha acabat abans del que hem pensat que estava previst i hem de trucar a votació. (*Pausa.*)

Punt 1

7270

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, iniciarem la votació del tercer punt de la gestió pressupostària d'inversions i política sobre el patrimoni. En aquest capítol, el diputat que ha consumit el seu torn en contra ha fet esment que hi havia un vot favorable de l'esmena 188 del Grup Socialista. És així segons les meves notes. Per tant, iniciarem la votació votant aquesta esmena. Segon, han estat retirades les esmenes del Grup Popular corresponents a aquest capítol –han estat retirades.

Iniciem la votació d'aquesta esmena que tindrà el vot favorable del grup de la majoria i després procedirem a la votació de la resta d'esmenes. Preparin-se, senyores diputades, senyors diputats, per iniciar la votació.

Votació de l'esmena 188 del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle. (*Remor de veus.*)

Facin el favor de guardar silenci, i, més, en el tràmit de votacions.

Votarem ara conjuntament les esmenes dels grups Socialista, Mixt, conjunta de Socialistes, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, i la d'Esquerra Republicana.

Iniciem la votació.

El conjunt d'aquestes esmenes ha estat refusat per 39 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Iniciem el debat del quart capítol: política de personal i de la funció pública. En primer lloc, intervindrà, pel Grup Socialista, per defensar les seves esmenes, el diputat senyor Mir. (*Persisteix la remor de veus.*)

Facin el favor de guardar silenci, si us plau, perquè l'orador pugui començar.

Senyor Mir, no comenci fins que es faci el silenci. (*Pausa.*)

El Sr. Mir i Bagó

Bé, moltes gràcies, senyor president. Dedicaré aquesta intervenció a defensar les esmenes 210 a 222, ambdues incloses, que ha presentat el nostre Grup al Projecte de llei dels pressupostos.

Seguint una mica l'ordre de les esmenes i posant èmfasi en aquelles que nosaltres considerem més significatives, en primer lloc, l'esmena 211, a l'article 23, apartat segon, del Projecte de pressupostos, el que fa és demanar que es plantegi una limitació general, que nosaltres proposem que sigui del 0,5% de la massa salarial, per al creixement dels increments retributius per la via dels complements o de les retribucions complementàries dels treballadors públics. Ens trobem, una vegada més, que els pressupostos estableixen una limitació –en aquest cas, de l'1,8%– per als increments salarials de tot el sector públic. Ara bé, les mateixes lleis de pressupostos estableixen que aquesta limitació és sens perjudici d'altres possibles increments per la via de retribucions complementàries. D'entrada, ens sembla normal que hi hagi aquesta previsió. El que no ve-

iem tan normal és que, per aquesta via, en molts casos –i aquesta ha estat l'experiència dels darrers anys– hi hagi increments molt substancials que deixen en paper mullat les limitacions generals de l'1,8% i, a més a més, que es produeixen en una zona d'extensíssima discrecionalitat del Govern a l'hora d'atribuir aquests increments. A fi i efecte d'intentar limitar aquest ús nociu de les potestats discrecionals en l'atribució dels increments complementaris i, al mateix temps, també, de fer efectius els objectius de lluita contra la inflació que hi ha al darrere d'aquestes limitacions generals dels increments salarials, proposem que aquests increments complementaris en cap cas no puguin suposar una suma, un volum, del 0,5% del total de la massa salarial.

Una altra esmena de la qual també m'agradaria fer esment especial és l'esmena 215, a l'article 27, apartat tercer, del Projecte de pressupostos. Aquest apartat preveu, lògicament –i entenem que amb justícia–, la possibilitat –o el dret més que la possibilitat– que aquelles persones que hagin estat consellers de la Generalitat puguin percebre, en cessar, en cessar en el seu càrrec, una pensió per un període raonable. Ens sembla realment molt raonable aquesta previsió. Aquest precepte estableix una única incompatibilitat amb aquesta pensió, que és que les persones afectades no percebin ingressos o altres retribucions amb càrrec a fons públics. Per descomptat, ens sembla normal. El que no ens sembla tan normal és que aquesta incompatibilitat, aquesta mateixa incompatibilitat, no s'afirmi també per al cas de percepció amb càrrec a fons privats. Ens sembla que aquí hi ha un tracte discriminatori, un tracte de favor, francament impresentable, a favor de les persones que han estat consellers. Ens sembla molt bé que els exconsellers tinguin pensions. Hi estem absolutament d'acord. Ens sembla just. És difícil, moltes vegades, el camí de retorn de la política cap a l'activitat professional. I ens sembla just que hi hagi aquestes pensions. Però aquestes pensions s'han de justificar. S'han de justificar amb un règim d'incompatibilitats que, en el nostre cas, no hi és. I s'han de justificar en el fet que aquestes persones, realment, tinguin necessitat d'aquestes incompatibilitats. El que nosaltres veiem que no és «de rebut» és la possibilitat que exconsellers compatibilitzin importants pensions amb retribucions, que també poden ser molt importants, amb càrrec a empreses privades, i que, a més a més, desenvolupin en aquestes empreses privades càrrecs que, amb tota lògica, probablement, haurien de ser incompatibles amb la seva anterior funció. Per tant, la nostra esmena és la d'eliminar, en aquest precepte, la referència als fons públics, amb el benentès, amb l'objectiu que aquesta incompatibilitat de retribucions sigui radical per a qualsevol tipus de fons. Perdó, m'he equivocat, l'esmena és afegir la retribució privada a la pública, amb l'objectiu que ja acabo d'assenyalar.

Altres esmenes en què també tinc un especial interès d'insistir són les esmenes 216, 217 i 222. Totes tres esmenes tenen una finalitat, parcialment compartida, que és la de... Perdó, la 217 i 222 tenen la finalitat, parcialment compartida, d'afavorir, en determinats casos, la situació d'aquelles persones en estat de més necessitat. Concretament, l'esmena 216, el que fa és demanar que, en el cas de contractacions laborals temporals

que es facin amb càrrec als pressupostos de la Generalitat, aquestes contractacions hagin de primar els aturats –que això ja ho diu el Projecte–, però que siguin, a més, majors de quaranta-cinc anys, i també primar la contractació de disminuïts. I també en aquesta mateixa línia, l'esmena 222 proposa afegir un apartat a l'article 31 tot instant el Govern a obligar, perquè té instruments per fer-ho, que les empreses concessionàries de serveis públics o que tinguin concerts amb la Generalitat –i que tinguin més de cinquanta treballadors–, reservin places per a disminuïts en les seves plantilles. Aquesta obligació, que és exigible per a les empreses públiques, entenem que l'Administració també pot i també hauria de fer-la complir a totes aquelles empreses que gestionen funcions públiques, és a dir que són concessionàries o exerceixen, mitjançant concert, activitats pròpies de la Generalitat.

Per acabar la defensa específica d'una última esmena, em referiré a la 216, a l'article 28, apartat 1, dels pressupostos. Aquest precepte preveu la possibilitat que, en cas de creació de nous serveis, es puguin cobrir, amb càrrec als crèdits previstos per a inversió, és a dir, amb decrement de les inversions previstes, despeses de personal per als serveis que es creïn de nou. Nosaltres entenem que en cap cas estan justificats, i menys en un pressupost que, any rere any, veu com perden pes les inversions, els crèdits destinats a inversions, en cap cas no està justificat de treure recursos, de treure crèdits d'inversió per cobrir despeses de personal. Si hi ha previsió de creació de nous serveis, hi ha crèdits per a la inversió que fan previsible la creació de nous serveis, entenem que és obligat que es prevegin amb càrrec als capítols de despesa corrent els corresponents costos de personal.

I res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Agruparíem totes les esmenes que van de la 223 a la 234, d'aquest grup 4, de política de personal, o d'aquest bloc, i també acumularíem, del bloc número 8, la 610, 614, 623, 625, 639 i 649, tot aquest bloc d'aquestes esmenes que fan referència –la major part d'aquestes: des de la 227 a la 233– al que és, principalment, el Departament de Governació i al que és el Cos de Bombers de la Generalitat.

Es va produir un debat, un debat important a primers del mes d'agost, un debat sobre prevenció i extinció d'incendis a Catalunya, d'on van sortir més de noranta propostes de resolució, i part d'aquestes propostes de resolució anaven lligades al que era la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya i, principalment, al que era que hi hagués més dotacions, que hi hagués una altra forma de treballar, per dir-ho d'alguna manera, i que hi hagués una altra política pressupostària enfront del Departament de Governació, i, concretament, tant el cos de bombers professionals com el cos de bombers, també, voluntaris. També es va fer referència en aquell

debat a les associacions de defensa forestal, etcètera, és a dir, a tota aquella gent que participen en la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya. Part d'aquestes propostes de resolució s'han vist reflectides en els pressupostos de la Generalitat; no s'escapa que el Grup Popular, en la seva primera negociació amb el Govern de la Generalitat i amb el Grup que dona suport al Govern, el Grup de Convergència i Unió, ja va pactar que aquestes propostes de resolució, doncs, fessin una puja important al Departament de Governació, que hi hagués un increment important en algunes d'aquestes partides i també en algunes de les partides del que és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, concretament, a la Direcció General del Medi Natural.

Per això, nosaltres, després de veure que havien augmentat algunes d'aquestes partides, és quan vam fer el repàs, per dir-ho d'alguna manera, d'aquestes propostes de resolució i el que s'havia d'augmentar dins d'aquestes propostes de resolució, via esmenes, com hem fet nosaltres. Esmenes perquè hi hagi en alguns tipus d'incendis, com són els incendis amb productes químics, un millor vestuari, que es queixa el mateix Cos de Bombers de la Generalitat que sigui així. Esmenes com és dotar de material per a la prevenció d'accidents, molt elevats, i que s'han vist durant aquests anys, per a la prevenció d'incendis, els mateixos bombers i les actuacions que fan aquests. Esmenes, també, dirigides a allò que és el mobiliari material per als parcs de bombers –en alguns parcs de bombers també s'ha vist en diferents ocasions, i es va comentar en el mateix debat d'incendis del mes d'agost que hi havia mancances importants –que hi havia mancances també importants, i també hem fet esmenes al respecte–, en el que era la conservació i reparació de vehicles del parc de bombers. Nosaltres en aquell moment fèiem referència que alguns dels vehicles portaven més de vint anys en servei dins del que és el Departament de Governació i el Cos de Bombers de la Generalitat, que són vehicles que han d'estar en perfecte estat de revista, si se'ns permet aquesta expressió, atès que, després, han de fer incursions per dins el bosc i en alguns llocs de difícil accés.

També esmenes pel que és la conservació no solament dels vehicles sinó de la mateixa maquinària, de les mateixes eines dels parcs de bombers, i també, a la vegada, la renovació –com he dit ja abans– del parc de vehicles d'aquests.

A la vegada, tant en el que són bombers voluntaris com bombers professionals, creiem nosaltres que hi ha d'haver una major formació; és a dir que s'han d'impartir més cursos, és a dir que s'ha de promoure –per dir-ho d'alguna manera–, que aquesta formació estigui, dia a dia, sobretot, en aquells grans incendis, com són els incendis que s'han suportat al llarg d'aquest mes de juliol en diferents comarques, i, principalment, a la comarca del Solsonès. Tot aquest grup d'esmenes és el que fa referència, principalment, a aquest bloc quart de política de personal.

I ara passaria a defensar aquestes esmenes que fan referència al bloc vuitè, al grup temàtic vuitè. En primer lloc, són, la major part, esmenes referides a la ciutat de Barcelona, i, concretament, actuacions del Departament de Benestar Social. Una primera, perquè realitzi

7272

les actuacions necessàries per a la construcció..., no solament que es projecti, que es comencin els estudis, sinó que s'iniciï la construcció d'un centre de dia per a la gent gran al barri de la Barceloneta de la ciutat de Barcelona. Una de les altres esmenes fa referència, també, dins de la ciutat de Barcelona i a través del Departament de Benestar Social, a la construcció d'un centre de dia al barri del Poble-sec, que s'haurà d'incloure en el futur conveni –aquest, amb l'Ajuntament de Barcelona– perquè es pugui desenvolupar. Una altra seria que, mitjançant el Servei Català de la Salut, es financin les obres per a la ubicació del CAP Besòs a la ciutat de Barcelona i de l'equipament corresponent durant el bienni 1999-2000. I una altra de les esmenes faria referència... No, aquest seria tot el bloc d'esmenes del grup temàtic número 8, referents, concretament, a la ciutat de Barcelona.

Dir, senyor president, que nosaltres, del grup quart, retirariem –i així ho lliurarem ara a la Mesa– les esmenes 223, 224, 225 i 226 i, a la vegada, també retirariem les esmenes 234, 614 i 649. Esperant que...

El president

Me les pot tornar a repetir, per a l'ordenació de la votació, les que retira?

El Sr. Fabregat i Vidal

223, 224, 225, 226 i 234 d'aquest grup temàtic, d'aquest grup quart, que és el que es sotmet a votació...

El president

236, l'última.

El Sr. Fabregat i Vidal

234, l'última, senyor president. Ho repeteixo: 223, 224, 225, 226 i 234.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Fabregat i Vidal

Deia –i acabo, senyor president– que aquestes esmenes, aquestes noves disposicions addicionals, creiem nosaltres que han de servir perquè es pugui millorar el que és, principalment, el parc de bombers de la Generalitat i que no hàgim d'assistir, com vam assistir, en el cas dels incendis que es van produir durant el passat mes de juliol, que s'hagués de treballar amb unes cartografies i amb alguns mapes que facilitaven alguns mitjans de comunicació de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar el conjunt d'esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana en aquest bloc quart, del personal i de la funció pública. I començo aquesta defensa amb l'esmena 235, relativa a la prohibició d'ingressos atípics que, de fet, inaugura tot un bloc d'esmenes –la 235, les 236, 238 i 239– relatiu a la millora del control, de la transparència i de la participació, també, dels treballadors i dels funcionaris públics i, òbviament, també dels seus representants.

Es tracta, en primer lloc, d'objectivar els criteris al màxim per tal de determinar els complements de productivitat relacionats amb el lloc de treball i condicionats, entenem, necessàriament, a la consecució de determinats objectius, sobretot en funció de circumstàncies objectives relacionades amb cadascun d'aquests llocs de treball.

Entenem que és una mesura, en definitiva, com cada any hem reiterat, que tendeix a evitar al màxim la discrecionalitat, l'arbitrarietat i, per tant, contribueix a eradicar les pràctiques, entenem, amiguistes o clientelars perquè, si no és així, si no posem fre a algunes d'aquestes pràctiques, el que estarem fent és alimentar o posar en marxa la màquina repartidora i, per tant, donar ales a algunes xarxes atapeïdes o estómacs agraïts a partir d'aquests complements de productivitat, i, sobretot, en alguns àmbits del Govern, en alguns àmbits de l'Administració, on es produeix d'una manera sistemàtica, perquè el complement de productivitat per si sol no és que sigui negatiu; de fet, no hi estem en contra; ens sembla que ajuda a incrementar l'eficàcia, a millorar el servei de l'Administració, i, per això, precisament, entenem que ha d'estar totalment justificat i raonat, i, per tant, entenem que ha d'anar estretament vinculat a la consecució de determinats objectius de major productivitat administrativa. I, si no, en suma, que es perverteix l'essència d'aquest.

És aquest un tema que, segurament, sempre produirà o portarà o comportarà problemes –sobretot, ho repeteixo, en alguns àmbits de l'Administració concrets. Ara sembla tot just que, fa algun temps, tant els sindicats com el mateix Govern han començat a parlar d'aquesta qüestió. És encara prematur que s'assoleixi un acord en aquesta matèria, però, en qualsevol cas, la pretensió que alguns sindicats han expressat durant aquesta negociació que aquest tema del complement de productivitat vagi vinculat a la carrera professional és un tema a tenir en compte.

Es tracta, també, no només d'objectivar els criteris i, per tant, de determinar el contingut objectiu de l'assignació d'aquestes millores o gratificacions salarials, sinó que, també –deia– es tracta de garantir-ne al màxim la publicitat i la transparència; és a dir que l'Administració no es limiti a informar les juntes de personal, sinó que aquestes juntes, que són els legítims òrgans de representació del personal en el sector públic, puguin dictaminar i puguin informar, prèviament, de la possibilitat d'atorgar aquesta concessió, i això seria també, entenem, un pas positiu en pro, en benefici de la ra-

cionalitat, però, especialment, del que entenem que ha de ser una gestió al més responsable i acurada dels recursos públics.

L'esmena 246, que és la relativa a la prohibició dels ingressos atípics, amb què he iniciat la defensa del conjunt d'esmenes en aquest apartat, planteja, com en altres anys, la interdicció absoluta del fet que els empleats públics no puguin rebre cap participació dels tributs, comissions i altres ingressos de qualsevol naturalesa que corresponen a l'Administració de la Generalitat, i això per si sol ens sembla una obvietat.

Dit això, passo, senyor president, a defensar l'esmena 236, que està vinculada estretament amb l'esmena 248 i, per tant, ens endinsem directament en la qüestió –sempre polèmica– de les hores extraordinàries. És aquesta una esmena que planteja també la necessària millora de la informació, de la transparència, perquè, a més de complir de forma àgil i puntual els terminis que legalment s'estableixen, i, també, en alguns convenis, per tal de donar compte als representants dels treballadors del conjunt d'hores extraordinàries i el que això comporta –la seva traducció econòmica, també entenem, de forma semestral–, el Departament d'Economia i Finances lliuri o trameti a la comissió corresponent del Parlament, d'Economia, de forma semestral –hi insisteixo– un llistat complet i, si pot ser, a més a més, amb l'assignació persona/hora de les hores extraordinàries, la qual cosa ens evitaria allò que vostès saben perfectament que els grups i diputats de l'oposició hem de fer periòdicament i de forma regular que és demanar al Govern aquesta informació, i ens ho lliura d'una forma absolutament complicada i complexa, no d'entendre, però sí, en tot cas, de fer el còmput definitiu d'aquestes hores. I, per tant, entenem que..., i pensin fins i tot en l'estalvi no només per a l'oposició, sinó per al mateix Govern, d'haver de respondre tantes preguntes, iniciatives de l'oposició en aquest terreny.

Seguint amb el tema de les hores extraordinàries, hi ha alguns àmbits, algunes entitats que cada any tenim perfectament identificades, que són autèntiques especialistes en aquest tema de les hores extres. És a dir, no..., ja no em refereixo –perquè és un tema ja clàssic– al tema de bombers, al tema de sanitat: em refereixo a altres àmbits en què el tema de les hores extres..., no estan ni de bon tros justificades, com en el Departament de Cultura o el Departament de Presidència; altres empreses, instituts i organismes autònoms, Ferrocarrils, Incasol, etcètera, on aquest tema de les hores extres constitueix un autèntic desgavell. I, en aquest punt, fins i tot es fan totalment il·lusoris els bons auguris que, any rere any, en aquest tema, concretament, de les hores extraordinàries, els diputats del Grup de la majoria, quan rebaten cadascuna de les esmenes de l'oposició, ens ofereixen, amb la possibilitat d'elaborar algun tipus de mesura que pugui frenar o pugui contenir les hores extres. Però, sobretot, hi ha una cosa que ens sap particularment greu, que és que aquesta manca de zel, per dir-ho d'alguna forma, del Govern a l'hora de contenir al màxim el desgavell en aquest apartat ridiculitza qualsevol posició del Govern en relació amb el debat sobre el repartiment del treball, perquè l'Administració ha de ser la primera a donar exemple i, alhora, no malmetre

–per què no?–, encara que no sigui el seu objectiu essencial, les possibilitats de creació, també, de nous llocs de treball.

D'aquí que proposem, en primer lloc, com altres anys, l'adopció d'un autèntic pla de reducció significativa de les hores extres i de creació de llocs de treball fixos a temps parcial –esmenes 247 i 248–, i insistim en un segon apartat en la necessitat de millorar la informació i la transparència sobre aquesta qüestió, com dèiem, en relació amb l'esmena 236. Perquè aquesta informació sigui clara, sigui neta, sigui transparent, insisteixo en la possibilitat que es pugués lliurar aquesta informació persona/any. I, en aquests moments, senyores i senyors diputats, si això no es fa així, podem dir que no existeix un control real del Govern en aquest apartat, si el Parlament no disposa de totes les microxifres o de tota la microinformació de forma ordenada, racional i periòdica.

Aquesta informació, també, amb les esmenes 239 i 243, la fem extensiva a l'apartat de les «Gratificacions per serveis extraordinaris», per preveure també la possibilitat d'informar, tal com preveu la Llei de participació sindical i el conveni únic, però fent-ho amb una periodicitat, entenem, molt més ajustada, molt més curta, i, alhora, fent-ho extensiu, també, a les centrals sindicals més representatives.

L'esmena 248 i la 246 es refereixen al greu i reiterat incompliment en el tema de la integració, tant de minusvàlids com de persones majors de quaranta-cinc anys. Ho deia el senyor Mir pel que fa al tema dels disminuïts. De fet, el Govern en més d'una ocasió ha reconegut i ha palesat el seu incompliment de les previsions de la Llei 13/87, de 7 d'abril, d'integració dels minusvàlids. Al mateix temps, l'esmena 246 planteja l'oportunitat que totes les empreses de cinquanta o més treballadors i totes les empreses que rebin algun tipus de subvenció de la Generalitat siguin condicionades i, per tant, d'alguna o altra forma, pressionades per la Generalitat, amb l'objectiu d'aconseguir aquests mínims objectius d'integració.

Acabo, senyor president, amb l'esmena 244, que és la que reclama dotar amb una partida específica cadascun dels departaments per afrontar les obligacions derivades de l'entrada en vigor de la Llei de prevenció de riscos laborals, no prevista en el Decret que ha fet el Govern, fa poc, en relació amb el sistema de prevenció de riscos laborals –fet, per cert, amb l'absència dels representants sindicals. I l'esmena 249, que és una esmena també tradicional, que és la que reclama l'elaboració d'un pla de reforma de l'Administració. N'hi ha molts, de plans, n'hi ha molts, d'acords del Govern, alguns que no es coneixen perquè no es publiquen en els butlletins ni en el *Diari Oficial de la Generalitat* –secrets, ho repeteixo, sense publicitat... El que volem és un pla autèntic, més ampli; sobretot, per exemple, que extremi mesures d'estalvi, per exemple, per a la contenció de l'increment retributiu dels alts càrrecs de la Generalitat; sobretot, també, que delimiti i, si pot ser, que també disminueixi el nombre dels alts càrrecs i eviti, en definitiva, també l'excessiva politització, simplifiqui, racionalitzi i redueixi el volum de l'Administració.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guíllot.

El Sr. Guíllot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la defensa d'aquestes esmenes..., les agruparé temàticament. En primer lloc, sobre l'increment de les retribucions als empleats i empleades públics de la Generalitat. El criteri del nostre Grup, igual com ho hem proposat als diferents sindicats, és que aquest increment salarial per a l'any 99 sigui un increment del 3,4% respecte a la massa salarial total. La justificació d'aquest percentatge és, evidentment, la de l'1,8 d'increment generalitzat, més un increment en concepte tant de participació dels treballadors en la millora de la situació econòmica, com per l'increment de la productivitat de l'ocupació pública durant l'any 98. Per altra part, és criteri del nostre Grup que cal abordar el necessari i just procés de recuperació del poder adquisitiu perdut durant els anys anteriors.

Voldria cridar, també, l'atenció amb l'esmena número 252, on proposem que les indemnitzacions per raons de serveis no restin congelades, sinó que tinguin un increment, com a mínim, de l'increment de l'IPC, és a dir, un increment de l'1,8. No se'ns fa comprensible el perquè aquestes indemnitzacions –si de cas, el que caldria veure és com es controlen o es limiten– hagin de restar congelades enguany respecte a l'any passat.

En un altre apartat, esmenem aquells aspectes del text articulat referits als complements de productivitat. Vostès ja saben que els representants sindicals dels empleats públics de la Generalitat es queixen de la manca de criteris objectius a l'hora d'atorgar aquests complements; queixa aquesta del tot incomprensible en una Administració que funciona sense una direcció per objectius. Plantegem, doncs, la regularització d'uns criteris prèviament consensuats amb els sindicats, així com l'establiment d'un fons interdepartamental que garanteixi la correcció de possibles desigualtats en la percepció d'aquests complements. Trobem del tot injust que la grandària pressupostària d'un departament respecte a un altre representi diferències entre personal que realitza feines similars.

Un tercer apartat de la nostra defensa de les esmenes és el de les hores extres. Segons les respostes per escrit fetes pel Govern, l'any 1997, el nombre d'hores extres realitzades per la Generalitat superava el milió i mig d'hores/any, amb un cost aproximat de 4.100 milions de pessetes; la gran majoria d'hores extres que es realitzen a l'Administració són pagades i no compensades. Unes despeses reals, per altra part, en hores extres no reflectides, ni de lluny, en els projectes pressupostaris. Serveixi com a exemple que vostès varen pressupostar, l'any 98, per a gratificacions extraordinàries 972 milions de pessetes, i, per a l'any 99, 722 milions de pessetes; xifres que, hi insisteixo, ni de lluny s'acosten a les liquidacions reals per aquest concepte. A criteri del nostre Grup és del tot necessari abordar seriosament la reducció de les hores extres; estimular la seva compen-

sació per temps; donar exemple i fer pedagogia des de l'Administració pública que cal avançar en la reducció d'aquestes hores, per tal de poder repartir el treball i generar nova ocupació; reducció d'hores extres en un procés negociat, i, alhora, plantejar-se –que seria un complement i una següent esmena– la reducció de la jornada laboral de la Generalitat a les trenta-cinc hores, ja sigui en còmput setmanal o en còmput anual. És evident que, en el conjunt de debats polítics i socials europeus actuals sobre la lluita contra l'atur, la reducció de les hores extres i la reducció de la jornada laboral són dos dels instruments que es proposen que tenen major força i eficàcia en aquest terreny. El nostre Grup considera que la Generalitat ha de ser capdavantera en aquest procés, i mitjançant el diàleg amb els representants sindicals ha d'assolir aquest objectiu i plantejar-s'ho per a l'any 99. És per això que hem plantejat aquesta esmena d'avançar i assolir l'objectiu de les trenta-cinc hores a l'Administració de la Generalitat.

Pel que afecta l'ocupació, tot valorant el canvi produït arran de l'acord signat entre el Govern i els representants dels empleats públics, creiem oportú plantejar esmenes que incorporin els següents elements. En primer lloc, el progressiu increment de la plantilla amb vinculació fixa sobre el nombre total de llocs de treball; nosaltres plantegem poder assolir, al llarg del 99, l'objectiu del 90%. I, en segon lloc, garantir la mobilitat i promoció del personal en tot el que és la política de personal.

Plantegem, també, en l'esmena número 267, l'increment del 7% de la reserva de places per a persones amb disminució. La Generalitat, malauradament, està molt lluny del 2% que marca la llei, i és per això que fem una proposta agosarada, forta, que permeti en terminis breus poder assolir aquest objectiu, a què, per altra part, estem obligats legalment.

Una altra esmena, i molt en línia amb els debats i compromisos presos en el que afecta les contractacions, és l'eliminació de la contractació dins de la Generalitat mitjançant les ETT. Creiem que aquest, també, és un aspecte important; ha sortit reflectit. *(Pausa.)* Potser algú... *(Pausa.)* Gràcies, senyor president.

Creiem que seria del tot oportú, que seria un gest polític important, que, per altra part, té arguments que ja amb els sindicats hem plantejat, que ahir i abans-d'ahir van sortir en moltes de les intervencions respecte a tot el que és la reforma legislativa de les empreses de treball temporal, garantir que l'Administració no farà ús d'aquest tipus d'empreses per tal de contractar els seus empleats.

I hem cregut, també, oportú introduir dues esmenes referides a Bombers de la Generalitat i bombers voluntaris; les experiències o conflictes amb aquests cossos, aquests darrers mesos, aconsellen poder tirar endavant aquest tipus d'esmenes. Així com, també, plantegem una esmena que permeti la plena incorporació d'aquells guàrdies civils que així ho desitgin dins el procés de transferència del trànsit als Mossos d'Esquadra.

I ja, per últim, vull anunciar que en aquest bloc, com en tants d'altres, hem incorporat tot un seguit d'esmenes referides a la necessitat que el Parlament de Catalunya

sigui informat de la política de personal, amb totes les seves variables, i així puguem exercir el necessari control que ens correspon com a Parlament.

I, per últim, voldria acabar..., que creiem –encara que no és una esmena contemplada en aquest apartat, però que sortirà posteriorment– que, també l'any 99, seria un moment oportú per abordar la necessària reforma o, com a mínim, poder abordar el debat sobre quin model d'Administració volem, com afrontem la transformació de l'actual Administració en una Administració més àgil, més lleugera, més eficaç, més eficient, més rendible i més austera.

Creiem que tots aquests serien objectius que millorarien la proposta de text articulat en el que és el grup temàtic específic de política de personal i funció pública, que són esmenes que hem intentat raonar i que creiem que són del tot racionals i que, en definitiva, permetrien no tan sols millorar les condicions de treball dels empleats i empleades públiques de la Generalitat, sinó alhora, també, introduir elements de millora en el que és la gestió, també, de la nostra Administració. És per això que hi demanàrem el vot a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina. *(Pausa.)*

El Sr. Codina i Castillo

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, en aquest bloc, el bloc número 4, anuncio que, atesos els acords, per una banda, i la retirada que ha fet el Grup Popular d'una sèrie de les seves esmenes, per a l'hora de la votació, senyor president, que, en aquest bloc, demanarem votacions separades de les esmenes 227, 228, 229, 230, 231, 232 i 233.

El president

D'acord.

El Sr. Codina i Castillo

Bé, en aquest grup, com, per altra banda, segurament, no podria ser d'altra manera, s'han reproduït en les intervencions dels diferents grups un seguit de qüestions que jo gairebé limitaria al que fa referència a hores extraordinàries, complements de productivitat, a gratificacions i reserva de places de disminuïts. Bàsicament, han anat per aquí, tot i que, per exemple, el senyor Guillot ens ha fet algunes apuntacions més enllà..., per al que, des de la perspectiva del Grup d'Iniciativa per Catalunya, s'hauria d'anar. D'una forma molt explícita ho ha fet en la qüestió de la reducció de l'horari laboral a trenta-cinc hores setmanals, ja sigui això per setmanes o que en el còmput anyal surti aquesta mitjana.

M'és molt plaent començar, precisament, amb un dels temes que ha sortit amb insistència per part de tots els grups, pel que fa referència a la reserva de places per a disminuïts. Diríem que es pot observar dos con-

ceptes. Per una banda, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que diu: «Home, com que el que es fa no és el que toca» –ve a dir– «i el 2% no està cobert, doncs, passem al 7.» És evident; és una mostra –crec– més de voluntat que no pas real en el sentit de dir: «Fem una aposta agosarada» –com deia ell–, perquè, si amb la llei preveiem que sigui el 7%, això pot estimular que les empreses i la Generalitat i les empreses que treballen per a la Generalitat, doncs, hi arribin.

Jo crec que ell té un punt de raó, un punt, però no en l'extrem que ho porta. Seria del tot inimaginable no que adoptessin l'acord i que aquesta Llei plantegés la reserva de places fins al 7%, sinó que la realitat de cada dia, aquest 2%, encara que a algú li pugui costar creure, és difícil que es pugui cobrir. És a dir, no és un problema de percentatge, sinó que és un problema de realitat. Quan hi ha les convocatòries –que, com saben perfectament, es reserva el 3%, no el 2, per, al final, poder arribar, un dia, al 2%–, doncs, no és, precisament, una participació que faci pensar que en aquests moments els percentatges que hi ha previstos siguin escadussers; més aviat, al revés. En aquest moment tenim plantejada, aquí mateix, al Parlament de Catalunya, una convocatòria en què hi ha hagut una reserva, i hi ha una reserva per a disminuïts, i els puc dir que de la gran quantitat de gent que ha vingut en condicions d'anar a la convocatòria normal, habitual, doncs, a la convocatòria per a la plaça de disminuïts hi ha molt poca gent. És una realitat que això és així.

Malgrat tot, deia que m'era molt plaent poder anunciar als grups que en aquest moment no ho tinguin present que, en el tràmit de Comissió de la Llei d'acompanyament de pressupostos, precisament, unes esmenes que en l'origen eren el número 28, d'Iniciativa per Catalunya –no d'aquesta Llei: de la Llei d'acompanyament–, la 36, del Grup Socialista, i la 31, d'Esquerra Republicana, han estat acceptades i han estat aprovades. On diu que totes les convocatòries públiques de subvencions han d'incloure entre els requisits exigits a les empreses la justificació que el sol·licitant compleixi la quota de reserva de la integració social dels minusvàlids establerta per la legislació vigent. És a dir, encara que avui, senyors representants dels grups que hi han fet referència –concretament, Esquerra Republicana, Grup Socialista i Iniciativa per Catalunya–, encara que avui les seves propostes aquí, en aquest moment, no prosperin, tinguin la tranquil·litat o recordin que en el tràmit de Comissió de la Llei d'acompanyament aquesta garantia que vostès exigien està a bastament coberta. Per això, els deia que m'era plaent comentar-ho, perquè és una qüestió que molts que en el seu moment, doncs, ens hi hem dedicat i hem procurat que es pogués complir la llei, en aquest cas, amb aquesta passa endavant, penso que podem donar resposta no als grups parlamentaris, que ens ofereix molt de respecte, sinó al col·lectiu de disminuïts, que és qui realment ho necessita.

Una qüestió recurrent. Cada any, el senyor Pep Mir, que en aquest moment no veig aquí, fa referència a les pensions dels exconsellers; aquest també és un tema recurrent de fa molt anys. Ell diu: «Ens sembla bé que hi hagin aquestes pensions, però que en cap cas, si tenen

7276

algun ingrés en la vida privada...», aquesta no és res de l'altre món, essent important, però es tracta que, durant el primer any i mig, durant divuit mesos, durant els primers divuit mesos, el que en podríem dir el sou base, per entendre'ns, doncs, és el que se'ls respectarà; per tant, jo crec que és més una esmena de tipus..., un discurs que es fa any rere any de tipus més aviat polític que no pas de contingut real. Insisteixo en les quantitats: essent importants, són relativament importants. I aquest any, a més a més, per unes qüestions que ara no vénen al cas, tenia tota la impressió que, el Grup Socialista, d'aquesta esmena, no n'hagués parlat; però, en fi, ja que ho ha fet, jo també hi he volgut fer referència.

I parlant del capítol que vostès hi han esmerçat més temps, que és el tema de la productivitat, dels serveis extraordinaris i de les hores extraordinàries, també els vull comentar que les línies que el Govern ha anat emprant –i, això, ara els ho demostraré–, doncs, lluny, segurament, encara, del que alguns de vostès voldrien, que seria que fossin zero hores i zero increment de productivitat i zero gratificacions per serveis extraordinaris –cosa que, òbviament, redueixo, pràcticament, a l'absurd; vull dir que això tots sabem que seria impossible i que ningú de vostès ho ha demanat, però sí que han remarcat l'accent, i el senyor Ridao ho ha fet d'una forma explícita... Home, no em tornin a treure Governació per bombers, per hores extres, però, és clar, jo no li ho trauré, però vull fer-lo adonar de quina ha estat, de quina és la línia que s'ha anat produint al llarg d'aquests anys i, sense anar gaire enrere, concretament, els complements de productivitat –era un tema que tenia tota la certesa que sortiria– de l'any 96 a l'any 97, no només –97, perquè, lògicament, és al que puc fer referència el darrer, el 98 no està tancat– hi ha hagut una tendència minsa, si volen, però una tendència a la baixa. Pel que fa a gratificacions serveis extraordinaris, la relació del 96 al 97, aquí, la variant ha sigut molt important, de 954 milions, l'any 96, s'ha passat a 760 el 97 i les previsions és que continuï en aquesta mateixa línia decreixent. I amb relació a les hores extraordinàries, també és veritat que hi ha hagut una línia descendent amb relació a l'any 94, 95, 96 i 97 –ho repeteixo: és l'últim a què puc fer referència–: mentre l'any 94 estàvem a 2.360.000 hores, l'any 95, vam passar a 2.198.000; l'any 96, vam passar a 1.800.000 i, l'any 97, a 1.500.000. És a dir, hi ha hagut un decreixement. Un decreixement que, quan es produeixi la valoració d'aquest any –i jo en això vull, si més no, recordar-me a mi mateix que l'any passat, el dia que fèiem aquest debat, jo deia..., i parlant de les hores extres, jo els deia: «Home, depèn una mica, en bona part, pel que fa referència al seu conjunt, doncs, que tinguem un bon estiu o que tinguem un mal estiu.» Un bon estiu o un mal estiu em refereixo que es cremin boscos o no es cremin. L'anterior, això no havia estat; aquest any, com vostès saben perfectament, malauradament, hi ha hagut moltes hectàrees de bosc cremades i això farà, segur, que l'any 98 sigui dels anys que hi hagi un increment en les hores extraordinàries. I ja ho sé, que el senyor Ridao ha dit: «Home, d'això no me'n parlis; parla'm dels altres.» Tret d'això, el conjunt de les altres hores, el seu conjunt, com els he anat comentant, ha anat força, força, força a la baixa.

Hem parlat de la reserva de les places de disminuïts, que és un tema que ja ha sortit en relació explícita al 7% que demanava, que demana a la seva esmena el senyor Guíllot. Hem parlat de les hores extraordinàries; de la productivitat. Em quedaria fer referència a les esmenes del PP, que ja he anunciat quina seria la nostra voluntat de votació, i, per tant, com ha fet altres vegades el Grup Popular, s'ha referit més enllà de les esmenes que fan referència a aquest Grup, ha fet referència a altres esmenes que, en el seu moment, ens posicionarem, ja que crec que no és convenient, doncs, fer un posicionament en un Grup que ara en aquest moment no tocaria. I amb aquesta intervenció, senyor president, jo ho deixaria aquí, i recordar les esmenes que he demanat que es votessin separatament i aquelles que el Grup Popular ja ha demanat que retiraven.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Ridao em demana la paraula; per què me la demana?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor president, perquè, atenent les explicacions del senyor Codina, voldríem anunciar la retirada d'una esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que és l'esmena, concretament, 246, perquè, no només a partir del que ha dit el senyor Codina, sinó perquè hem verificat que, certament, es va acceptar una esmena a la Llei d'acompanyament, no té cap sentit de mantenir-la.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, demano a les senyores diputades i als senyors diputats que ocupin els seus escons per iniciar les votacions.

D'acord amb el que m'acaba de demanar el portaveu del Grup de Convergència i Unió, votariem separatament les esmenes que encara són vives del Grup Popular, que són la 227, 228, 229, 230, 231, 232 i 233.

Preparin-se per a la votació... Perdó?

El Sr. Ridao i Martín

Senyor, el nostre Grup volia demanar votació separada d'unes esmenes del Grup d'Iniciativa: la 250, la 251, la 258, la 259. Aquestes quatre esmenes.

El president

Moltes gràcies.

Votarem, per tant, primer, les esmenes concretes de què s'ha demanat votació separada i, després, el conjunt.

Anem a votar, en primer lloc, les esmenes vives del Grup Popular de què s'ha demanat votació separada i que acabo d'enumerar fa uns moments.

Iniciem la votació.

Punt 1

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 92 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació votarem les esmenes 250, 251, 258 i 259, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, de les quals ha sigut demandada votació separada.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 17 vots a favor, 64 en contra i 20 abstencions.

A continuació, votaríem la totalitat de les esmenes dels grups Socialista, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya, tenint en compte la retirada, pel Grup d'Esquerra Republicana, de l'esmena 246.

Iniciem les votacions.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 39 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació, iniciarem el quint capítol, «Política de cooperació local». Correspon intervenir, en primer lloc, pel Grup Socialista, al diputat senyor Mir.

El Sr. Mir i Bagó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la meua intervenció defensaré les esmenes 274 i la 292 fins a la 304. La resta d'esmenes d'aquest bloc que ha presentat el meu Grup, les defensarà el meu company Joan Ferran. Bé, tenint en compte el poc temps disponible, miraré de concentrar la meua intervenció en la defensa explícita de tres o quatre de les esmenes esmentades.

En primer lloc, no em vull resistir a la temptació de fer una referència expressa a l'esmena 274, presentada a la disposició addicional 27. Aquesta esmena proposa afegir després de la primera frase de la disposició addicional, que diu: «ara va de bo». Aquesta frase obeeix al fet que, exactament la mateixa disposició addicional, la tenim repetida en els pressupostos de 1996, 1997 i 1998, sempre manant al Govern que faci quelcom —una cosa entenem que raonablement fàcil com és fer un estudi— en el termini d'aquell exercici pressupostari. Han passat tres exercicis pressupostaris: en cada un d'aquests exercicis s'ha incomplert; no sabem si ha set perquè el Govern no ha tingut temps de fer-ho o perquè no s'ha pres seriosament un manament del Parlament com és aquest.

Bé, per si fos aquest, el motiu, li volem dir al Govern amb aquesta esmena que li diguem seriosament aquest mandat, que volem que ho faci efectivament, i, evidentment, si no ho fan ells, doncs, potser ho podrem fer amb un nou govern nosaltres.

L'esmena 292 demana l'addició d'un nou apartat en l'article de crèdits ampliables; un nou apartat —que seria a l'article 7.5.b, apartat cinquè— que afegeixi a aquesta llista de crèdits ampliables el que sigui necessari per incrementar la dotació de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis, per complir un compromís del mateix Govern d'increment del 5% anual de les dotacions de la Generalitat al Pla únic d'obres i serveis per al quadrienni 96 a 99. Aquest compromís, fet en el moment de convocar aquest pla per al quadrienni indi-

cat, ha estat un compromís sistemàticament incomplert. Nosaltres creiem que és de justícia que s'actualitzi i s'incrementi, efectivament, aquesta dotació del Pla únic d'obres i serveis amb un 5% anual, i, per fer-ho possible, proposem d'ampliar, en aquest sentit, l'article dels crèdits ampliables.

L'esmena 293, article 38.1, apartat b, dels pressupostos, és una esmena que no implica cap increment de despesa, sinó que el que proposa, purament i simplement, és modificar els criteris de determinació de la participació dels ajuntaments en els pressupostos de la Generalitat. Fins ara, aquesta participació es fixa en una quantitat absoluta; el que nosaltres proposem, perquè creiem que és el millor, és que aquesta participació es quantifiqui, es fixi en forma de percentatge en els ingressos de la Generalitat en concepte dels tributs cedits, i el percentatge que proposem per començar és el percentatge que coincideix amb la quantitat absoluta prevista en el Projecte de pressupostos, concretament, un 0,94% —mirin si som modestos.

També, en un altre ordre de temes, i creiem nosaltres que amb una importància especial, es proposa una nova addició addicional, mitjançant l'esmena número 300, es proposa la formalització, amb el lideratge del Govern, d'un pacte fiscal 1999-2003 de finançament dels ens locals de Catalunya. L'assignatura pendent —sempre pendent— de les finances locals és un compromís mai assumit pel Govern de la Generalitat, i nosaltres creiem que en el marge de les competències que té la Generalitat, que comencen a ser importants en aquest àmbit, és urgent que es formalitzi aquest acord, aquest pacte fiscal entre la Generalitat i els ens locals, que racionalitzi, que doni viabilitat, que doni més recursos a l'Administració local.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

També, per acabar, m'agradaria fer esment de dues esmenes més. Una, la número 303, és la que també proposa l'addició d'una nova disposició addicional per ordenar al Govern que acordi amb els ens locals l'aplicació dels recursos provinents de l'Inem per a les polítiques actives d'ocupació a Catalunya. Tradicionalment, abans que es produïssin aquests traspassos, els ens locals de Catalunya han participat molt activament en la distribució d'aquests recursos i en la seva gestió. Els ajuntaments han percebut, malauradament, els traspassos d'aquests recursos a la Generalitat com una pèrdua de possibilitats de participació en la seva gestió. El que nosaltres demanem, purament i simplement, és que el Govern de la Generalitat tingui en compte els ens locals en la gestió d'aquests recursos, exactament, com a mínim, en els mateixos termes que eren tinguts en compte per part de l'Inem.

I, finalment, també es demana una nova disposició addicional, mitjançant l'esmena 304, a través de la qual volem insistir en la necessitat que es garanteixi la presència de representants de les organitzacions municipalistes en els òrgans de gestió dels fons provinents de la Unió Europea. Aquesta presència no és garantida en tots els casos; molts d'aquests recursos tenen desti-

nació local, i creiem que és absolutament imprescindible, per l'interès que hi tenen les corporacions locals, que sigui garantida en tots els casos aquesta presència dels representants municipalistes.

Res més, senyores i senyors diputats. Cedeixo la paraula al meu company de grup, senyor Ferran.

El vicepresident segon

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldríem defensar un conjunt d'esmenes que van de forma correlativa de la 275 a la 285, que tenen com a denominador comú una ubicació geogràfica centrada a Barcelona i al Barcelonès i que han estat classificades com a pertanyents a aquesta temàtica de les corporacions locals. Són esmenes molt diverses, parlen d'aspectes vinculats a polítiques de salut i a polítiques de reforma de l'atenció primària, fins i tot a polítiques d'habitatge i de rehabilitació dels nuclis antics, i parlen de coses tan diverses com la rehabilitació de les rondes, del possible cobriment de l'A-19, o del projecte de cobriment de l'A-19, al seu pas per Sant Martí, fins a temes de despeses de capitalitat i de tancament de presons a Barcelona. Parlen, també, molt específicament, de la construcció d'equipaments socials i residències de gent gran en terrenys cedits per l'Ajuntament de Barcelona –penso ara en algun que en aquests moments està essent conflictiu, com el del carrer Vergés, per exemple. I aquest conjunt d'esmenes, senyores i senyors diputats, està esdevenint clàssic en aquests últims anys, en aquests últims debats pressupostaris, essencialment, per dues raons fonamentals.

Una, perquè –i ho diem constantment en tots els debats de pressupostos–, al nostre entendre, Barcelona sempre continua essent penalitzada; generalment, és menystinguda per les inversions del Govern de la Generalitat. I, en aquest sentit, ens agradaria recordar les xifres que ja havíem donat, l'any passat, sobre el que representava la inversió per habitant a nivell de ciutat de Barcelona: l'any passat, estàvem a una xifra de 9.000 pessetes i escaig per habitant, i, enguany, encara aquesta xifra s'ha reduït una mica més: estem a 8.302 pessetes per habitant, quan la mitjana de Catalunya està al voltant d'unes 22.775 pessetes per habitant. És a dir que un dels fets fonamentals pel qual presentem aquest bloc d'esmenes és perquè considerem que continua havent-hi un menysteniment per habitant en el que és la comarca de Barcelona i el Barcelonès.

I segona, també com a raó, perquè considerem que els rendiments obtinguts pel Grup de la majoria al Parlament espanyol han estat minsos i perquè, concretament, el portaveu del seu Grup allà, el senyor Molins, ha estat incapaç d'aconseguir unes inversions que nosaltres considerem imprescindibles per a un desenvolupament suficient per al dinamisme de Barcelona; ni han estat decisius ni han aconseguit millores substancials. El nostre Grup va assenyalar, al seu dia, el pobre balanç, en aquest sentit; que, l'any 99, vostès van obtenir, simplement, o fins i tot comptant amb les nostres esmenes,

amb les esmenes que va votar favorablement el nostre Grup, un creixement només de 6.537 milions de pessetes, una xifra que, al nostre entendre, és clarament insuficient per a la inversió que necessiten els projectes estratègics per a Catalunya i per a la ciutat de Barcelona. El Grup Socialista –els ho recordo, senyores i senyors diputats– va presentar esmenes per valor de més de 50.000 milions de pessetes.

Aquestes esmenes pretenen, doncs, esmenar aquests dos factors: per un cantó, superar el menysteniment que seguim considerant que té el Govern de la Generalitat respecte al Barcelonès i la ciutat de Barcelona, i, en un segon terme, com un antídoto sobre la política d'inversions del Govern de la Generalitat, que sempre hem cregut que deixa de banda els serveis finalistes a la població de Barcelona.

En aquest sentit, i per acabar, senyores i senyors diputats, només recordar algunes xifres. Barcelona representa més del 35% de la població i de les necessitats socials de Catalunya; en canvi, la inversió en serveis finalistes per a la població amb prou feines representa el 70% del total de la despesa al Barcelonès, i encara una part significativa d'aquesta són serveis molt especialitzats per atendre tota la població de Catalunya. Estic parlant d'inversions en hospitals, com el de la Vall d'Hebron, com Bellvitge..., com Ferrocarrils de la Generalitat, etcètera. Nosaltres considerem que és greu que el 30% de les inversions de la Generalitat es destini a despeses centrals d'inversions i a les mateixes oficines i serveis centrals del Govern de la Generalitat.

El conjunt d'esmenes que hem plantejat avui –que, hi insisteixo, són molt diverses i engloben molts camps i molts àmbits, molt diferents, del nostre país i de moles temàtiques molt diferents–, el que intenten és esmenar aquest menysteniment i aquesta manca de resultats positius obtinguts a Madrid.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Mixt, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. En aquest bloc 5, de política de cooperació local, tenim quatre esmenes; les dues primeres són de modificació de l'article 2, i, les altres dues, d'addició de l'article 7, encara que la intenció de totes elles és la mateixa: que, dins de les seves previsions pressupostàries del 99, el Govern garanteix les inversions i la promoció industrial i turística a les comarques en regressió econòmica i demogràfica... –no és que les garanteixi, és que, nosaltres, el que volem és que les garanteixi–, i del sector primari, amb la implantació d'indústries de producció neta, per tal, d'aquesta manera, d'equilibrar territorialment Catalunya.

I tornem a fer evident la nostra disconformitat quant al fet que la major part de les inversions es dediquen a l'àrea metropolitana i rodalia, o sigui, prioritzant les

zones més desenvolupades i incrementant, així, la diferència entre el territori.

I, per últim, creiem i proposem que incrementar, com ja s'ha dit en una altra esmena que em penso que presentava el Grup Socialista, aquell 5% d'aportació de la Generalitat a les entitats locals afavoriria en gran manera el compliment previst, perquè no deixa de ser un incompliment del Decret del Pla d'obres i serveis de Catalunya en el quadrienni 96-99.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Víctor Ros.

El Sr. Ros i Casas

Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré la defensa, també, de l'esmena número 638, del bloc de política territorial, del bloc vuitè. Gràcies, senyor president.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, començaré per la defensa d'aquesta esmena, que per mi és un motiu de satisfacció, evidentment, defensar-la, en el sentit que és una esmena que, com tots vostès saben, com tots vostès en tenen coneixement, és d'una població de la qual jo sóc alcalde, de Sant Andreu de Llavaneres. (*Remor de veus.*)

Evidentment, tots els grups parlamentaris hem fet sempre una defensa acèrrima del municipalisme, i tots els grups parlamentaris hem dit que els municipis estan assumint moltes vegades, doncs, costos que no són competència d'ells, i això ningú ho pot discutir. L'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres ha fet un esforç importantíssim —un esforç importantíssim— a adquirir unes propietats, les quals no estaven qualificades com a equipaments, i que poden servir en el futur per a activitats socioculturals. He de dir que aquestes propietats..., perquè he sentit algun comentari que diu «com a tots»; indiscutiblement, tots els ajuntaments fan el màxim d'esforços possibles, però he de dir al mateix temps que aquests terrenys eren terrenys qualificats urbanísticament com a urbanitzables, cosa que ja és més difícil, com tots vostès entendran perfectament. I, aleshores, nosaltres, el que desitgem, a través d'aquesta esmena, és que serveixi de precedent, en el sentit d'aconseguir, de cara als municipis del nostre país, ajuda entre les administracions públiques, entre els ajuntaments i entre la Generalitat. I, a més a més, en aquests equipaments, la nostra idea és col·locar-hi una biblioteca —cosa que se'ns fa necessària— i tota una sèrie d'equipaments socioculturals.

Senyores i senyors diputats, aquesta és una esmena d'una nova disposició addicional, i jo els demano el recolzament de tots i cadascun de vostès, de tots els grups parlamentaris, amb el benentès que entenem —ho entén el nostre Grup Parlamentari— que és una esmena de recolzament al món municipal. Com que tots vostès sempre l'han defensat, estic convençut que tots vostès també li donaran el suport necessari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats... Però, abans, anunciar la retirada, senyor president, de les esmenes número 305 i número 306.

El vicepresident segon

O sigui que retira les dues úniques esmenes que tenia en aquest bloc?

El Sr. Ros i Casas

Sí, senyor president.

El vicepresident segon

Molt bé, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president...

El vicepresident segon

Quinze minuts.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Les esmenes que el nostre Grup ha presentat en tot el capítol de política de cooperació local fan referència a tot un seguit de qüestions importants, entenem nosaltres, i, d'alguna manera, també expressen una certa manera de veure la política en aquest país, de veure el paper de cada administració, de veure el paper d'una administració en relació amb una altra.

D'entrada, nosaltres manifestem que hi ha hagut una minimització clara del pes de l'Administració local en el que és el conjunt de pressupostos de la Generalitat de Catalunya. Això, segurament, respon a un contrast important del que seria el model que Esquerra Republicana defensa, en relació amb el paper que les administracions locals han de tenir al conjunt del país, i el paper que Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, en aquests moments, també estan, no defensant, sinó, en aquest cas, practicant. És evident que aquest és un pressupost que, globalment, no té en compte les necessitats ni els interessos dels ajuntaments, dels municipis; és un pressupost que s'ha fet, un cop més, també, amb pocs recursos pel que seria desitjable de cara a afrontar les necessitats, les moltes necessitats, que en aquests moments tenen els ajuntaments. Aquí hi ha una paradoxa evident: la inversió que han fet els ajuntaments de Catalunya en relació amb el seu pressupost és molt elevada, per tant, hi ha un esforç molt més gran, que no pas el que ha fet el Govern de la Generalitat. I, en aquest sentit, ens trobem amb aquesta contradicció: que, d'alguna manera, no es pot acabar d'equiparar el que seria el nivell d'inversió, entre altres coses, perquè sempre ens trobem fallant per la mateixa pota, la que després comentaré quan parli de la minimització del pes de l'Administració local en els pressupostos de la Generalitat.

Amb la política pressupostària que s'està aplicant, el que també es fa és disminuir d'una manera important el paper i el potencial dels ajuntaments, perquè ni es destinen prou diners, per una banda, ni, d'altra banda, s'aconsegueix un finançament de polítiques actives per millorar la situació de les finances de l'Administració local. Això també té unes conseqüències clares i directes. Per una banda, doncs, la permanent crisi del que serien les finances locals, en un sentit més genèric; per una altra banda, la manca de suficiència financera per afrontar, d'alguna manera, coses concretes i necessitats concretes que els ciutadans i les ciutadanes reclamen als ajuntaments com a primera administració que es troben al davant, i finalment, les dificultats que les hisendes locals tenen per combatre aquest endeutament endèmic de què estàvem parlant.

Hi ha un altre aspecte que ens amoïna, que és la distribució, poc equilibrada, dels recursos que es fa en aquests moments. I això es veu en el tema del PUOSC, que ja en parlarem després, o en d'altres temes que es poden, d'alguna manera, deduir dels fons de cooperació local o d'altra mena de transferències que es puguin fer.

Per tant, i amb números a la mà, és evident que s'ha produït aquesta minimització del que seria el pes de l'Administració local en la concepció global del Govern de la Generalitat. El conjunt de transferències –aproximadament, de 4.700 milions de pessetes– ha tingut un increment d'un 6,1%. Tenint en compte que el pressupost consolidat està al voltant del 9%, d'aquí es desprenen, essencialment, tres coses fonamentals: en primer lloc, hi ha hagut menys creixement –per tant, en el conjunt de les transferències que en la globalitat del pressupost–; segona: això no cobreix les necessitats que tenen els ajuntaments, i tercera, des del punt de vista de les xifres, és evident que això implica encara no haver superat les xifres que el 1994 i el 1995 hi havia en aquest conjunt de transferències; per tant, encara estem per sota d'aquella data. És a dir, portem, pràcticament, tres anys de retard, i això és un retard considerable.

El pes de les transferències a les corporacions locals en la despesa consolidada de la Generalitat, una vegada descomptades la participació local en els tributs de l'Estat i les despeses financeres, ha tingut, doncs, des de l'any 95, una tendència decreixent: el 95, era un 2,6%; el 96, va baixar un 2,21%, i, en aquests moments, és d'un 2,5%, però fixem-nos que inferior al que era el 1995. La despesa de la Generalitat en pessetes constants, entre el 1995 i el 98, ha tingut un increment del 26,5%, i, com a contrast important, les transferències dels ens locals només han crescut un 5,1% en el mateix període.

Per tant, jo crec que aquestes xifres demostren clarament –i, d'alguna manera, ho hem volgut expressar en les diferents esmenes– que hi ha hagut una minimització permanent i constant del paper de l'Administració local en el que és el pressupost i l'obra de govern de la Generalitat. Segurament que –en la introducció ja ho deia– els diversos models que defensem en aquests moments de la visió o el paper que han de jugar els ajuntaments en aquesta qüestió és totalment diferent i, d'alguna manera, justifiquen la seva acció de govern,

però també justifiquen, evidentment, les nostres esmenes.

Hem plantejat tot un seguit d'esmenes conjuntes –a les quals ja s'ha fet referència i suposo que se n'hi tornarà a fer– que, d'alguna manera, són importants; algunes, perquè ja estan agafant el caràcter de tradició, en el sentit que la seva repetició, doncs, ja forma part, una mica, de la dinàmica parlamentària, del mapa parlamentari, gairebé, no?, i, per tant, suposo que el fet de participar d'una mateixa sensibilitat municipalista amb d'altres forces ens permet, jo diria, defensar-les amb una certa contundència. Hi ha alguns aspectes que, realment, jo crec que demostren clarament que la sensibilitat del Govern en relació amb els municipis deixa molt que desitjar.

El tema del Pla únic d'obres i serveis de Catalunya. Aquesta és una esmena, com ja he dit abans, tradicional i històrica, que hem repetit a bastament, que fem conjuntament amb altres grups, però que és absolutament necessària. Per què? Mirin, la finalitat del PUOSC no és altra que assegurar que en tot el territori de Catalunya hi hagi una prestació integral i adequada dels serveis municipals. Per enguany experimenta un increment d'un 1,5% –passa dels 3.875 milions del 98 als 3.945 del 99–, i, per tant, el que hi ha és un increment absolutament vegetatiu; un increment vegetatiu que no serveix ni per absorbir el decrement experimentat el 97 –pensin que el 97 estàvem parlant de 4.121 milions– ni tampoc serveix per cobrir les necessitats, que, amb el pas del temps, cada vegada acostumen a ser més importants. Què vol dir això? Això vol dir, d'entrada, que es disminueix un instrument de cooperació per a la realització d'obres i serveis de competència municipal. Per altra banda –i per nosaltres això encara és més greu–, suposa incomplir un any més el Decret 188/96, de 27 de juny, que va aprovar el PUOSC per al quadrienni 96-99, i en aquell Decret es contemplava un increment del 5% anual –ho recordo.

Per tant, diguem-ne, aquests són dos aspectes, des del punt de vista estrictament legislatiu i des del punt de vista de Govern, claríssims; és a dir, els números no fallen, i, a més a més, el que deia el Decret també està molt clar. Però és que encara hi ha un altre factor important, i aquest és un factor, evidentment, de discussió més política, si volen vostès, però no per això menys important, i és el fet que la distribució dels recursos econòmics amb càrrec al programa general no s'ha fet, des del nostre punt de vista i des del punt de vista de molts municipis, de forma equitativa. Hi ha hagut poca dotació, però és que, a més a més, aquesta poca dotació que hi ha hagut ha estat distribuïda de manera moltes vegades discrecional i en funció de criteris, diguem-ne, no estrictament de justícia i de política. No em facin posar exemples, perquè perdria molt de temps i ja me'n queda poc, però és evident que ajuntaments governats per un determinat color polític han tingut –i a vegades, a vegades, per un determinat sector d'un determinat grup polític, que encara és més greu– molta més facilitat i molta més, diguem-ne, rapidesa a l'hora d'adjudicar determinades obres que ajuntaments amb circumstàncies pràcticament iguals, a deu quilòmetres l'un de l'altre, i que estaven governats en aquest cas per un color polític diferent.

D'altres esmenes d'aquestes, conjuntes, que hem presentat fan referència al deute municipal i als terminis de pagament de la Generalitat de Catalunya. Aquest és un tema, també, que ens amoïna, perquè, d'alguna manera, el Govern de la Generalitat el que fa és exigir als ajuntaments una cosa que el Govern mateix no compleix. I en posaré un exemple. És cert que en el darrer any –en el darrer any només, però– s'ha millorat una mica –i remarco «una mica»– en el tema de les subvencions. Però el tema dels convenis és horrorós, és un desastre absolut. I, si els convenis són amb determinats organismes dependents del Govern, llavors la cosa ja agafa, pràcticament, situacions d'escàndol.

La Generalitat no compleix amb el mateix rigor que demana als ajuntaments, i li'n posaré un exemple molt concret. Abans, el senyor Ros parlava de Sant Andreu de Llavaneres; jo li parlaré d'un tema de l'Ajuntament de Reus, del qual jo sóc regidor, que no deixa de ser molt curiós. L'Ajuntament ha de cobrar tot un seguit de subvencions per un seguit d'obres que ha fet, relacionades amb el tema de comerç, etcètera, i la Generalitat demana un certificat de la Intervenció General conforme no té deutes amb la Generalitat de Catalunya. Bé, l'Ajuntament fa aquest certificat... Llavors, resulta que hi ha una qüestió que fa referència a unes aigües del Siurana, de portar aigües al Siurana, que l'Ajuntament té recorreguda. La Generalitat sosté que l'Ajuntament té un deute i, a més a més, el deute és absolutament insignificant en comparació amb la subvenció que s'ha de rebre, i resulta que una cosa que està recorreguda no es pot considerar com a deute mentre no hi hagi definitivament la sentència, però la Generalitat argumenta que, aleshores, allò és un deute i, per tant, no pot pagar la subvenció, de bastants milions de pessetes, per un deute d'alguns milers de pessetes, no?

És a dir, ens trobem amb situacions absolutament kafkianes i que no tenen cap mena de sentit. És a dir, l'agilitat en relació amb el pagament de les subvencions a ajuntaments és un desastre, però és que, a més a més, els criteris que la Generalitat ha aplicat en aquest sentit encara ho són més. Miri: l'Ajuntament de Reus té, de mitjana –de mitjana, eh?, vull dir, mensual– de deute de la Generalitat, més de 50 milions de pessetes. Cobrar els IBI d'Adigsa és una tasca que pot requerir, com a mínim, els tres anys –els tres anys. Per tant, d'alguna manera, el que vostès exigeixen dels ens locals –que ja està bé que ho exigeixin, si la llei ho marca–, el que no poden fer és no aplicar-s'ho a vostès mateixos. Per tant, el que hauria de fer el Govern és, en aquest sentit, ser molt més àgil, molt més eficaç i, sobretot, tenir, doncs, diguem-ne..., home!, suposo que en el fons estem parlant d'un problema de capacitat financera, però, en definitiva, el que està molt clar és que això també repercuteix en el bon funcionament dels ajuntaments. Estem parlant que Adigsa està pagant a tres anys tot el tema de l'IBI, i vostès saben que l'IBI, per exemple, és un dels recursos financers més importants que tenen els ajuntaments com a ingressos. I, en aquest sentit, el que és evident és que això passa amb Adigsa i passa amb altres organismes, especialment amb organismes, curiosament, que no tant el que seria pròpiament el Govern.

Per tant, en aquest sentit, és evident que les esmenes que nosaltres plantejem en aquest sentit, del pagament d'interessos de demora en relació amb el deute municipal, segurament que amb una gestió més eficaç i plantejada d'una altra manera també afavoriríem molt més no només l'esperit que plantejem nosaltres en les esmenes, sinó, sobretot, la gestió diària.

Altres aspectes –veig que se m'acaba el temps; per tant, aniré ràpid– que plantejem són els fons de gestió de residus municipals, el tema del Segon Congrés de Municipis, que també han repetit, el pacte fiscal 1999-2003... Aquesta, jo diria que és una esmena històrica i que estaria molt bé que fos acceptada, perquè, en el fons, el que planteja és un pacte que va més enllà del que és estrictament el concepte fiscal, que és un pacte entre administracions, que és un pacte polític, també, indubtablement, no? I, per tant..., el senyor Mir ja hi ha fet referència abans, i jo no m'hi estendré, però nosaltres, a aquesta esmena, li donarem una importància molt més gran que el que seria a la resta d'esmenes, i, d'alguna manera, seria bo que el Govern demostrés la seva sensibilitat en relació amb aquests temes que hem plantejat, en relació amb aquesta esmena especialment.

També parlem, en algunes de les esmenes, de les polítiques actives d'ocupació. Aquí, sempre ens trobem una mica amb una certa contradicció: s'exigeix als ajuntaments tot un seguit de polítiques que moltes vegades no són competència dels ajuntaments, i sempre s'han d'anar posant pedaçs i sempre s'han d'anar resolent temes que, pròpiament, no li toquen, a l'ajuntament, com a competència. En aquest sentit, és evident que hi ha tot un seguit d'aspectes, també, en què els ajuntaments tenen molta més facilitat, per la seva idiosincràsia i per la seva manera de funcionar, per la seva relació amb els seus administrats, que podrien portar a la pràctica, i les polítiques actives d'ocupació és un exemple molt clar en aquest sentit. La nostra esmena planteja, en definitiva, que, tant en el que abans eren competències de l'Inem com ara del Departament de Treball de la Generalitat, hi puguí haver un increment d'aquestes polítiques actives d'ocupació, que s'ha demostrat històricament que, fetes des dels municipis, des dels ajuntaments, tenen una eficàcia molt més gran.

Finalment, hi ha tot un seguit d'esmenes pròpies que fan referència a la capitalitat de Barcelona, que fan referència als plans territorials...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president. Fan referència als consells comarcals, que, evidentment, donarien per parlar, com a mínim, quinze minuts més, i que, evidentment, no podrà ser. En qualsevol cas, és evident el sentit de les esmenes que ha presentat el nostre Grup Parlamentari i que, com he dit abans, demostren o reflecteixen una sensibilitat que, en aquest sentit, entenem que no comparteix el Govern ni el Grup que li dóna suport.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Punt 1

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, comprendran que jo tinc múltiples dificultats, ara, per poder intervenir sobre unes matèries que, com ha dit el senyor Benach, en molts casos, són reiteració d'esmenes que hem de venir presentant, any rere any, i voldríem que aquest fos, certament, l'últim any que haguéssim de presentar-les, i, a més, a aquesta dificultat, s'hi afegeix el fet que ja el senyor Mir i el senyor Benach, d'una manera exhaustiva i brillant, s'han referit a la majoria de les qüestions a les quals jo podré fer referència. Ja em perdonarà el senyor Ros que no l'hagi citat, però crec que, la seva intervenció, podríem qualificar-la d'una mica diferent; segurament, hauria d'anar a part d'aquest bloc temàtic, perquè s'ha tractat, essencialment, d'una qüestió que jo comparteixo, que és la seva gran gestió com a alcalde, però, en tot cas, jo crec que, en relació amb les matèries que tractem, els que han subscrit, els grups que han subscrit esmenes amb nosaltres, el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana, les han expressat. Però jo intentaré, com deia, aquesta cosa difícil, que és intentar afegir algun element més, o, si més no, la nostra visió, certament, coincident en molts aspectes amb el que s'ha expressat aquí.

Què pretenem nosaltres amb aquest conjunt d'esmenes que hem presentat en relació amb la cooperació local? Nosaltres pretenem modificar radicalment la política del Govern de la Generalitat en relació amb els ajuntaments. Hem dit —jo sé que l'expressió no els agrada, avui no la utilitzaré— que el Govern de Convergència no tracta adequadament els ajuntaments de Catalunya, que no té la consideració, en relació amb els poders locals, que ha de tenir, perquè els poders locals, els ajuntaments, són el primer nivell de l'Administració, el més proper al ciutadà, el més directe, i, per tant, el que ha de desenvolupar totes les seves capacitats i possibilitats amb les competències i els recursos adients. Això no es produeix, i no solament no es produeix sinó que, any rere any, es va reduint —sobretot, si les comparem amb l'evolució dels propis ingressos de la Generalitat de Catalunya—, es va reduint la presència, la participació dels ajuntaments quant a la política del Govern de la Generalitat. Per tant, el que nosaltres plantejem, el que nosaltres pretenem és que es modifiquin els mecanismes de finançament dels ajuntaments pel que fa referència a la Generalitat; que es modifiquin amb una traducció, sens dubte, quantitativa, com després intentaré explicar, però també qualitativament. És a dir, nosaltres volem una fórmula de finançament diferent, de suport als ajuntaments diferent. És a dir que la sort dels ajuntaments vagi lligada a la sort de la Generalitat; que els ingressos dels ajuntaments vagin lligats i relacionats amb els ingressos que té la Generalitat.

Per tant, entrant ja en les esmenes que hem presentat, és evident que un instrument que nosaltres considerem essencial és el Fons de cooperació local. Certament, el

que hem presentat aquest any amb relació al Fons de cooperació local no modificaria, avui per avui, substancialment, les quantitats que haurien de percebre els ajuntaments, però sí que hi ha un element fonamental, com deia abans, que és lligar l'evolució del Fons de cooperació local als ingressos de la Generalitat pels tributs cedits, per arribar que sigui el 5%, però, per tant, no aquest any, sinó en un procés, en un període de temps perquè això sigui possible. Però, en qualsevol cas, això sí que comportaria, ja, canviar el sistema, canviar el concepte, canviar, en definitiva, el que entenem que ha de ser el Fons de cooperació local dels ajuntaments i la seva relació amb les finances de la Generalitat.

Home, en relació amb el Pla únic d'obres i serveis de Catalunya, què podria dir jo que no hagin dit ja el senyor Mir o el senyor Benach? Perquè, efectivament, de què es tracta? De complir ni més ni menys que els compromisos que estan establerts ja en la seva formulació; és a dir que evolucioni, que es compensi, que es complementi, que s'aconsegueixi aquest 5% que no solament no s'ha aconseguit, sinó que s'ha anat endarrere. Aquí s'ha dit una cosa i s'ha expressat, que segurament deu ser un dels punts que jo matisaria. Es diu: «Home, és que, alguns ajuntaments de determinat color polític» —es vol dir, segurament, els de Convergència i Unió— «se'ls tracta millor.» Jo ho matisaria. Jo crec que bé, bé, no es tracta els ajuntaments; fins i tot, ni els de Convergència i Unió. Possiblement, sí que els de Convergència i Unió tinguin alguna cosa, en algun cas, diferent, però crec que el problema essencial no és aquest. El problema essencial és que és el conjunt dels ajuntaments de Catalunya, i, en aquest cas molt concret, petits ajuntaments que necessiten per als seus serveis aquestes partides i que no se'ls tracta adequadament.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Hem d'insistir, també, en un altre plantejament, que són les subvencions per préstecs als ajuntaments. Home, hi ha dues partides obertes, de 1.000 pessetes cada una, que, a més a més, per cobrir l'expedient, són partides, evidentment, ampliables, però que ni s'amplien ni s'apliquen, perquè no hi ha voluntat d'anar a subvencionar els préstecs dels ajuntaments —tal com s'ha demanat reiteradament— amb un terç dels seus interessos. Amb això s'ajudaria que els ajuntaments, com deia, poguessin complir aquesta funció d'Administració propera al ciutadà descarregant-los d'aquestes despeses financeres que, sens dubte, són importants.

Aleshores, nosaltres hem presentat, també conjuntament, altres esmenes relatives a la garantia que, com a mínim, el conjunt de les transferències que farà la Generalitat als ajuntaments pels diferents conceptes tindrà una evolució equivalent a la que ha tingut la liquidació dels pressupostos de la Generalitat des de l'any 95, que això és, des del nostre punt de vista, un 21,5%. També és imprescindible —i hem de reiterar-ho un cop més— dotar la ciutat de Barcelona d'un finançament complementari per les funcions especials i específiques que desenvolupa, sense que això, naturalment, vagi en detriment ni en menysteniment del finançament dels altres ajuntaments.

Nosaltres hem presentat, també, altres esmenes que fan referència, podríem dir, a la gestió de tota aquesta funció d'ajut de finançament a les corporacions locals, als ajuntaments, home, que són els terminis de pagament; perquè, és clar, si és important la quantitat que es passa als ajuntaments, també és important quan es paga i com es paga, i els retards són absolutament inacceptables i, com a mínim, plantegem que, si es produeixen, es paguin interessos.

Pensem, també, que cal clarificar d'una vegada per totes les aportacions del Govern de l'Estat als ajuntaments i, en conseqüència, que cal un estudi, cal delimitar clarament com es fan aquestes aportacions, com es distribueixen... Aquest és un element imprescindible; per això, deia que cal una nova manera de gestionar tot això, amb més transparència i amb més participació. Aquest és un element de transparència que nosaltres reclamem en aquesta matèria, com la participació de les entitats municipalistes en els òrgans de tramitació, selecció i gestió dels fons europeus. Els fons europeus són molt importants per a tot el país; són molt importants per a molts ajuntaments, i permetre incrementar la participació de les entitats municipalistes en tots els passos, en tots els moments processals, en la selecció, en la gestió, en la tramitació dels fons europeus és absolutament imprescindible –hi insisteixo– per avançar en aquesta nova política de relació diferent entre la Generalitat i els poders locals, com ho és també –ja s'ha dit– el que fa referència a les polítiques actives d'ocupació, on els ajuntaments han de jugar un paper molt important, precisament, perquè estan molt en contacte amb les situacions de desocupació que es produeixen en les diferents localitats de Catalunya i estan en les millors condicions per intervenir en aquesta matèria.

Reclamem, també, un pacte fiscal amb els ajuntaments; és a dir, això ja no ho hauríem d'haver de debatre aquí cada any, hi hauria d'haver ja un acord, almenys per un quinquenni, amb les associacions municipalistes, amb els ajuntaments de Catalunya, un pacte fiscal que assenti les bases, que estableixi els criteris, que assenyali les quanties, que assenyali la manera de recollir i aplicar aquestes quanties... En definitiva, un pacte fiscal a Catalunya, com també reclamem, senyores diputades i senyors diputats, que el Govern ajudi a la realització del II Congrés dels Municipis de Catalunya.

Hi ha una esmena a la qual volia fer referència d'una manera especial, que és la 297, que fa referència al Fons de gestió dels residus municipals i que es refereix a la disposició addicional vint-i-vuitena –no vint-i-setena, com equivocadament diu l'esmena que hem subscrit conjuntament amb el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana–, perquè, és clar, en el text de l'articulat es diu –i jo crec que s'afirma amb molta rotunditat– que el Govern ha de promoure la reducció en la producció de residus, però pensem que, si això s'ha de fer, si s'ha de fer de veritat, això, cal dotar-ho amb una quantitat important, i, per això, hem presentat aquesta esmena, que demana una dotació de 20.000 milions perquè aquestes paraules tan altisonants de la Llei en aquesta disposició addicional es puguin complir adequadament.

Per tant, aquestes són les esmenes que el nostre Grup –algunes, dues en concret, en solitari, i les altres subscrites amb el Grup Socialista i amb el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya– hem presentat a aquest apartat i per a les quals demanem el vot favorable de les senyores diputades i els senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Intentaré, d'una forma breu..., i deixi'm que digui, d'entrada, senyor Roc Fuentes, que em sembla que mai tan poc havia donat per a tant –i permeti'm la brometa... Amb dues esmenes puntuals d'Iniciativa per Catalunya, ha pogut fer un discurs polític important, i sense passar-se del temps. Aquestes anaven en un paquet amb altres grups, però no... Al revés, no és cap crítica, eh? És saber aprofitar molt i molt una possibilitat que li dona el Reglament.

Bé, en aquest capítol concret, o en aquest grup concret, hi ha hagut esmenes que han estat retirades per part del Grup Popular i, per tant, no he de demanar cap votació separada, senyor president, i podria i hauria de donar resposta a aquells temes que s'han anat plantejant; alguns, en matèria de política municipal, tot i que, per part d'uns grups determinats, sempre s'ha volgut donar la imatge..., jo no dic que en el fons no sigui així, de donar la seva pròpia creença que sigui així, que uns són els municipalistes i que els altres no, i, en aquest cas, els municipalistes –segons aquesta interpretació– serien vostès i nosaltres no. S'ha volgut donar aquesta idea, i per molt que el Govern hi faci esforços, doncs, vostès continuen repetint aquest discurs... Seria inútil, gairebé, per part meua, intentar reconduir-lo, després de tants i tants anys, en la línia que vostès convinguessin amb nosaltres que, com a mínim, l'interès pels municipis, el tenim tant vostès com nosaltres. Per tant, aquí no els faré perdre gens de temps, i en qüestions puntuals que han sortit, no...?

Per exemple, deia el senyor Benach que Adigsa triga molt a pagar als ajuntaments; concretament, posava l'exemple d'Adigsa, que triga tres anys a pagar a l'Ajuntament de Reus, no? Això, evidentment, si és així, segurament és molt de temps; ara, la meua pregunta –no sé si innocent o més profunda–: hauria de pagar, Adigsa? És a dir, una empresa pública que va a construir habitatges, hauria de pagar a l'Ajuntament, o s'hauria d'arribar a algun tipus de pactes? I ho deixo a l'aire perquè, evidentment, és un debat que ara i en aquest moment no hi podem entrar.

I, per part del Grup Socialista, les dues versions que hi ha hagut, la versió..., versió, no, la forma com s'han dividit el debat el senyor Mir i el senyor Ferran..., home, li he de confessar, senyor Mir, que, quan vostè va presentar –vostè o el seu Grup, i avui s'hi ha fet referència– l'esmena que diu, doncs, afegir-hi «ara va de bo», em vaig pensar una mica que anava de brometa, no?, perquè és una expressió molt del país, que es pot

7284

entendre fàcilment, però, home, és voler posar de manifest el que vostè deu pensar que és veritat: que el Govern, com que no ha complert fins ara, doncs, ara sí, ara, aquest any, que sigui veritat.

I jo li haig de dir que la voluntat del Govern, tant si hi ha l'«ara va de bo» com si no hi fos, seria exactament la mateixa, i, per tant, doncs, bé, ho interpreto gairebé més com una anècdota simpàtica del Grup Socialista, que no pas una esmena, podríem dir-ne, de fons.

I la versió «senyor Joan Ferran», home, jo li he de dir que si algun dia a mi em toca..., espero que no, per diverses raons, però, si un dia em toca estar a l'oposició i en un grup que hagi estat prèviament, no en el Govern, perquè és una situació diferent, però que hagi tingut alguna possibilitat de responsabilitat en el cas concret, doncs, per exemple, com ha sigut el PSC, que no l'ha tingut directament a Catalunya, però que l'ha tingut en algunes administracions, i, concretament, a través del seu partit germà, el PSOE, doncs, responsabilitats a Madrid, em serà molt difícil fer intervencions com la que ha fet vostè. Jo no en sabré, ja li ho reconec; entre moltes de les coses en què vostè deu guanyar-me, en aquesta, segur que em guanya.

Perquè, és clar, mantenir un discurs com el que ha fet vostè, criticar que si –lògicament, estem en època preelectoral, i això segurament marca, no?... dir: «No, és que el portaveu Molins» –no un altre, el Molins– «no ha estat capaç de negociar amb el Govern de l'Estat, ha sigut una mala negociació...», bé, doncs, es pot entendre en clau electoralista, des del punt de vista municipal, però no des d'un punt de vista de responsabilitat. Perquè diu vostè: «Home, nosaltres hem presentat esmenes per valor de 50.000 milions de pessetes», i amb el suport de Convergència i Unió; això s'ho ha descuidat, és un petit apèndix, però amb el suport de Convergència i Unió. I, quan vostès no necessitaven el suport de Convergència i Unió, la situació era dramàtica. Per tant, dialècticament, doncs, està molt bé, i jo ja li reconec els seus mèrits, senyor Ferran; jo seré incapaç, quan arribi aquesta situació, si arriba, de poder fer una intervenció com la que ha fet vostè, avui, aquí.

Atesa l'hora que és, senyor president, no els vull cansar més. Ens queden encara cinc grups per debatre al llarg del dia d'avui; intentarem, com s'està fent, doncs, resoldre aquest tema del pressupost en aquesta mateixa jornada, i, per tant, no m'hi estenc més.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabo de cridar a votació. Esperarem un moment perquè els diputats entrin...

Senyores diputades, senyors diputats, si ocupen els seus escons, iniciariem la votació del capítol cinquè dels pressupostos: política de cooperació local, de la qual han estat retirades les esmenes del Grup Popular, i, per tant, queden vives, perquè no se n'ha acceptat cap, totes les esmenes del Grup Mixt, del Grup Socialista, conjuntes socialistes i d'Iniciativa per Catalunya - Els

Verds i Esquerra Republicana, les d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem, amb una votació global (*veus de fons*)... Però, hi ha peticions de votacions separades, senyor Roc?

El Sr. Fuentes i Navarro

Una; moltes gràcies, senyor president. Votació separada de l'esmena 284, del Grup Socialista.

El president

284, del Grup Socialista; d'acord. Alguna petició més de votació separada? (*Pausa.*) Cap més?

Iniciarem les votacions, precisament, amb aquesta esmena –de votació separada– del Grup Socialista, la número 284.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut refusada per 23 vots a favor, 56 en contra i 8 abstencions.

I procedirem a votar la resta de les esmenes vives de tots els grups parlamentaris.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Es suspèn la sessió, que començarem aquesta tarda, a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, per la lletrada Sra. Andreu i Fornós i pel lletrat Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Economia i Finances, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Iniciem el debat del capítol sisè de la Llei de pressupostos, d'economia productiva. Per exposar les seves esmenes, té la paraula, en primer lloc, pel Grup Socialista, el diputat senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, volem ara en aquest tràmit substanciar les esmenes del nostre Grup en el bloc d'economia productiva, i també aquelles que hem plantejat conjuntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el d'Esquerra Republicana.

Aquest és un conjunt d'esmenes que pretenen abordar no la totalitat, ni molt menys, dels continguts dels departaments que tenen una incidència econòmica prou important, perquè això ja ho vam fer en la substanciació del tràmit d'esmenes a la totalitat. Així, doncs, hem

intentat espigolar bé els nostres plantejaments i treure aquells elements que ens semblaven més possibles de poder aconseguir, però també alguns altres més necessaris que es reflectissin en el pressupost, en la Llei de pressupostos que estem tramitant.

Entrant per blocs o per departaments o per activitats econòmiques, els voldria explicar que hem plantejat..., o n'hi han tres que tenen una incidència directa en el Departament d'Agricultura; l'un és una esmena que el que pretén és potenciar i donar suport a una iniciativa complementària a l'activitat econòmica tradicional del camp, com és establir i potenciar la idea del programa de turisme rural. Una segona esmena, en aquest apartat, és la definició i l'establiment d'un pla de reestructuració de les cooperatives agràries que segueixen de manera permanent tenint la necessitat d'ajustar-se i d'anar-se adaptant a aquells canvis de la realitat econòmica en la qual es mouen. I un tercer, plantejat conjuntament amb els altres dos grups que he esmentat abans, la modernització de les estructures agràries.

Són, doncs, aquells elements que entenem que poden complementar, que haurien de ser complementaris del conjunt de propostes i d'esmenes que vam fer en altres instàncies de la tramitació parlamentària.

Pel que fa al tema de Comerç i Turisme, entenem que és necessari reforçar el comerç urbà, que és necessari reforçar aquell comerç de les ciutats d'aquelles situacions en què s'ha anat desenvolupant, no m'atreveiria a plantejar exclusivament aquesta idea com el comerç tradicional perquè crec, o creiem i considerem que la sortida del comerç urbà no és quedar-se amb el tradicional; possiblement la seva estructura sí que ha de ser la que ha vingut sent fins ara, però el que hem de cercar és la modernització d'aquest comerç urbà perquè assoleixi el seu espai i la seva dimensió i no pateixi una pressió excessiva d'altres formes de comerç també col·locades al voltant de les grans ciutats i de les ciutats mitjanes i que pot afectar-los. I, la potenciació d'aquest comerç urbà, la fem o la plantejem a partir de la dinamització de zones, de la rehabilitació de zones que afavoreixin l'aproximació de persones a la qualitat de vida de les persones circulant per aquests temes i, per tant, generant uns entorns favorables a aquest comerç urbà. És, doncs, una línia d'actuació conseqüent amb la que hem mantingut tant en la tramitació de totes les iniciatives legislatives i que constitueix una peça, en aquest punt, una peça important en la idea de combinar l'existència de diferents tipus de comerç a Catalunya.

Pel que fa a la indústria, és difícil poder plantejar esmenes no perquè el pressupost del Departament sigui una gran meravella, no és que hi hagi grans continguts, sinó precisament per tot el contrari, perquè és que possiblement l'única esmena que es podia fer ja la vam fer, que era l'esmena a la totalitat al Departament i, en aquest sentit, el que plantejem són elements que el que pretenen és ajudar algunes zones del territori que han patit força processos de desindustrialització i que a hores d'ara l'única alternativa que se'ls dona és la diversificació productiva. Entenem i som conscients que zones com el Ripollès o zones com el Berguedà han de cercar també la seva diversificació econòmica, que han de buscar-la en el sector de serveis i en altres sectors, però

no pot ser, no podem esperar que, únicament i exclusivament, aquestes zones, aquestes comarques tinguin una sortida a partir d'aquest únic element que sigui l'aparició i el creixement del sector serveis. És necessari, en aquestes zones, seguir invertint per crear tant infraestructures com millorar els subministraments, com afavorir la implantació d'indústries, i en aquest sentit van les nostres esmenes: la generació d'infraestructures, no amb infraestructures plantejades *ex novo*, sinó amb la rehabilitació d'infraestructures industrials i la utilització o reutilització per a nous usos industrials més adaptats a les possibilitats que hi ha en aquest moment: l'aparició o l'arribada, el perllongament més enllà del que fins ara ha arribat –que són els nuclis urbans del Ripollès–, del gas o bé la recuperació de mesures de foment de la implantació industrial que assegurin o que plantegin o que tinguin com a objectiu el reequilibri territorial, recuperant una mesura que ha estat reiteradament sol·licitada any rere any, i any rere any no ha tingut la sort de poder reeixir.

Pel que fa als temes de treball, les esmenes tenen una finalitat que hauria de fer que la majoria del Govern li donés suport. El que pretenem bàsicament és posar a l'abast del Govern textos que s'incloguin en la Llei de pressupostos que li permetin complir els seus compromisos. És una cosa tan elemental com això.

Avui hem pogut llegir que el conseller de Treball va signar abans d'ahir un acord Pimec-Sefes, Comissions Obreres i UGT per tirar endavant un acord de fa dos anys referit al tema de la salut i la seguretat en el treball, fruit d'una evolució negativa que està tenint aquest indicador a Catalunya. Doncs bé, el que plantejem és un text que permeti que aquesta línia que s'ha pactat es pugui dur a terme perquè amb els vint milions que hi ha al Departament de Treball per als programes d'acció en temes de salut laboral no és suficient perquè són el mateixos que tenien i, per tant, si abans no es feia perquè no estava acordat –ahir es va signar– algun recurs addicional se li ha de posar a això que s'ha signat, ja que la idea bàsicament és aquesta: que hi hagi un text que permeti que s'habilitin recursos per poder complir allò que el Govern signa.

Si això és clarament d'actualitat per a la signatura que es va produir ahir amb agents econòmics i socials, també ho és el següent punt que el que pretén és que hi hagin habilitacions de crèdit suficient per poder complir el Pacte per a l'ocupació. Hem demostrat per activa i per passiva, i ho hem demostrat fent aquesta tècnica d'alguna manera que, no en aquest tràmit sinó en el tràmit en comissió, semblava que intentàvem emular algun mag, que és treure d'una partida milions i milions i milions i milions i milers de milions per demostrar en la pràctica que era impossible que amb els pressupostos tal com estan plantejats es poguessin cobrir tots els compromisos que hi ha en el Pacte per a l'ocupació.

No hi han partides –i aquesta va ser una de les línies d'argumentació que es va utilitzar per rebutjar les nostres esmenes nominals–, no hi ha partides suficients per cobrir tots i cada un dels compromisos que estan plantejats en el Pacte per a l'ocupació. I és per això que hem plantejat la possibilitat que el Govern amplii els crèdits per poder complir allò que ha signat; per tant, entengui-

7286

ho com un favor que li fem, que és que els posem a l'abast poder complir el que han signat i respectar una idea tradicional, que els pactes serveixen per complir-los.

Hem, també, plantejat un tema sobre un programa de creació d'ocupació per a majors de quaranta-quatre, la necessitat de la constitució del Servei Català d'Ocupació i el desenvolupament endogen de les empreses..., de centres d'empreses i vivers.

I, per últim, els hem plantejat tres esmenes sobre els criteris amb els quals s'ha de gestionar la formació ocupacional.

Aquest ha estat un any en què la discussió de com s'han gestionat aquests fons ha vingut a aquest Parlament moltes vegades. Aquest any preteníem tornar a esmenar aquells articles que tradicionalment la Llei de pressupostos contenia sobre els criteris de gestió de la formació ocupacional. Quan vam anar a l'avantprojecte de pressupostos per intentar esmenar-los, ens vam trobar amb la sorpresa que, després d'haver estat un any en què els criteris sobre com s'havien utilitzat aquests fons havien estat objecte de molta discussió, aquest any, amb l'avantprojecte de pressupost, no podien esmenar per addició, perquè no hi ha cap criteri de com s'utilitzaran els fons ocupacionals; no hi ha ni una sola explicació de com es gastaran els fons ocupacionals.

Per això les esmenes són d'addició, i són esmenes que recullen allò que vostès l'any passat van posar en la Llei de pressupostos i aquest Parlament va aprovar. Hem recuperat els textos..., també li haig de dir que amb unes quantitats lleugerament superiors, però hem recuperat els textos dels criteris de gestió de la formació ocupacional que aquest Parlament va aprovar l'any passat, i que eren uns textos que deien: «La majoria dels recursos aniran per als aturats, prioritzarem els col·lectius amb més necessitats, invertirem una part dels recursos per donar formació als cooperativistes i a les persones que estan dintre de l'economia social i, per últim, destinarem recursos a la salut laboral.» Aquests tres conceptes –majoria dels recursos per als aturats, amb especial atenció a les persones amb més necessitats; economia social, i salut laboral– eren conceptes, criteris que l'any passat van incorporar a la Llei de pressupostos, que aquest any han desaparegut completament; no hi ha cap criteri de com utilitzar els recursos. Així, doncs, el fet que tornem a fer-los, al nostre entendre, és un altre favor, permetent-los que utilitzin i generin i llancin a la societat amb claredat amb quins criteris, com a mínim, esmerçaran els recursos destinats a la formació ocupacional.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, en primer lloc, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de dos minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Quan vam discutir les esmenes a la totalitat dels departaments,

nosaltres vam presentar una esmena a la totalitat al Departament d'Agricultura perquè..., i en aquell discurs que vam fer vam intentar evidenciar les mancances del pressupost pel que fa al suport a l'economia productiva, a l'impuls a la modernització de les empreses, a la incorporació de joves agricultors i al poc foment que feia aquest pressupost en determinats àmbits sectorials del món agropecuari català. Per aquestes raons no vam votar favorablement el pressupost del Departament, i, en coherència amb aquella posició i els arguments que hi vam donar, hem presentat aquesta esmena, que es divideix en vuit punts; vuit punts que podrien ser més, podrien en ser deu, en podien ser dotze, en podrien ser divuit, però, en qualsevol cas, el que hem fet és intentar prioritzar aquells aspectes que ens semblaven importants i en què, a més, consideràvem que les dotacions pressupostàries eren manifestament insuficients per a les necessitats del sector.

En aquest sentit, hem reclamat majors dotacions o crèdits ampliables per a l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentària, per a les línies de foment, per a les campanyes de sanejament d'oví, per als ajuts i foment de les agrupacions de defensa vegetal, per al sector lleter, per als Regs de Catalunya, per als ajuts complementaris a les línies comunitàries per a la modernització de les empreses agràries i per als ajuts destinats a la prejubilació. Amb aquests vuit punts, jo crec que es faria bé de deixar els crèdits ampliables per tal de subvenir a les necessitats del sector, que hi són.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. També pel Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Olivares; dos minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Nosaltres també tenim una sola esmena quant a aquest bloc d'economia productiva, i és en l'apartat 5 de l'article 3, Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I diem que, davant d'uns pressupostos tan minsos per fer front als compromisos adquirits a través dels programes Leader i d'altres quant a l'agricultura, i no cal dir les necessitats urgents que en aquests moments presenta el sector de la pesca, com tantes vegades ha estat evidenciat en aquesta cambra, creiem que són molt prioritaris els crèdits corresponents a la modernització de les empreses agràries i els ajuts amb finalitats estructurals per poder garantir l'optimització del sector primari en qüestió, garantint també la sostenibilitat de la pesca en tot el litoral català, que és el motiu de l'esmena presentada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Fabregat, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Acumularíem totes les esmenes que fan referència a l'economia productiva: 333, 334 –la 335, ja l'hem defensada aquest matí en un altre dels blocs que es tractava, encara que se sotmetrà a votació–, la 336, la 337, la 338... I voldria fer-li avinent, senyor president –ja ho hem lliurat també al lletrat que està assistint la Mesa–, que de l'esmena 339 nosaltres havíem anunciat la retirada, i era un error per part nostra aquest anunci de retirada; donat que no s'havia sotmès a votació, la posaríem a consideració també, i a votació, l'esmena número 339, que aquest matí havíem anunciat la retirada de la mateixa per un error, pel qual demanem les disculpes pertinents. I també acumularíem esmenes del grup vuitè, el grup temàtic vuitè: la 626, 651; també del grup vuitè, la 599, 603, 616, 617, 619, 622, 631, 641, 644, 646, 648. I del grup temàtic novè, l'esmena número 808.

En primer lloc, pel que fa referència a aquest mateix grup temàtic, el grup temàtic d'economia productiva, i concretament en aquells aspectes referents a l'ocupació i referents al treball, dir que nosaltres hem presentat una esmena, una nova disposició addicional, perquè dins del Pla per a l'ocupació el Govern, mitjançant l'Institut Català de Finances, en aquelles operacions que té per prioritzar i per donar préstecs i avals a les empreses de Catalunya, que es prioritzin aquelles operacions a la petita empresa, no tant a la petita i mitjana empresa, sinó a la petita empresa, que és, realment, la que fa la gran economia productiva a Catalunya, que molta d'aquesta empresa a vegades és empresa familiar, i que sigui, com diu la mateixa disposició addicional, que es prioritzin aquestes operacions de préstec a aquelles empreses de menys de sis treballadors.

Una altra de les esmenes és també que, dins de les previsions per a l'any 1999, el Govern prioritzi i desenvolupi el Pla de riscos laborals, aprovat pel Consell Català de Seguretat i Salut.

També, a la vegada, fer referència, dins aquest grup temàtic, en l'apartat de treball, a un aspecte en què ja l'any passat, en els pressupostos de l'any 1998, el Grup Popular va incidir, i es va aprovar també una nova disposició addicional i que s'ha complert per part del Govern. Aquesta vegada és perquè s'ampliï amb un mínim de 3.000 milions de pessetes l'aportació a les activitats dels programes de formació, d'acord amb el Pla nacional de formació i inserció professional, sempre que aquest import sigui superior a l'efectivament liquidat l'any 1998. Si l'any 1997 estàvem amb els plans de formació ocupacional amb 3.500 milions de pessetes i es va poder arribar a 7.000 milions de pessetes l'any 1998, mitjançant una disposició addicional presentada pel Grup Popular, ara volem elevar aquesta quantitat fins a 10.000 milions de pessetes en aquest pressupost de 1999.

Com deia, hi havia algunes, ja, esmenes que s'havien defensat en aquest grup, però sí que a la vegada tornaré ara a fer referència a l'esmena 339, que és una esmena perquè dins les previsions pressupostàries per a l'any 1999 el Govern, mitjançant l'Institut Català del Sòl, l'Incasol, realitzi millores dins dels polígons industri-

als de Catalunya, sobretot en aquells polígons que actualment estan desenvolupant-se i d'aquelles comarques amb més desequilibri dins del territori de Catalunya.

Passaria ara a defensar l'altre grup d'esmenes, no referent a aquest grup tercer, sinó referent al grup vuitè i al grup novè, que després es sotmetran a votació.

També dir que, dins aquest grup tercer –i en demano excuses–, hi havia dos esmenes referides a les comarques de l'Ebre. Una, que dins de les previsions per al 1999 es fiqui en marxa una escola taller de turisme al municipi de Deltebre; concretament, tot el delta de l'Ebre i tota la promoció turística que creiem que s'ha de donar a aquelles terres i aquelles comarques. I també que a la vegada –i aquestes són discussions que en més d'una ocasió s'han produït a la Comissió de Política Territorial– es realitzin les actuacions necessàries conduents a la posada en marxa, també, d'una escola taller, amb la finalitat de rehabilitar l'antiga estació de Renfe al municipi de Xerta, també a la comarca del Baix Ebre.

La resta de disposicions addicionals del grup temàtic vuitè, de política territorial i ambiental, algunes són referides..., en primer lloc, farà una referència de les que són referides a les comarques de l'Ebre o a les comarques tarragonines, com les actuacions necessàries per a la construcció d'aules d'educació infantil al municipi de l'Aldea, al Baix Ebre; com també la millora de la carretera Tarragona-313, de Cambrils a Montbrió del Camp; com també els tràmits per a la construcció d'un pavelló poliesportiu a la població de Deltebre i d'equipaments també esportius a la població d'Alcover. També, a la vegada, que, mitjançant l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, es facin les actuacions necessàries per al tractament del mosquit a la zona del Baix Ebre i del Montsià, i que aquestes siguin actuacions que principalment hauria de desenvolupar el que és la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. I també, a la vegada, dins de les terres de l'Ebre, el que és, mitjançant el Departament d'Ensenyament, que es promogui la finalització de la segona fase del CEIP Josep Maria Soler, al municipi de Montbrió del Camp, a la comarca del Baix Camp.

Quedaria un altre grup d'esmenes, aquestes no de les comarques tarragonines, sinó de les comarques gironines, com són les següents... No, perdó, ho faríem al proper... Perdoni, senyor president, les faríem en el proper bloc, aquestes que fan referència a les comarques gironines.

I, finalment, defensaria el que són dues esmenes més. Una, per a la promoció de la construcció del CAP al municipi d'Esparreguera i l'equipament corresponent; aquesta és una esmena recurrent, que també havíem presentat en l'exercici de 1998, en el pressupost de 1998. I, per últim, el que és, mitjançant el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, la construcció d'un col·lector des del poal fins a la xarxa de la població de Castelldefels.

Nosaltres voldríem incidir molt en aquelles esmenes, sobretot, d'economia productiva, i principalment en aquelles esmenes, en aquella esmena, concretament,

7288

que és sobre els plans de formació ocupacional, que fa que augmentin de 7.000 milions de pessetes a 10.000 milions de pessetes els recursos per al proper any 1999.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats... Abans, senyor president, anunciaria també –i ho lliurarem a la Mesa– el que és la retirada d'algunes esmenes del grup 8, que he acumulat, com són la 616, 617, 646 i 648.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Senyor Fabregat, em pot precisar les esmenes que hagi retirat? O m'ho fa per escrit?

El Sr. Fabregat i Vidal

D'aquest grup, senyor president...

El president

D'aquest grup, d'aquest grup...

El Sr. Fabregat i Vidal

D'aquest grup, senyor president, no s'ha retirat cap esmena.

El president

Ja en tinc prou; gràcies.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. A continuació, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per presentar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Ausàs; té un temps màxim de quinze minuts. Intervindrà algú més en nom del seu Grup?

El Sr. Ausàs i Coll

Sí.

El president

Ja s'ho dividiran vostès. Jo marco els quinze minuts, i endavant.

El Sr. Ausàs i Coll

D'acord; molt bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per defensar en nom del meu Grup les esmenes corresponents al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca que resten viues, per ser defensades en aquest Ple. El cert és que el nostre Grup Parlamentari, com la resta de grups, ja vam tenir ocasió d'expressar a bastament el nostre posicionament respecte al Projecte de llei de pressupostos per al 99 en el moment de la presentació de l'esmena de retorn d'aquests pressupostos; uns pressupostos que, pel que fa al Departament d'Agricultura, ja vam

qualificar de continuistes, d'insuficients i d'allunyats de les necessitats que té plantejades el sector i, en conseqüència, que impossibiliten poder dur a terme una autèntica política agrària que el país necessita.

Voldria remarcar, del conjunt d'esmenes que presentem avui i posem a consideració de les diputades i dels diputats, la que correspon al Pla de reestructuració del cooperativisme agrari.

Una esmena que reclama una major dotació pressupostària per tal de poder fer front a la continuïtat del Pla de reestructuració de cooperatives; perquè hem de recordar que amb la consignació que inclou el Projecte de llei de pressupostos, que és una consignació de 400 milions de pessetes, no es podrà fer front a aquests compromisos adquirits i únicament es podrà complimentar els projectes pendents des del 1995 i a hores d'ara encara no resolts.

També voldria destacar l'esmena que correspon als ajuts complementaris, a les línies comunitàries existents, que són línies destinades a la modernització de les estructures agràries. El pressupost del 99 preveu per a ajudes a la modernització de les explotacions i també per a la incorporació de joves a l'agricultura una dotació que no arriba ni als 43 milions de pessetes per fer front a les línies pròpies de modernització que el Departament va derogar, ja, l'any 1996. Per tant, posem a consideració de les diputades i dels diputats aquesta esmena, amb l'objectiu d'invertir la dinàmica iniciada ja fa uns anys enrere pel Departament d'Agricultura, concretament ja l'any 97 i 98, i que es pot resumir amb la dada que al 97 hi havia 2.335 expedients acumulats d'anys anteriors i només es van resoldre, per part del Departament, 1.224 expedients. Per tant, pensem que aquesta esmena es defensa per ella mateixa, per tal d'invertir aquesta dinàmica del Departament d'Agricultura.

I per tal d'invertir també la política de modernització i millora de les estructures agràries i apostar també per una política de sanitat animal i vegetal, presentem també un altre conjunt d'esmenes a consideració de les diputades i diputats, que doni resposta –el seu contingut, s'entén– als greus problemes que en aquest camp encara no tenim resolts. Amb els recursos econòmics que el Projecte de llei de pressupostos per al 99 contempla pel que fa a la sanitat animal i vegetal, difícilment –difícilment– podem combatre o podem aturar aquest increment de processionària que pateixen els nostres boscos, ni podem abordar convenientment el foment i la millora de la sanitat animal a les campanyes de sanitat ramadera, i tampoc podem abordar la lluita contra els agents nocius, ni podem afrontar el foment que necessiten les agrupacions de defensa vegetal, i tampoc els nuclis de control ramader, i tampoc les indemnitzacions per l'eradicació de focus de noves plagues, etcètera. Per tant, reiterem i posem a consideració de les diputades i els diputats esmenes referents a la sanitat animal i vegetal.

Destacar també les esmenes relatives a la política de regadius. Una política de regadius que ja vam tenir ocasió de dir en el debat de la presentació de l'esmena de retorn que, malgrat totes les planificacions que el

Departament d'Agricultura fa en la política de regadius, malgrat les promeses i les planificacions incomplertes per tal de posar, tal com està planificat, 125.000 hectàrees en regadiu, malgrat tot això, la política de regadius cau un 48,8% en el conjunt del pressupost, i per tant, no hi figura, entre altres projectes i planificacions compromeses, per exemple, el Segarra-Garrigues, que ha donat tant a parlar i que ha omplert tants i tants fulls de diaris. I per tant, nosaltres presentem esmenes per tal d'incrementar les dotacions destinades a Regsa.

I ja per acabar, presentem esmenes addicionals en el camp de les assegurances agràries, entenent que hi ha hagut una davallada en els darrers anys en el foment de la contractació d'assegurances, una davallada que no s'ha reconduït en aquest exercici pressupostari, en aquest Projecte de pressupostos. I finalment, una nova disposició addicional que reclama l'elaboració d'un pla de pesca on es recullin mesures de preservació del fons marí i dels recursos pesquers, en la línia, en la voluntat d'avançar cap a l'ordenació que el sector pesquer necessita.

En definitiva, un seguit d'esmenes addicionals que no pretenen altra cosa que dotar el pressupost del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca d'uns recursos econòmics imprescindibles per realitzar la necessària política agrària, ramadera i pesquera que Catalunya i que els sectors necessiten.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, i també pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. La intenció és defensar les esmenes que ha presentat Esquerra Republicana en l'àmbit de l'economia productiva i, en especial, tot allò que fa referència a indústria, turisme i comerç.

Bé, la política industrial del nostre Grup és la de fomentar i la de desenvolupar la qualitat, el disseny i la tecnologia en el que fa referència a la indústria, atesa la globalització de l'economia i la mundialització econòmica que vivim en tots els mercats. Tanmateix, això no ho proclamem per la gran empresa, sinó que ho fem sobretot per la petita i mitjana empresa, que és l'empresa que hi ha més a Catalunya i que més necessita. I això ho fem a través de la idea de la recerca més desenvolupament, que és la que ajudaria a trobar aquests objectius. I no cal dir que, si veiem la desigualtat que hi ha entre la gran empresa i la petita a Catalunya, també veiem que territorialment hi han unes grans diferències i, per tant, també proposem la difusió d'aquesta indústria. Així com en temps de la República es demanava la «Catalunya ciutat», ara nosaltres també demanàvem la «Catalunya industrial», en el sentit que la indústria fos difosa a totes les poblacions i, sobretot, aquelles comarques pobres, que sempre les veiem en el darrer lloc del rànquing de riquesa de Catalunya, poguessin revifar-se a través del sector secundari.

Per tant, les nostres esmenes fan referència sobretot a incentivar el naixement de les petites empreses; aquestes, que també estan molt endins del concepte que es té a Catalunya, des de sempre, que els nostres habitants són gent emprenedora, que els catalans són emprenedors i necessiten el suport, l'ajut i el foment de les institucions polítiques, perquè aquest viver d'empreses sigui realment el motor, l'impuls d'aquest concepte emprenedor que sempre hem tingut. Naturalment, l'impuls de la recerca. Darrerament s'han publicat enquestes i s'han publicat dades estadístiques per les quals Catalunya està dins de les comunitats autònomes, les que més endavant estan quant a recerca. Però, tanmateix, fixem-nos que aquesta recerca fa referència a la indústria farmacèutica, a la indústria automobilística i a les telecomunicacions, però a Catalunya hi han moltes més indústries en què caldria impulsar aquesta recerca. I no solament a través de l'empresa, sinó sobretot a través dels ens públics que hi haurien d'ajudar.

També és cert –i si hi hagués el conseller d'Indústria també m'ho podria dir– que aquest any les dades estadístiques diuen que el sector industrial té un creixement del producte interior brut possiblement el més gran de tota la dècada. I jo li diria: té raó, senyor conseller, és cert, però si nosaltres analitzem correctament aquestes dades veurem que l'increment del producte interior brut del sector secundari bàsicament prové de la construcció, amb la qual cosa no és aquest el fet, perquè tots sabem que avui la construcció va molt endavant perquè molta gent hi ha invertit amb la por que es converteixi la pesseta en euro, i aleshores hi ha moltes pessetes que volen, que són núvols de diners negres que corren molt i que han invertit en el sector de la construcció perquè puguin trobar-los quan surti l'euro, almenys, amb una cosa material. Per tant, no és el sector secundari, sinó que és el sector industrial el que jo demano que s'ha d'ajudar, el sector manufacturer. Per tant, demanàvem que la recerca i el desenvolupament estigués en els clústers, que, tal com va dir el seu creador, el senyor Foster, ens va dir que anava molt bé, estava molt content de l'estudi que s'havia fet dels clústers a Catalunya, però aquests clústers no tots reben ajuda ni els clústers que més petita i mitjana empresa tenen.

També tenim en el sector energètic algunes esmenes que fan referència –i no entenem com no ens les acceptem–, que demanem un pla estratègic de l'energia. Què demanem? Demanem que es faci un estudi de les fonts d'energia, dels proveïdors, del marc de distribució, de la qualitat del subministrament i sobretot de la reducció de les emissions. Fixem-nos que Esquerra Republicana de Catalunya està observant darrerament que el Govern de la Generalitat autoritza d'una manera explícita o d'una manera tàcita autopistes del transport energètic o línies d'alta tensió que travessen a vegades territoris PEIN, en què més que el poder del Govern de la Generalitat hi veiem el poder omnímode de les companyies elèctriques que van a buscar la recerca dels seus interessos particulars damunt dels interessos dels ciutadans, els *lobbies* econòmics que tenen un domini absolut damunt dels governs. Nosaltres el que demanem és que primerament es faci un estudi, un pla estratègic amb el qual es faci una previsió de totes aquestes línies d'alta tensió perquè, quan es liberalitzi el sector

energètic, no dominin les companyies, sinó que domini el sentit racional per allà on han de passar. És una competència exclusiva de la Generalitat, l'agencament del territori, i aquest agencament no l'hem de fer només fent els PEIN o fent els parcs naturals, sinó preveient per allà on han de passar els oleoductes, els gasoductes, les línies d'alta tensió, els trens d'alta velocitat i les autopistes. Per tant, demanem que es faci aquest pla estratègic.

I tot això encarat també a les petites i mitjanes empreses; perquè nosaltres entenem que la Resolució 679, que era en el debat sobre orientació política general, es va acordar. Com també es va acordar que en el sector del treball –i aquestes són esmenes que no presenta Esquerra Republicana, sinó que ho fem conjuntament amb Iniciativa per Catalunya i també el Partit dels Socialistes de Catalunya–, que demanem que es destinin els fons mínims per aconseguir el Pla d'ocupació. Nosaltres no demanem això perquè sí; ho demanem perquè és un acord que es va adoptar en aquest Parlament i voldríem que això s'acomplís. Nosaltres el que demanem és que s'acompleixin totes aquelles resolucions que s'han acordat en el Ple; per tant, té un significat, diguem-ne, orientatiu, de suport al Govern, d'ajudar-lo, de fer-li memòria que hi han uns acords i aquests acords s'han adoptar i s'han d'aplicar i s'han de fer.

Per tant, també tenim esmenes que demanen la millora d'instal·lacions turístiques. En aquest sentit, també jo voldria recordar al partit o a la coalició que governa actualment en el Palau de la Generalitat, que aquesta setmana mateixa es va adoptar, després d'una interpellació, una moció en la qual es deia que es faria un pla de millora en el sector turístic. Per la qual cosa, nosaltres, si ho demanem en aquests pressupostos, en definitiva, ho demanem perquè s'ha acordat en el Ple i ha votat tothom que realment el sector turístic necessita una millora, necessita esponjar-lo en determinades poblacions, necessita regular els apartaments; necessita, en definitiva, tenir una oferta europea en el sentit que sigui la millor del nostre continent i que, quan no passin els problemes que passen actualment les ofertes turístiques dels països del Mediterrani oriental, nosaltres continuem essent un país turístic per excel·lència.

Finalment, tenim una esmena molt interessant que és un pla del soterrament de les línies d'alta tensió. Fixem-nos bé que actualment el poble de Catalunya està molt sensibilitzat amb les línies d'alta tensió i que nosaltres és el que demanem, sobretot a les línies que travessen les Gavarres, que es prevegi la possibilitat de poder-les soterrar. Per què? Perquè és una qüestió de sanitat; és una qüestió d'higiene; és una qüestió que està demostrat cada dia...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Jo estic segur que els arguments que hem donat amb totes aquestes esmenes serà plausible i plaent de votar-les a favor per la coalició que governa en el Palau de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies. A continuació, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Guillot, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Guillot i Miravet

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la satisfacció d'haver pogut presentar en el conjunt d'esmenes que afecten el grup d'economia productiva amb el Grup Socialista i amb Esquerra Republicana, tot seguit les defensaré i les agruparé de forma temàtica.

Hi ha una primera esmena –per nosaltres, és una de les esmenes cabdals d'aquest Grup–, que és l'esmena 323, que és la que afecta el Pacte per a l'ocupació. Amb aquesta esmena demanem la consideració com a crèdits ampliables de tots aquells compromisos, de tots aquells capítols i apartats contemplats en el mateix Pacte per a l'ocupació. Ja en el debat que vam fer a l'esmena a la totalitat del Departament de Treball, vàrem alertar sobre la gravetat política i social que representaria l'incompliment d'aquest Pacte per part del Govern, incompliment que, al nostre entendre, de totes totes es produirà si es consideren com a únics crèdits aplicables per al compliment d'aquest Pacte per a l'ocupació el projecte de pressupost presentat pel Departament de Treball, i molt més a partir del rebuig de totes aquelles esmenes concretes que van fer a l'estat de despeses per tal d'intentar cobrir i ampliar els capítols que afectaven els compromisos presos.

És evident que amb un projecte de pressupost d'un total de 30.895 milions de pessetes i amb un capítol 4 d'aquest pressupost amb un total de 19.880 milions de pessetes, és impossible poder assolir, per part del Govern, els seus compromisos amb els sindicats i organitzacions empresarials, complementant aquesta esmena amb les números 324, 325, 327 i 328, esmenes totes elles que concreten objectius en les polítiques del Departament de Treball. Unes primeres destinant un gruix de recursos de la formació ocupacional i orientant aquesta formació ocupacional cap a col·lectius d'aturats en situacions especials, ja sigui de llarga durada, majors de quaranta-cinc anys, joves amb dificultats escolars i un llarg etcètera. I una altra esmena de suport específic a la formació ocupacional destinada a les cooperatives i societats anònimes laborals per un import de 500 milions de pessetes.

Proposem, també, la constitució del Servei Català d'Ocupació. A bastament, en aquest Parlament, hem anat discutint sobre la necessitat, i més a partir de la transferència de les polítiques actives de l'Inem, d'anar a constituir un Servei Català d'Ocupació que pugui agrupar, recollir, dirigir i coordinar unes polítiques efectives per a la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur.

Amb l'esmena número 328, impulsem l'economia productiva i el naixement i l'increment de les empreses i microempreses.

En un segon bloc, hem presentat conjuntament també les esmenes 322 i 326; és a dir, aquelles que afecten la salut i seguretat laboral. A la 322, plantejem la consi-

deració com a crèdit ampliable de tots aquells crèdits referits a l'aplicació del Pla de prevenció de riscos laborals a Catalunya. Ahir vàrem aprovar en aquest Parlament una moció en què comprometem el Govern a esmerçar nous recursos a les dotacions destinades a aquest fi. Creiem, per tant, que és del tot raonable, que és del tot lògic poder fer aquesta consideració de crèdit ampliable a tot allò que va referit a la defensa i protecció de la seguretat i salut laboral.

De la mateixa manera, amb l'esmena 326, plantegem la necessitat que la formació ocupacional, part de la formació ocupacional, vagi destinada a tot el que és formació en qüestions i matèries de seguretat i salut laboral.

En un altre ordre, presentem l'esmena 321 on proposem considerar com a crèdit ampliable el crèdit 10.03.772.04 per atendre les noves actuacions que s'aprovin en funció de la pròrroga del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries.

També en la qüestió del camp, proposem l'esmena 332 que afectaria tot el que és la modernització de les estructures agràries.

I, per últim, en un altre bloc, proposem les esmenes 329, 330 i 331, esmenes aquestes destinades a tot el que afecta el Departament d'Indústria i que planteja dues necessitats bàsiques, i al nostre entendre, del tot imprescindibles: l'ajut i suport del procés de reindustrialització de les comarques del Berguedà i del Ripollès, comarques que han patit una forta desindustrialització en aquests darrers mesos, amb tot el que això repercuteix sobre els nivells d'ocupació, sobre el que són els nivells de despoblament, sobre l'impacte demogràfic que pateixen en aquests moments aquestes comarques. I, així mateix, amb l'esmena 331, recuperant l'Ordre de 31 de maig de 1994, per incentivar els reequilibris territorials especialment –hi insistim– en aquelles comarques afectades per un fort procés de pèrdua d'indústria i d'economia productiva.

I, ja per acabar, com a grup propi, presentem en nom d'Iniciativa - Els Verds, l'esmena número 373, que faria front a la crisi del porcí i que aquesta «no comporti una reestructuració perjudicial als ramaders independents» que tenen cicle tancat» en aquest sector.

Creiem que aquest conjunt d'esmenes són raonables, que aquest conjunt d'esmenes millora el conjunt del text articulat en el que afecta el bloc de l'economia productiva, i és per això que demanàrem el vot a favor de tots els senyors i senyores diputats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Francesc Codina, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Per seguir la norma que des de primera hora d'aquest matí hem anat imposant o hem anat demanant, en el sentit que a l'inici de cada

intervenció anunciàrem les esmenes que el nostre Grup estaria en condicions d'acceptar, li pregaria que volgués prendre nota de les esmenes número 333, 334, 335, 336, 337, 338, i la 339, que havia estat prèviament retirada pel Grup Popular, però que en la seva defensa ha recordat que desitjaven que es posés a votació –aquesta també la podem incloure i la votàrem favorablement–, i dues esmenes d'Esquerra Republicana, i, per tant, demanàrem votació separada del grup de les esmenes del PP i podrien anar aplegades amb les d'Esquerra Republicana, que són les número 355 i 368.

El president

355 i 368?

El Sr. Codina i Castillo

355 i 368.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Codina i Castillo

Per part nostra, òbviament, poden anar totes plegades a l'hora de la votació, seran votades favorablement pel nostre Grup, i la resta les rebutjarem pels arguments que suara intentaré d'explicar.

Senyor president, intentaré, evidentment com hem fet al llarg del matí, no contestar esmena per esmena; tampoc ho han fet la majoria dels grups. Més aviat s'han fet agrupacions i, en aquest cas, la nostra proposta, senyor president, és de fer el torn en contra per grups i no tant per temes, i no a totes, per altra banda.

Pel que fa referència a les esmenes del Grup Socialista, jo diria que, bàsicament, fan referència als temes següents: el Programa de suport al turisme rural; política industrial –pel que fa referència a política industrial–, Programa per a la compra i rehabilitació de sòl industrial a les comarques que han sofert un procés de desindustrialització, juntament amb incentius específics al desenvolupament industrial del Ripollès amb l'extensió de la xarxa de gas natural, tema que ens sembla conegut i, per altra banda, prou important; Programa de creació d'ocupació per als joves i majors de quaranta-quatre anys amb un tractament específic per a les comarques desfavorides, i un programa específic per al Ripollès, com deia el senyor Rañé, i el Berguedà. I un quart punt que són els incentius al comerç urbà amb un pla plurianual que incentivi els ajuntaments a la creació de zones comercials per a vianants.

I, a més, en el cas concret del Grup Socialista, al diputat Rañé, que en la seva exposició ha mostrat la seva preocupació pel que és la política productiva del Govern de la Generalitat, li voldria recordar, en la línia que ell reclamava de dir: «escolteu, és que hi ha una quantitat, us estic oferint una quantitat de sortides perquè pugueu complir aquells compromisos que vosaltres mateixos havíeu adquirit en el Pla d'ocupació...» I és cert, i els primers interessats, i en això suposo que no tindrà cap mena de dubte, som nosaltres mateixos, de poder complir un programa que està signat. El que pas-

sa és que vostè, que és una persona experimentada en el camp sindical i coneix perfectament quins són els recursos, sap també que la majoria d'aquestes partides que van dirigides al Pla d'ocupació s'alimenten dels fons socials europeus i, per tant, se'ns fa molt difícil, com vostè coneix perfectament, de poder precisar les quantitats que finalment, al llarg de l'exercici, arribaran a Catalunya. I nosaltres, per l'experiència dels anys anteriors, estem absolutament convençuts que seran suficients com per cobrir tots els compromisos que contempla el Pla d'ocupació, però vostè també entendre que és molt difícil tancar una quantitat quan no es coneixen quins són, fins que no siguin aquí, aquests fons. Però vostè sap per experiència que cada vegada que hi ha hagut una partida que s'ha alimentat en base als fons europeus, home, no diré que hagin sobrat diners, però que, en general, no hem tingut excessius problemes. Per tant, intentaria portar-li un xic de tranquil·litat a les seves preocupacions i, en aquest cas, estigui tranquil que la partida oberta, amb l'ajut dels fons socials europeus, al tema s'hi podrà donar resposta.

Per altra banda, el conseller de Treball –vostè sap que ho coneix, que aquestes són unes dades que el mateix conseller de Treball s'hi avé– sap que és així; per tant, em sembla que fer... no diré alarmisme, però carregar l'accent en la preocupació d'un tema que em sembla que té solució, doncs, tampoc no cal. I, en tot cas, vostè ha fet segurament el que havia de fer, i jo també: explicar-li que aquesta preocupació pot anar perfectament resolta en la línia que vostè deia que el preocupava i que a mi em tranquil·litzava.

I després una altra partida important, senyor Rañé –em dirigeixo a vostè perquè ha estat la persona que ha tocat en aquest sentit, que ha posat el dit més en la nafra–, que coneix que l'Institut Català de Finances té oberta una partida de 25.000 milions de pessetes per a ajut a les empreses que destinin a reduir el temps de treball, que això vol dir, com a conseqüència, una possibilitat de major contractació. Vostè em pot dir: «Home, Codi-na, sí, però això no és diner públic.» És evident que no és diner públic, però és una política adreçada cap a això que a vostè el preocupa i, per tant, amb aquests 25.000 milions que a través de l'Institut Català de Finances van destinats a aquest capítol, ens sembla que també, si no tranquil·litzar al cent per cent, pot quedar amb una certa tranquil·litat o si més no la seva angoixa es pot reduir.

Pel que fa referència als comentaris anteriors, o sigui, a aquestes agrupacions que vostè ens feia, li voldria fer alguns comentaris també sobre el rebuig, el perquè nosaltres en aquest moment no estàvem en disposició d'aprovar les seves propostes tot i entenent-les, o bé perquè tenim resolta la qüestió per altres camins o bé perquè, senzillament, ofereix, en alguns casos, una alternativa d'un programa de govern que no és el nostre. Jo diria, en aquest sentit, que el Departament d'Indústria, Comerç i Turisme ja fa –ja ho està fent en aquest moment– accions de recolzament al turisme. I, de passada, també vull aprofitar perquè algun dels oradors..., el senyor Ferrer d'Esquerra Republicana deia que feia pocs dies s'havia aprovat un pla... Jo crec que el que es va fer va ser una oferta, una proposta..., entre les que hi havia la d'Esquerra Republicana per anar en aquesta

línia, però que, precisament, el nostre Grup no hi va donar suport donant les explicacions adients.

En qualsevol cas, hi insisteixo, doncs, tant el Departament pròpiament com la política general del Govern va en la línia de poder respondre als compromisos que hem adquirit.

Per altra banda, l'Institut Català del Sòl finança la programació, adquisició i urbanització d'actuacions de promoció del sòl industrial. Per vostès també és prou conegut. I el mateix Institut, com a organisme autònom comercial, no té prevista cap partida pressupostària per a la concessió de subvencions. Per què? Home, perquè el mecanisme de les subvencions entenem que no ha d'anar per aquesta via de l'Institut, que té una feina molt específica, que va estar creat per a la promoció de sòl industrial –també, en alguns casos, de sòl per a habitatge–, però que no és el seu camí utilitzar-lo per la línia de les subvencions.

El senyor Ferrer i Gironès d'Esquerra Republicana deia: «escolti'm, nosaltres també estem en aquest moment donant resposta o ajudant-los que vostès puguin complir aquells acords que el mateix Govern ha assumit». Senyor Ferrer i Gironès, no li càpiga cap mena de dubte que està bé el seu recordatori, però que tots els acords, *tots* els acords que han estat producte de votació d'aquest Parlament, *tots* aquests acords, el Govern els respectarà, els respectarà, els assumeix i hi donarà resposta, perquè, si no fos així, vostès, la propera legislatura, d'aquí a uns dies o quan sigui, podran començar a demanar explicacions del perquè aquells compromisos que es van adoptar, en tot cas, no es fan. I no em faci el signe del diner, perquè sap perfectament que no tot –no tot– s'ha de resoldre per la via de la partida específica pressupostària. Això vostè fa prou anys que està per aquesta i per altres cases com aquesta –per aquesta i per altres cases com aquesta–, que el fet que no hi hagi en els pressupostos reflectida una partida concreta nominal per a una acció política concreta, dintre de les partides generals que afecten aquella acció de govern a què el Govern s'ha compromès, no hi ha cap mena de dubte que es compleixen; i si no, per això està la feina de l'oposició, i també del Grup de Convergència i Unió, perquè si hi hagués algun tipus de desviació, nosaltres estaríem tan amatents com vostès.

I un grup d'esmenes conjuntes, del Grup Socialista, d'Iniciativa i d'Esquerra Republicana, que jo diria que, bàsicament, són actuacions relacionades amb el Pla de formació ocupacional, col·lectius que s'han de destinar preferentment als programes de formació, col·lectius específics, cooperativistes, actuacions de seguretat i salut laboral, etcètera –n'ha fet una defensa important el senyor Guillot sobre aquesta qüestió–: la creació d'un servei d'ocupació que integri les polítiques actives i d'ocupació i els recursos existents a Catalunya. També han parlat d'ajuts complementaris a les línies comunitàries per a modernització d'estructures agràries –ho ha fet el senyor Ausàs–; creació d'un fons per al cofinançament de centres de vivers d'empresa... Bé, un seguit de propostes..., l'atorgament d'incentius per a reequilibri territorial... Quan parlem de reequilibri territorial, i si poguéssim veure, doncs, tot el que ha estat

el debat d'avui fins aquest moment..., en un moment determinat sortia un diputat, concretament el senyor Joan Ferran, del Grup Socialista, i es queixava que Barcelona i el Barcelonès estaven en una situació de desmereixement en relació amb la mitjana. I llavors, lògicament, els diputats que en un moment determinat s'interessen més específicament per una comarca diuen: «no, el desequilibri es produeix perquè Barcelona i el Barcelonès estan molt ben dotats i, en canvi, les nostres comarques no». Per tant, segur que fer contents a tothom, això és impossible; fer un reequilibri que consisteixi que tothom estigui per damunt de la mitjana, doncs, francament, és un objectiu que aquest Govern i el nostre Grup Parlamentari es veuria amb moltes dificultats per poder donar-hi resposta.

Per totes aquestes raons, senyor president, i havent anunciat quines eren les esmenes que desitgem que es votin separatament del conjunt, de tota la resta que estem veient en aquest bloc, dono la meua intervenció per acabada, i, en tot cas, si hi hagués algun dubte per part... (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

...si hi hagués algun dubte per part de la Mesa en relació amb les esmenes que abans he anunciat, si cal, les repetiré, i si no, amb la confiança que s'hagin entès, aquestes les votarem favorablement, i a la resta el nostre vot és en contra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació del bloc d'economia productiva.

Votarem primer, per la petició de votació separada, les esmenes 333, 334, 335, 336, 338 i 339, del Grup Popular; després, també per votació separada, les esmenes 355 i 368, del Grup d'Esquerra Republicana, i finalment, la resta de les esmenes dels diversos grups.

(*El Sr. Novella i Izquierdo demana per parlar.*)

El senyor Novella...

El Sr. Novella i Izquierdo

Sí, senyor president; per demanar votació separada de les esmenes del PP, en dos blocs...

El president

Molt bé.

El Sr. Novella i Izquierdo

El primer bloc: 335, 336 i 338; i el segon bloc: 333, 334, 337 i 339.

El president

337? Estava retirada, la 337. 333, 334 i 339. (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Doncs, no me l'havien cantada. Si no està retirada, la incorpore al grup.

El Sr. Fabregat i Vidal

Senyor president, del Grup Popular, l'única que, al matí, en un altre bloc, havíem defensat era la 339, que hem dit que s'hi incorporés. I de les altres, senyor president, no hem anunciat retirada de cap de les esmenes d'aquest bloc, amb la qual cosa totes les esmenes del Grup Popular estan, totes, vives.

Gràcies.

El president

D'acord. Llavors, em permet vostè...? On la vol, en quin bloc la vol incloure, la votació de la 337?

El Sr. Novella i Izquierdo

En el segon bloc, senyor president.

El president

O sigui, amb la 339, eh? 333, 34, 37 i 39. És així? (*Pausa.*) Gràcies.

Molt bé. Iniciarem les votacions, començant per la petició de votacions separades. En primer lloc, del Grup Popular, la 333, 334, 337 i 339.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 59 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Votarem seguidament les restants esmenes vives del Grup Popular, que són la 335, la 336 i la 338.

Iniciem la votació. (*Veus de fons.*) Perdó? (*Pausa.*) Em dirà...

El Sr. Codina i Castillo

Senyor president, perdoni. Ha dit la 335 o la 355?

El president

335.

El Sr. Codina i Castillo

D'acord.

El president

335, 336 i 338.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats.

Votarem ara també separatament les esmenes 355 i 361, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

7294

I a continuació votarem la resta d'esmenes vives dels diversos grups.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 37 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem a continuació a debatre el bloc setè, de política social. En primer lloc, per exposar les esmenes del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Magí Cadevall. (*Remor de veus.*)

Prego, senyores diputades, senyors diputats, que guardin silenci.

El Sr. Cadevall i Soler

Senyores i senyors diputats, senyor president, defensaré algunes esmenes sobre temes educatius.

Per començar, la 375 versa sobre els concerts educatius. En el Projecte de llei presentat pel Govern proposen que sigui un crèdit ampliable, i l'excusa que es dona en el mateix text és la definició estatal dels mòduls econòmics del concert. En realitat, jo penso que és una excusa, perquè pràcticament i a través dels convenis se sap exactament quina serà la quantitat econòmica d'aquests mòduls; però sobretot considero que és una excusa perquè n'estan fent un mal ús. Per això demanem que aquest crèdit no sigui ampliable. Per què n'estan fent un mal ús? Doncs, perquè a la liquidació dels anys anteriors hi ha una desviació d'entre un 15 i un 20%, amb unes xifres absolutes, alguns anys, de 10.000 milions de pessetes o més. El senyor Codina havia dit anteriorment, em sembla, que les desviacions de les liquidacions en el pressupost global de la Generalitat eren d'uns 40.000 milions, m'ha semblat entendre que deia. Per tant, considero que una desviació de 10.000 milions, i algun any 15.000 milions, en una sola partida és una desviació realment extraordinària. I, a més a més, perquè penso que amb això estan fent a dreticent un pressupost enganyós; és a dir, la quantitat que han previst amb aquesta excusa del crèdit ampliable per a l'any 1999 és inferior a la liquidació del 1997, dos anys abans. Per tant, pensem que s'està aquí fent un abús claríssim d'aquest concepte de crèdit ampliable.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La 406 tracta dels convenis amb els ajuntaments. Pensem que per a construccions escolars potser ha de ser una mica extraordinari, el conveni amb l'ajuntament, però, en tot cas, s'ha de pagar puntualment, o el que demanem a l'esmena és que en últim terme es paguin els interessos per demora.

La 427 és una esmena sobre el tema de l'educació infantil, un tema important. Diu el text del Govern que el Govern instrumentarà un programa d'ajut a les famílies per a la cura dels fills en edat escolar. Donat el cas que aquesta és l'única explicació que hem sabut veure d'aquest programa —no hi havia res en les memòries, i se n'havia fet un gran ús publicitari—, pensem que s'ha de treure això, i nosaltres demanem, en lloc d'això, el que és la nostra prioritat, que és dir que el Govern de-

finirà un programa d'ampliació de la xarxa pública d'escoles bressol. De vegades, Convergència i Unió diu, o el mateix conseller d'Ensenyament: «El nostre model és l'elecció de les famílies», però jo diria que, en el cas de l'educació infantil, les famílies ja han elegit. I què han elegit? Molt sovint, l'escola pública, les escoles bressol, perquè són de més qualitat i potser que, a més a més, siguin també a més bon preu. Però el Govern només escolta les famílies quan convé als seus interessos, i en aquest cas es tapa les orelles, perquè no respecta la decisió de les famílies que fan una preinscripció que no es pot atendre, i no escolta les famílies quan s'estan recollint en aquest moment milers i milers de signatures per ampliar la xarxa pública d'escoles bressol.

Senyor president, retiro les esmenes 403 i 404, però defensaré breument...

El vicepresident primer

Sí, ja ho tinc, sí.

El Sr. Cadevall i Soler

Val. La 404 també.

El vicepresident primer

D'acord, d'acord.

El Sr. Cadevall i Soler

L'endeutament de les mateixes universitats, demanem que sigui excepcional, i no un mecanisme ordinari de la centrifugació de deute.

I, per acabar, defensaré també unes esmenes comunes amb Iniciativa - Els Verds i Esquerra Republicana de Catalunya. Amb elles es demana l'extensió de la formació d'adults al certificat de l'educació secundària obligatòria, perquè ens sembla que és un frau que moltes escoles d'adults estiguin oferint només el certificat de graduat, que és un certificat legal en aquest moment encara, però que és una porta tancada, és una via morta per a l'ensenyament reglat. Ens sembla que això és un frau si, al mateix temps, no s'ofereix el nou certificat, el certificat de graduat en educació secundària obligatòria. Demanem també un increment de la garantia social; no ens sembla bo, com hem dit altres vegades, passar gairebé la meitat d'aquests possibles usuaris a la formació ocupacional, sense que estigui pensada per a ells ni se'n faci el seguiment adequat. I demanem, finalment, que un objectiu d'aquest pressupost sigui reconèixer que s'han de donar els mitjans per a una correcta aplicació de la reforma. Encara que sigui només un objectiu, si aprovaven això, em sembla que milloraria l'orientació que ha de tenir l'aplicació d'aquest pressupost.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Cadevall. Per continuar amb la presentació d'esmenes del Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputada senyora Carme Figueras.

Punt 1

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, defensaré les esmenes que fan referència al Departament de Benestar Social i al de Sanitat. En el que seria el grup d'esmenes de Benestar Social, dividiré la meua defensa en cinc grups, i el primer fa referència al que seria potenciar els serveis socials de proximitat, de gestió de titularitat local, municipal o comarcal, i de la iniciativa social, que és molt important, creiem, en aquest sector.

Es tracta d'esmenes en el sentit d'ampliar els equips d'atenció primària –assistents socials, educadors, treballadors familiars i equips de suport–; de potenciar la prevenció primària de les drogodependències i de la sida, generalitzant l'intercanvi de xeringues i d'agulles, així com la dispensació de metadona, i de la declaració de partides ampliables per a ajuts d'urgència i situacions de necessitat, que poden prevenir desnonaments i conflictes posteriors. Aquestes partides, des de 1996 fins a 1999, han baixat constantment. I, d'altra banda, incrementar les partides corresponents a programes per prevenir la delinqüència, així com els programes per a la reinserció.

Un segon grup de les esmenes de Benestar Social és amb referència a l'atenció a la gent gran. Per una banda, potenciar programes i recursos per prevenir i retardar l'internament de la gent gran en institucions; revisar el Pla integral de la gent gran, integrant tot el que serien els recursos sociosanitaris, integrant tot allò que es gestiona des del Departament de Benestar Social i el que es gestiona des del Departament de Sanitat i Seguretat Social en un pla integral. Una altra que seria augmentar l'oferta d'habitatges tutelats i garantir inversions públiques tant des de l'ICASS, com des dels ens locals, com des de la iniciativa social, en equipaments geriàtrics.

El tercer grup fa referència a les persones amb disminució, incrementar les inversions en residències, llars o habitatges tutelats –val a dir que la vertadera ventafocs del pressupost de Benestar Social d'enguany són totes aquelles partides que fan esment, que es refereixen a programes per a les persones amb disminució–; augmentar la partida d'ajuts públics a minusvàlids, així com la partida de supressió de barreres arquitectòniques, serien altres de les esmenes en aquest bloc de persones amb disminució.

El quart bloc seria la creació de l'Agència Pública d'Immigrants –és en concret l'esmena 440–, una agència que permeti treballar en l'acollida de les persones immigrants, així com la de programes transversals en aquest sentit. I finalment, el cinquè grup seria referent al sector de la iniciativa social, i és en el sentit de canviar la cultura de la subvenció per la de la concertació o contractació mitjançant convenis, que permeti un treball conjunt més eficient i més eficaç en aquest sector de la iniciativa social.

Ja en el grup de sanitat, defensaré una sèrie de temàtiques, i dono per defensades moltes de les que ja en vaig fer esment, moltes temàtiques de les quals vaig fer esment en la meua defensa de l'esmena a la totalitat dels pressupostos del Departament de Sanitat. Destacaré, en

concret, una esmena, la 410, que fa referència a endegar un programa especial de reducció de les llistes d'espera –un programa que demanem que es desenvolupi l'any 1999– per a aquelles intervencions quirúrgiques que tenen demora superior als sis mesos. Repetiré, com ja he fet altres vegades, que em refereixo a les intervencions quirúrgiques bàsicament per cataractes, pròtesis de maluc i de genoll, i aquelles altres intervencions que tenen llistes d'espera –com deia– molt llargues i que sobretot són invalidants pel que fa a la qualitat de vida dels malalts que estan en espera. Dèiem que aquesta és una temàtica important, que a pesar que el Govern va dient que farà alguna cosa creiem que és molt insuficient el que està dient que farà i que, en concret, el que demanem –i voldríem que figurés en el pressupost– és aquest programa especial per a l'any 99, per reducció de les llistes d'espera a sis mesos.

Una segona esmena a la qual vull fer esment –valgui la redundància– és la número 430, que fa referència a prendre les mesures necessàries per tal de tendir a l'equiparació de les condicions laborals dels professionals del personal concertat de la xarxa sanitària, tal com disposa la disposició transitòria cinquena de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, la Llei 15/1990. Aquesta és una reivindicació que ja ha vingut diverses vegades a aquesta cambra, que el Grup Socialista ja ha fet en altres ocasions, que no ha gaudit del suport de la cambra, però que avui també s'ha posat de manifest quan hem rebut, un representant de cada un dels grups presents en aquesta cambra, hem rebut per segona vegada una comissió representativa dels sindicats, dels quatre sindicats, en aquest cas, que s'han manifestat avui davant d'aquest Parlament i que presenten el tema de l'aplicació de la Llei d'ordenació sanitària per al que seria l'equiparació de les condicions laborals dels professionals de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública i del conjunt de la xarxa sanitària, és una de les principals reivindicacions, i que només reclama, com deia, el compliment de la Llei, una llei que ja fa més de vuit anys que es va aprovar, i demana, per tant, el compliment de la Llei per part del Govern. També en el sentit del sector concertat d'incrementar els recursos de què disposa el sector concertat, hi haurien dues esmenes que fan esment a garantir o que van en el sentit de garantir el mateix nivell d'increment per a l'activitat concertada que per al conjunt de la sanitat.

Un altre grup d'esmenes és el que fa referència a la salut mental. Són en concret cinc esmenes que en conjunt reclamen un esforç especial per a la igualació dels serveis sanitaris d'atenció a la salut mental amb els de la sanitat en general. I en concret, hi ha dues esmenes, la 398 i la 419, que fan referència a l'elaboració d'un programa contra l'anorèxia i la bulímia en el marc del Pla interdepartamental que aquest Parlament ja va acordar reclamar-ne la creació al Govern. El pressupost de 1999 no crea cap partida per a aquest programa i creiem que hauria de ser-hi, que hauria de figurar una partida especial per al Programa de lluita contra l'anorèxia i la bulímia i que, com a mínim, s'hauria de fer esment d'aquesta problemàtica en els pressupostos.

També hi ha un altre grup d'esmenes, que és el grup d'esmenes que fan referència a la reforma de l'atenció

primària de salut o a l'atenció primària de salut. Una va en el sentit d'intensificar les accions per al desplegament de la reforma de l'atenció primària arreu de Catalunya; l'altra, per al desenvolupament de programes de la dona i a l'atenció primària, i també una altra per al desplegament dels consells de participació en els sectors sanitaris. I finalment, un altre grup d'esmenes –en concret n'he comptat vuit– que fan referència a la racionalització de les despeses farmacèutiques. Aquest tema va ser objecte de bona part de la meua intervenció en el debat de la totalitat i no el repetiré, però en concret jo crec que les esmenes que ha presentat el Grup Socialista són totes en aquest sentit temàtiques que estan a l'abast del Govern de la Generalitat, que no depenen tant de la legislació general que es fa des del Govern central i que no s'aborden des del Govern de Convergència i Unió en aquests moments, al nostre entendre. Són campanyes de sensibilització i foment d'una cultura de medicaments genèrics i de preus de referència; la modificació i millora del sistema de retorn als professionals mèdics de la informació que sobre la seva prescripció se'ls dona, tenint en compte en concret les característiques dels seus pacients; la coresponsabilització dels professionals farmacèutics en l'ús racional dels medicaments, i altres moltes esmenes en aquest sentit.

Finalment, només vull esmentar les esmenes fetes conjuntament amb els grups d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana en relació amb l'assoliment de la dotació del 0,7% del pressupost de la Generalitat per a ajudes al Tercer Món per cooperació del seu desenvolupament i l'esmena del Grup Socialista, número 407, sobre l'establiment d'un mínim de 400 milions de pessetes en el pressupost del 99 per a ajuts als damnificats per les inundacions de Centreamèrica, esmena de la qual s'ha fet una transacció que suposo que el diputat senyor Codina ja explicarà.

Res més i moltes gràcies per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Correspon ara a la intervenció del Grup Mixt. El senyor Salvador Morera té la paraula.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Jo defensaré les esmenes 443, 444 i 445, i la companya de grup senyora Olivares defensarà dues esmenes més.

Bé, l'esmena 443 fa referència al tema de les ajudes d'urgència social, que, la veritat sigui dita, ens és molt difícil de comprendre que, per exemple, les dotacions referides a la renda mínima d'inserció es consideren d'entrada ampliables i en canvi veiem que d'aquesta altra possibilitat social des del punt de vista pressupostari es limiten les seves possibilitats, en tant que no té precisament la consideració de partida ampliable en aquest sentit.

La 445 fa referència a un altre aspecte radicalment diferent, fa referència al Pacte per a l'ocupació a Catalunya. Més que res, el nostre Grup, igual que d'altres grups i principalment alguns sindicats que van partici-

par en aquest pacte, som del parer que no es té un reflex pressupostari massa fidedigne dels compromisos que el Pacte per a l'ocupació va comportar, amb el benentès que alguns dels compromisos que es van adquirir per part de tothom no acaben de tenir un reflex pressupostari del tot clar. Nosaltres hem parlat amb diversos responsables del Departament de Treball, i fins i tot amb algun altre diputat d'aquesta cambra que sol portar aquests aspectes, i hem arribat tots plegats a la conclusió que probablement no hi ha el mateix guió pel que fa al Pacte per a l'ocupació amb allò que preveuen els pressupostos, però que, segons sembla, el que sí que és veritat és que en els pressupostos, en diversos llocs i en diversos conceptes, es podria fer front, d'entrada, a allò que en tot cas estava marcat en el Pacte per a l'ocupació. Sigui com sigui, ara, sense entrar en el debat d'aquesta qüestió de fons, el que nosaltres precisament demanem és que els recursos pressupostaris de la Generalitat atendran acuradament i en l'exercici aquest, el proper en concret, atendran adequadament les necessitats pressupostàries que el Pacte per a l'ocupació, en tot cas, comporti.

I l'esmena 444 fa referència a una qüestió que nosaltres hem reiterat en més d'una ocasió, amb el benentès que és un plantejament de fons –si es vol dir d'aquesta manera–, que és que nosaltres entenem que els diners que el Govern de la Generalitat obté a partir de l'EAJA, és a dir, a partir bàsicament dels jocs i de les apostes del Govern de la Generalitat, no s'haurien de destinar directament al que són les atencions socials, sinó que per nosaltres aquests recursos que es guanyen per aquesta via haurien d'anar a la caixa de la Generalitat, a la caixa única de la Generalitat, i en tot cas la política pressupostària de despesa dels aspectes socials, de la política social, no hauria de dependre, ni que sigui directament o indirectament, d'aquests recursos, sinó senzillament també de la caixa única de la Generalitat en aquest sentit; entre altres coses perquè això implica –i sense tampoc entrar a fer un debat de fons en aquest tema, perquè ja s'ha produït en diverses ocasions– que nosaltres entenem que això, es vulgui o no es vulgui, pot implicar una visió mínimament favorable del que és el joc, i nosaltres entenem que precisament el que s'hauria d'aconseguir és tot el contrari, que el joc no s'hauria precisament de fomentar.

És per tots aquests motius que hem presentat aquestes esmenes, senyor president, i ara passo la paraula a la senyora Olivares.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Morera. Té la paraula, doncs, la senyora Maria Olivares, del Grup Mixt.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Nosaltres presentem dues esmenes en aquest bloc; en una d'elles, fem referència a la reducció probablement observada dels comportaments de risc en la malaltia de la sida, ha estat probablement fruit de la combinació de diferents programes mèdics i socials, i són les comunitats més marginades

de la societat les que tenen un pitjor accés al servei i programes normalitzats. Desitjaríem que, dins de les previsions pressupostàries del 99, s'ampliés la dotació destinada al crèdit corresponent a l'aplicació del Programa per a la prevenció i assistència de la sida.

En la segona esmena també fem referència a l'ampliació de les previsions pressupostàries del 99 per a la construcció definitiva del centre de salut que ja l'any passat reivindicava la població de Viladecans, ja que tant la Federació d'Associacions de Veïns com els sindicats de metges consideren que és Viladecans una de les poblacions de Catalunya més deficientes en l'aspecte d'assistència sanitària.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ridao, per un temps màxim de quinze minuts.

El vicepresident primer

A compartir amb el senyor...

El president

Ja s'ho partiran. (*Remor de veus.*) En quin moment vol que l'avisi, doncs?

El Sr. Ridao i Martín

Jo prefereixo, senyor president, que en tot cas sigui vostè qui administri el temps en benefici del meu company parlamentari.

El president

Quants minuts vol? Vuit? Vuit minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens repartirem el temps el senyor Benach i jo mateix pel que fa al bloc de política social. Faré la defensa del conjunt d'esmenes relatives a l'apartat de serveis socials, de disminuïts, de gent gran i atenció primària, i també faré alguna referència a l'àmbit de cooperació i també algunes esmenes que fan referència a algunes actuacions de l'àmbit de justícia juvenil i a la problemàtica de la dona.

De fet, amb aquestes esmenes, tant el senyor Benach com jo mateix utilitzem dos mecanismes per plantejar un seguit d'alternatives i, per tant, un autèntic programa alternatiu: un és la fórmula dels crèdits ampliables i l'altre és addicionals que donen la possibilitat de poder concretar també o assignar alguns recursos, i de territorialitzar-los també per poder plantejar amb claredat algunes d'aquestes alternatives.

Partim de l'apartat de serveis socials, però, d'una premissa, i és que, contradient el conseller Mas, aquests no són, evidentment, uns pressupostos socials i, per tant, no són uns pressupostos que prioritzen de cap manera

els departaments socials, al marge, a més a més, del poc pes específic que aquest Departament de Benestar Social té en el conjunt dels pressupostos del Govern.

De fet, són uns pressupostos que són insuficients per atendre la forta demanda existent avui a Catalunya, especialment en els àmbits d'atenció primària i de la gent gran, que no aflora pràcticament cap partida com ja fa almenys dos o tres anys pel que fa a l'execució del Pla d'actuació social des de la seva aprovació, i si, a més a més, els seus recursos –com he dit– són insuficients per pal·liar els problemes reals i per fer, a més a més, una tasca preventiva; a més a més, l'activitat inversora és absolutament paupèrrima i, per tant, continua en franca davallada, mentre, per contra, la despesa supèrflua subsisteix, es descapitalitzen algunes actuacions que són, entenem, rendibles des d'un punt de vista social i es redueixen també les transferències corrents als ens locals i a algunes entitats d'iniciativa social, famílies sense afany de lucre, etcètera, etcètera.

El grup d'esmenes relatiu al servei d'atenció a persones disminuïdes són les esmenes 464 a 468, de la 478 a la 479 –perdó–, i també la 465, la 466 i la 495. En aquest apartat, tot i que l'any 99 el capítol 4, de transferències corrents, té un increment notable, un increment que beneficia aspectes com els ajuntaments, el suport a la integració laboral i l'ajut a l'acolliment residencial, constatem que existeixen dèficits molt notables. Hi ha qüestions com la supressió de barreres arquitectòniques o els habitatges tutelats, on pràcticament la dotació pressupostària és inexistent. A excepció de l'any passat en el tema de les barreres arquitectòniques, sí que hi ha prevista una consignació de 30 milions per als ajuntaments, que és quelcom més que l'any passat, que hi havia 0 pessetes; però ens sembla que això és insuficient des d'aquest punt de vista i hem presentat tot un grup d'esmenes amb relació a aquesta qüestió prou important.

Pel que fa a l'atenció a la vellesa –són les esmenes 469 fins a la 490–, com que baixen les aportacions als ajuntaments –hem passat d'un total de 529 a 279 milions de pessetes, que és una baixa, per cert, que està molt relacionada amb la concertació de places i que, per tant, apunta que aquests ens locals no podran mantenir aquests serveis–, i com que també aquesta baixa afecta l'aportació necessària a algunes entitats sense afany de lucre, demanem nous i millors programes per retardar l'internament de la gent gran –esmena 469 i esmena 470–; demanem també un increment substancial en la inversió de noves places residencials –l'esmena 471–, i ho concretem també territorialment i citem, entre altres, el cas necessari de la residència assistida de Tarragona, el centre de dia de la Creu Roja i parlem també de la residència assistida de Santpedor, al Bages.

No es tracta d'insistir en la crítica –ja ho vam fer durant el debat a la totalitat al Departament de Benestar Social–, d'insistir en la crítica als ajuts que dispensa el Departament pel que fa a l'acolliment residencial, al xec de la gent gran, que, per cert, enguany dota el seu pressupost amb un increment del 95%, i per això preferim, en aquest moment processal, parlar únicament de la preferència o la inclinació que el nostre Grup Parlamentari té per la necessitat prioritària de pagar directa-

ment aquestes places concertades i les de la xarxa pública i, per tant, pagar, pagar millor perquè, mentre els municipis rebran, per exemple, 280 milions per a 2.900 places, en canvi, aquelles places pròpies del Departament de Benestar Social rebran 4.022 milions per a un total de 3.399 places.

Entrant –i amb això acabo– en el bloc d'atenció primària –esmenes 472 a 476–, amb aquestes esmenes el que pretenem és combatre en certa forma l'omissió o la inhibició, millor dit, que té el Govern a l'hora d'atendre les situacions de necessitat i derivades de la pobresa i de l'exclusió social. Posem l'accent –esmenes 472 a 474– en el pressupost de les UBASP, unitats bàsiques d'assistència dels serveis primaris, que estan molt per sota, per cert, dels compromisos que el mateix pla concertat en bona part exigeix. I demanem també que el conjunt de partides destinades a famílies i institucions sense afany de lucre passin directament a les corporacions locals i que siguin aquestes, en tot cas, les que acordin amb les entitats d'iniciativa social els serveis que han de prestar.

Finalment, les esmenes 491 a 493 plantegen de forma coincident la necessitat de construir un centre d'acollida per a dones maltractades al Vallès Occidental, que és una reivindicació jo diria que gairebé històrica; el Vallès Oriental, l'altra part de la comarca, per entendre'ns, en disposa d'un i seria de justícia que també el Vallès Occidental, per la seva importància estratègica en disposés d'un.

Hi ha un paquet d'esmenes conjuntes entre Esquerra Republicana, el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa, que són..., un paquet, no; millor dit, una sola esmena, que és la 448, que, de fet, és coincident també aquesta esmena amb una altra esmena del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que és la 481, que és la que sollicita, demana destinar el 0,7% del total del pressupost de despeses de la Generalitat amb la voluntat d'anar-se aproximant, si més no, al 0,7% del producte interior brut d'aquest país a la cooperació i la solidaritat internacional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, i també pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El bloc que em toca defensar d'esmenes d'aquest apartat de política social fa referència essencialment a dos grans temes: un, que seria pròpiament el Departament de Sanitat i, l'altre, tot un seguit d'aspectes relacionats amb les polítiques d'atenció a la família que el nostre Grup ha plantejat.

Dintre del bloc de Sanitat, nosaltres voldríem fer una referència especial a alguns temes. Esmentar-los tots és complicat, hem fet el debat a l'esmena a la totalitat, amb la qual cosa donem per reproduïts tot un seguit d'aspectes, i hem fet el debat en comissió que també se

n'han reproduït uns altres i, per tant, una mica podria sonar fins i tot reiteratiu, el discurs.

De tota manera, hi ha alguns aspectes que sí que nosaltres voldríem remarcar avui aquí, aspectes que per nosaltres són molt importants, entre altres coses, perquè també, tot i que han estat fruit de debat en altres ocasions, és evident que encara per nosaltres són reptes pendents i, d'alguna manera, coses que caldria aconseguir.

Així, un dels aspectes importants d'aquestes esmenes és el que fa referència a les campanyes, d'alguna manera, de suport a la sida, de suport a la lluita contra la sida, per ser precisos. En aquest sentit, és evident que en el darrer ple, o l'anterior, es van aprovar les conclusions de la Comissió d'Estudi de la Sida a través d'una proposició no de llei, es va instar el Govern que les fes seves, però nosaltres entenem que no és suficient, això.

Tot i que en aquests moments hi ha la incertesa de si la legislatura acabarà o no acabarà, nosaltres entenem que caldria d'alguna manera continuar els treballs d'aquella Comissió; una comissió que va ser prou útil, en la qual vam tenir molta informació i en la qual també jo crec que vam poder agafar tots plegats una certa idea de com havien d'anar les coses.

I el que és evident és que si alguna conclusió se'n pot treure, més enllà de tota la informació que vam tenir en aquell moment, és que, malgrat que en aquests moments hi ha nous fàrmacs i noves combinacions de fàrmacs que estan avançant en la lluita contra la malaltia, i que, evidentment, això té uns costos importants, per tant un reflex pressupostari evident, és cert que les campanyes d'informació, les campanyes de sensibilització no són el que haurien de ser. És a dir, fa massa anys que no s'està fent una incidència clara en aquest sentit, se celebra el Dia Mundial contra la Sida, però això no és ni molt menys suficient.

S'ha constatat, a més a més, un canvi de tendència molt important. És a dir, els col·lectius que en un primer moment eren els més afectats han anat disminuint i d'altres col·lectius que en aquells moments, al començament de tot, sobretot el contagi per via heterosexual, que al començament era una via de contagi més aviat minoritària, en aquests moments s'està convertint en el referent ara.

I un altre aspecte molt important, i és que el tram d'edat en què en aquests moments hi ha més contagi és precisament el tram d'edat de la gent més jove, d'entre quinze i divuit, i vint-i-cinc i trenta anys. Per tant, això fa que les campanyes d'informació i sensibilització siguin absolutament imprescindibles; és a dir, no farem res amb els nous fàrmacs si no som capaços, al mateix temps, de promocionar i potenciar el màxim aquestes campanyes d'informació i sensibilització en la lluita contra la sida.

I aquest és una mica el sentit de la nostra esmena, una de les nostres esmenes que estem plantejant en aquest àmbit. Hi faig èmfasi especial avui aquí, entre altres coses, perquè segurament, després dels treballs de la Comissió, algú hauria pogut quedar amb la sensació que, bé, com que allò es va aprovar per unanimitat, tots estem d'acord. I sí que és cert que tots estem d'acord,

però amb matisos, i els matisos en aquest cas són molt importants. I nosaltres no volem deixar de denunciar d'alguna manera una certa deixadesa, sobretot en aquest àmbit de la sensibilització, la informació, que és fonamental en la lluita per la prevenció de la sida.

Un altre aspecte en aquest sentit també és el suport que les organitzacions no governamentals que treballen en aquest àmbit haurien de tenir; un suport que des del nostre punt de vista el Govern ha claudicat, en certa manera, de donar-lo, i ha claudicat per diversos motius que tampoc és ara el moment d'analitzar i de debatre, però sí que és cert que en aquest sentit caldria, d'alguna manera, incentivar molt més la participació de les ONG i, per tant, coordinar molt més les polítiques que es puguin fer des del Departament de Sanitat en relació amb tota aquesta qüestió amb diferents organitzacions no governamentals.

Dintre d'aquest àmbit també hem plantejat tot un seguit de dotacions pressupostàries, d'aplicacions pressupostàries per a programes de prevenció de drogodependències, i en aquest sentit voldríem també que quedés clar que per nosaltres és molt important que quedi diferenciada el que és la lluita contra la sida i la lluita contra les drogodependències. Tot i que darrerament el Govern, el Departament de Sanitat, ha fet una opció de manera que s'han ajuntat les dues polítiques, des del nostre punt de vista aquest és un plantejament que no és correcte i que caldria diferenciar-lo i, per tant, d'alguna manera, quan estem parlant de sida i de drogodependències ho estem fent en àmbits totalment diferenciats.

Altres esmenes importants des del punt de vista de la sanitat són les que fan referència a la concertació hospitalària. Hem rebut avui, com ha dit abans la senyora Figueras, els treballadors que reivindiquen tot un seguit d'aspectes, però bàsicament l'equiparació salarial tal com preveia la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. D'altra banda, també és cert que en el seu moment vam rebre, encara que fos informalment, també, la patronal, és a dir, el Consorci Hospitalari i de la Unió Catalana d'Hospitals, que també van plantejar tot un seguit d'aspectes. I aquest és un tema que nosaltres entenem que és altament preocupant; en aquests moments segurament que és una de les patates més calentes que té el Departament de Sanitat i, per tant, el Govern de la Generalitat en aquest àmbit. I aquí sí que s'hauria d'incidir d'alguna manera, trobar solucions perquè, en definitiva, estem acabant l'any, estem acabant l'any i no trobem encara els referents no tan sols d'enguany, sinó de l'any passat.

També parlem de tot un seguit d'inversions que s'han de fer als consorcis, als hospitals i de la reforma de l'assistència primària, que d'alguna manera s'hauria d'executar amb molta més celeritat de la que s'està executant, especialment pel que fa a la ciutat de Barcelona.

Finalment, hi ha un altre aspecte, que per nosaltres també és molt important, que és tot el que fa referència al que serien les polítiques d'atenció a la família. Nosaltres vam treballar fa unes setmanes i vam presentar tot un seguit de propostes amb relació al que hauria de ser una política integral d'atenció a la família, de suport a

la unitat familiar. I unitat familiar entesa en un sentit ben ampli, és a dir, no cenyir-nos al que seria la unitat familiar entesa com tradicionalment s'entén en aquests moments en el nostre país com a família; és a dir, no és el pare, la mare, els fills i les filles, sinó que és una cosa en aquest sentit molt més àmplia, més enllà del matrimoni, més enllà fins i tot d'alguns aspectes tradicionals del que s'entén per convivència.

En aquest sentit, hi ha tot un seguit d'aspectes que nosaltres considerem fonamentals i caldria actuar d'una manera molt més contundent i molt més, diguem-ne, activa del que ha fet fins ara el Govern de la Generalitat en aquest àmbit, que ja que, tot i que sí que hi ha hagut algunes actuacions puntuals, evidentment, els objectius i la finalitat que perseguien les actuacions jo crec que són bastant diferents del que nosaltres plantejem.

D'alguna manera és evident que qualsevol política d'atenció a la família té vinculacions amb el que seria una política de foment de la natalitat; per nosaltres aquest és un objectiu, però n'hi ha molts més. I molts més que passen, doncs, per aspectes com, per exemple, l'educació dels zero als tres anys, com per exemple la possibilitat que puguin tenir els pares o les mares indistintament d'atendre els fills o les filles a casa o bé en una guarderia, o bé en una llar d'infants. Per tant, en aquest sentit les mesures que hi ha en aquests moments són absolutament insuficients i que caldria canviar moltes coses.

L'objectiu, d'alguna manera, d'aquestes propostes concretes que es fan amb relació al Pla de suport a la unitat familiar, el que pretenen bàsicament és preservar aquest model de família solidària mediterrània que d'alguna manera està tan arrelat al nostre país i que, evidentment, té tot un seguit d'avantatges molt grans, que des del nostre punt de vista moltes vegades des del Govern no s'han sabut aprofitar.

I, per tant, nosaltres vivim en un país determinat, tenim una manera de fer i una manera de ser determinada, i això té a veure, d'alguna manera, amb el model de família que també hi ha en aquest país. I, per tant, en aquest sentit, entenem que seria molt important el fet que aquest Pla de suport a la família es pogués concretar en actuacions concretes, i, d'alguna manera, nosaltres apuntem algunes línies de treball en les esmenes que hem presentat.

Finalment, com he dit abans, hi ha altres aspectes importants que només esmentaré, perquè ja no tenim temps de defensar, però n'hi ha un per sobre de tots, que és el control de la despesa farmacèutica i la reducció de la despesa farmacèutica, també, com a element important en el que seria el finançament de la sanitat en aquests moments al nostre país, i que, des del punt de vista de treball de futur, és un dels camps on s'ha d'actuar amb una celeritat més gran.

Per tant, amb tot això donaria per defensades la resta d'esmenes en aquest bloc de política social que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Riera; quinze minuts.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, substitueixo en aquest tràmit parlamentari la diputada senyora Imma Mayol; espero, per tant, que siguin benignes, senyores diputades, senyors diputats, senyor Codina, amb les meves imprecisions conceptuals, que n'hi haurà, i moltes, ja que no...

D'entrada volia dir-li, senyor president, que el nostre Grup retiraria dues esmenes, les que porten els números 516 i 519, perquè ens semblen reiteratives i queden substituïdes ja per dues esmenes anteriors.

Hi ha, en el bloc d'esmenes, un conjunt d'esmenes conjuntes. Algunes les ha dit el senyor Ridao; crec que no ha dit totes les esmenes conjuntes presentades pel Grup Socialista, per Esquerra Republicana, per Iniciativa per Catalunya - Els Verds: la 448, que parla novament del 0,7%; la 449, que parla del tema de la reinserció dels joves delinqüents –qüestió que queda clara i que potser l'actualitat explica que no és una qüestió menor, ni que hagi quedat com una mena de qüestió obsoleta i antiga–; la 450, de la formació d'adults, en el sentit que ja ha dit el senyor Magí Cadevall que sembla que vagi contra aquesta igualtat d'oportunitats que pretén restablir la formació d'adults i que impedeix que molts adults puguin continuar els ensenyaments en allò que, segons la nova legislació, és l'ensenyament secundari obligatori; una altra, que és la 451, que és a favor de la garantia social, i la 452, d'aplicació de la reforma. N'hi ha, més endavant, una altra, la que porta el número 515, que és el pla d'eradicació de l'analfabetisme, i encara la 522, que torna a parlar de garantia social i del tema de l'ensenyament.

En totes aquestes esmenes el que volem dir és que la formació, per nosaltres, és un instrument d'emancipació; vol evitar la fractura social, que hi hagi igualtat d'oportunitats en el tema de l'ensenyament, i volem insistir en l'element important de l'educació com a consolidació de la cohesió social, valor que ens importa molt, a tots nosaltres, suposo que a tots i a totes els que som ara, avui, aquí.

El seguit d'esmenes que parlen de qüestions directament de política sanitària, les voldria referir a aquella definició del Congrés de Metges i Biòlegs dels Països Catalans que va tenir lloc a Perpinyà l'any 1976, en què es tractava d'esmenar, fins i tot, la definició de «salut» de l'Organització Mundial de la Salut, introduint tres elements. Amb la salut volíem aconseguir aquell estat de vida que ens feia autònoms, solidaris i *joiosos*. Recordo encara que en aquells debats, que després van ser assumits pel Congrés de Cultura Catalana, dèiem l'expressió «joiosos», que era com una expressió quica, anacrònica, poc clara, però no en trobàvem cap d'altra, o no la trobaven els metges i els biòlegs, i a l'hora d'editar els materials vam mantenir –jo participava, evidentment, en l'edició dels materials, no en el debat– aquesta expressió, «joiosa». Vol dir, per tant, que quan

estem fent plans a favor de la salut pública, a favor de la salut per a tothom, estem parlant de què vol dir aconseguir l'autonomia –tot procés de rehabilitació és un procés de recuperació de l'autonomia, per exemple–, què vol dir l'element solidari de tot pla de salut –solidari per al malalt, solidari per a la família i per al seu entorn– i què vol dir aquesta possibilitat de, en un país de llibertats, aconseguir també el grau de viure joiosament.

Entre aquestes esmenes relacionades amb el món de la sanitat... No insisteixo en el que ja ha dit la senyora Carme Figueras i el que ha dit el diputat portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya sobre la reunió que ha tingut lloc aquest matí amb els representants sindicals dels hospitals de la XHUP, i de les reivindicacions que ens han plantejat, que hem escoltat, i que, per tant, és normal que les tornem a plantejar i proposar avui aquí. N'hi ha algunes, ho repeteixo, per nosaltres, especialment importants: la número 509, que ens parla de la reconversió dels centres psiquiàtrics de Catalunya. Recordo que quan va tenir lloc el Dia Mundial de la Salut Mental, en un acte que es va fer a Martorell i que, en la cloenda de l'acte, hi érem l'honorable conseller de Sanitat, l'il·lustre alcalde de Martorell i jo mateix, es va insistir i recollir que aquesta era una qüestió fonamental de cara al present i de cara al futur. I això es deia en una comarca que té ja tradició en tot el que és l'atenció psiquiàtrica a Catalunya, però es deia precisament perquè era un procés començat però no acabat, i que era un procés que no es podia deturar en cap cas. Sé, en tot cas, tinc la sensació o la garantia que en aquest punt, a més dels vots favorables que acostumem a rebre, en tindrem un altre, de favorable, d'aquest sector de la cambra, corresponent al diputat que alhora és il·lustre senyor alcalde de Martorell.

L'altra esmena especial que voldria recordar també és la 518, que és per parlar de l'Hospital Comarcal del Baix Llobregat. El Baix Llobregat és una comarca que té més del 10% dels habitants de Catalunya. Ja sé que hi ha hagut una comissió d'estudi per parlar de què s'ha de fer amb aquest hospital, etcètera. Ara, recordem que aquesta comarca no té hospital comarcal; que, quan molt sovint, en els programes –i fixin-se, en els programes de tots els grups – es diu que a cada comarca de Catalunya hi hagi un hospital comarcal, no deixa de ser curiós que la comarca amb més habitants de Catalunya en aquests moments –llevat del Barcelonès, òbviament– no tingui hospital comarcal. Perquè, com molt bé sap això especialment el senyor Codina, l'Hospitalet mai no va voler adherir-se al Baix Llobregat, quedar absorbit per aquesta unitat superior que és el Baix Llobregat; per tant, que hi hagi un hospital a Bellvitge està molt bé per a l'Hospitalet, però no és un hospital per al Baix Llobregat ni del Baix Llobregat, tot i que en aquests moments estigui suplint, en alguna de les seves prestacions, la falta d'hospital al Baix Llobregat.

Hi ha també el punt 321, que és el tema de l'anorèxia i, en concret, de l'anorèxia nerviosa. Se n'ha parlat en aquest Parlament; és una qüestió que fa uns quants anys ens podria haver semblat una qüestió menor, que en aquests moments sabem que és una malaltia, jo diria, creixent; creixent no solament com es descrivia enca-

ra no fa cinc anys, com una «malaltia creixent entre noies joves que tenen un seguit d'aspiracions d'imatge», etcètera, sinó, en aquests moments, creixent entre noies i nois, i creixent entre molts sectors de la població.

Pel que fa a l'esmena número 512, és justament una esmena en la qual no demanem més recursos; al contrari, demanem més estalvi –demanem més estalvi. És una esmena que parla de la reducció i racionalització de la despesa farmacèutica. Em penso, per tant, que això és important. Si jo he sentit en aquesta cambra que el dèficit en el Departament de Sanitat podia ser de 300.000 milions i que, en tot cas, hi ha un dèficit afegit de 60.000 milions, que amb un pacte possible es pot reduir en 30.000 milions, em sembla molt bé; continua havent-hi un dèficit important, i es tracta, en aquest cas, de reduir i racionalitzar la despesa farmacèutica. I, per tant, en aquest cas, que no es digui sempre: «És que es dediquen a fer un seguit d'esmenes que són només per a incrementar el deute.» No, en aquest cas, és el contrari; en aquest cas, el que volem és incrementar l'estalvi.

I, finalment, vull fer una referència, gairebé com de passada, a l'esmena 517. Em penso que és important recordar que fa ben pocs dies, en aquesta cambra, en aquest Ple, es va discutir el Dictamen de la Comissió d'Estudi sobre la Sida, amb un seguit de recomanacions, aprovades per tots els grups de la cambra. La unanimitat de treball a favor d'aquells grups ens va parlar de moltes qüestions, qüestions de prevenció, qüestions d'investigació, qüestions d'actuació. Algun dels diputats i alguna de les diputades que han intervingut abans han parlat sobre la problemàtica de la sida amb més coneixement de causa, en tot cas, que jo, i, per tant, el que han dit em sembla perfecte, i jo ho subscriuria del tot. Per què insisteixo en això? Perquè es tracta, evidentment, d'una problemàtica molt greu, d'una problemàtica davant la qual no podem deixar-nos portar ni per l'alarmisme, ni pel cofoisme, ni per la sensació que ja es pot començar a abaixar la guàrdia. Com deien i ens recordaven molt bé, és, en tot cas, una epidèmia que està canviant de destinataris i que, si abans era considerada com una epidèmia que afectava sobretot un sector homosexual, en aquests moments això no és veritat: és una epidèmia que creix entre sectors heterossexuals, i una epidèmia que té a veure amb moltes altres polítiques que estem, en aquests moments, tractant en aquest Ple, que no tenen res a veure estrictament amb la qüestió de sanitat. És a dir, no es pot parlar en aquests moments de política a les presons o de situació a les presons de Catalunya sense dir: «I quina influència té la sida a les presons?» No es pot parlar, per exemple, d'educació de la joventut i d'evitar riscos entre la joventut sense parlar de què significa la sida. No es pot parlar tampoc del voluntariat sense recordar la importància notabilíssima que té el voluntariat en tots els temes de la prevenció de la sida.

I, amb un estalvi de tres minuts, vint-i-nou segons, senyor president, acabaria aquí la meua intervenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Bé, ara ens trobem davant del grup setè, política social, que, com s'ha pogut observar, doncs, dóna molt de si, no?: problemes de serveis socials, de benestar social d'una forma més àmplia, d'ensenyament, d'universitat hi ha hagut algun aspecte també, sanitat... És a dir, és clar, dóna efectivament per a moltíssim. És un debat que, en part, doncs, s'ha anat repetint al llarg, no ja d'aquest procés parlamentari del debat pressupostari, sinó al llarg de l'any. Diputades com la diputada Carme Figueras, per una banda, o el cas del diputat Riera, i per una altra banda la diputada Borràs, o el diputat Fernández Burgui, o la senyora Eva Palau... És a dir, és un debat, sobretot en sanitat, que s'ha tingut a bastament al llarg de tota aquesta legislatura. I hi han qüestions en què és difícil que ens puguem posar d'acord, segurament no perquè no compartim el diagnòstic –i potser mai més ben dit que quan parlem de sanitat, no?–, sinó que quan és l'hora d'aplicar la recepta adequada, doncs, són receptes diferents, diríem, o són teràpies diferents en algun cas. Però, en canvi, en el moll de l'os, on rau el problema, sovint podem trobar punts de contacte.

Jo, com he fet abans i en cada cas, en cada grup, he anunciat quines esmenes votaríem favorablement i en quin cas també, si n'hi havien –i en aquest grup també n'hi han–, algunes esmenes transaccionals.

Per tant, senyor president, si m'ho permet, li anuncio que demanarem votació separada de l'esmena 435, del Grup Socialista. M'ha semblat entendre, senyor Magí Cadevall, que la 403 la retirava, i la 404. Per tant, la 435 la votarem favorablement –en demanarem votació separada–, i presentarem també..., i em permetrà el senyor president que faci un comentari de dues transaccionals, la 482, d'Esquerra Republicana –que el senyor Ernest Benach, durant una bona part de la seva intervenció, s'hi ha referit–, una esmena transaccional que penso que recull suficientment quina és la inquietud que presentava el Grup d'Esquerra Republicana a l'entorn d'aquesta qüestió, i per altra banda, una altra transaccional, la 407, que els oferim al Grup Socialista, i que la diputada Carme Figueras...

El president

La segona? La 407?

El Sr. Codina i Castillo

407, oferirem una transacció, i la 435 la votarem favorablement, com li he dit, i la 482, una transaccional amb el Grup d'Esquerra Republicana, que, en tot cas, ja passo en aquest moment a comentar-les.

La d'Esquerra Republicana, tal com els deia, concretament, diu que: «Dins les previsions pressupostàries del 99, el Govern instrumentarà un programa interdepartamental de suport a les unitats familiars.» Si ens entretenim, com ho hem fet, vostès explicant-ho, i jo llegint-les durant uns quants dies, la quantitat d'esmenes que vostès han presentat a l'entorn d'aquesta problemàtica..., és impossible que, si no arribàvem a un acord d'aquestes característiques de forma genèrica i que inspirés la confiança també del Grup d'Esquerra Republicana-

7302

na a treballar en aquesta direcció, doncs, difícilment podíem fer-ho. Per tant, és signada, és convinguda, la lliuro a la Mesa, senyor president, amb la confiança que seran acceptats tant el tràmit com l'esmena en si mateixa.

I després una esmena transaccional, de les que he anunciat, amb el Grup Socialista, que em convé explicar-la, perquè a la vegada no es refereix només a la qüestió que plantejava la diputada Figueras, que és en relació amb incrementar les dotacions per als ajuts a Centreamèrica. És una partida en què de sortida, ja aquest any —«de sortida», vull dir quan el Projecte de pressupost va arribar al Parlament—, ja hi havien 50 milions més dels que hi havia l'any passat. M'estic referint a aquella partida on s'inclou també el 0,7%; per tant, el punt de sortida ja era superior al de l'any passat. (*Remor de veus.*) En el procés del debat de l'estat de despeses ja hi va haver una incorporació d'una esmena de Convergència i Unió...

El president

Silenci, si us plau!

El Sr. Codina i Castillo

...de 130 milions de pessetes. I, en definitiva, quan vostès demanaven amb aquesta esmena 400 milions, per no fer-nos embolics, senyora Figueras, el que li dic és que la suma total que nosaltres li oferim no és de 400, però és de 370, de tal manera que 130 ja estaven incorporats, i 200 els incorporem directament a la partida que vostès oferien a la disposició addicional vint-i-sisena.

I deia que m'interessava comentar-la perquè en part va ser un compromís del president de la Generalitat, contestant a una pregunta per part d'algun grup de l'oposició en relació amb què és el que pensava fer el Govern en ajuts pel que havia passat a Centreamèrica, i el president es va comprometre i va dir: «No ho sé, uns 400 milions aproximadament.» Al final hem arribat a la xifra que vostès ens demanaven, que era coincident al mateix temps amb la que ell havia ofert, i, per tant, jo crec que d'un sol tret hem..., no hem resolt, però hem ajudat a resoldre dues qüestions: una, les inundacions concretament, per una banda, i l'altre l'increment del 0,7, que ja es produïa en el seu inici.

Lliuro també, doncs, senyor president, l'esmena transaccional que li havia anunciat.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Codina i Castillo

I em permetran que..., en el conjunt de les intervencions que hi han hagut —que m'és molt difícil respondre a tothom, i més de la forma que vostès ho han fet—, n'hi ha hagut una que ha estat una expressió de preocupació comuna per tots els grups, que és la qüestió de la sida. La qüestió de la sida, que han recordat que una comissió d'estudi d'aquest Parlament..., que no per primera vegada, sinó que aquesta era la tercera legisla-

tura que la Comissió de la Sida estava treballant en aquestes qüestions, i que en aquesta legislatura per primera vegada...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Prego que guardin silenci, si us plau. No m'ho facin repetir tantes vegades!

El Sr. Codina i Castillo

...per primera vegada s'ha lliurat un dictamen, i per primera vegada hi ha hagut un compromís del Ple d'aquesta cambra, en votar una proposició no de llei que manifesta la voluntat política de tots els grups; em sembla que és important. I dir que, des de la perspectiva del nostre Grup, coincidim amb tots vostès que no n'hi ha prou. No només no n'hi ha prou, sinó que la voluntat expressada de continuar treballant i que en la propera legislatura, sigui quina sigui la composició de la cambra..., però que el compromís de tots els grups —també del nostre— és que aquesta tasca no s'hagi acabat, que continuem, que ho fem en col·laboració amb les organitzacions no governamentals, anem en aquesta línia. Aquest compromís, també l'agafem avui nosaltres, i, per tant, aquella tasca que li podia a algú semblar que s'havia acabat i que fins aquí eren els treballs de la Comissió..., sí que ho van ser d'aquella Comissió, però estem en condicions de dir que volem continuar treballant-hi. El compromís, doncs, queda recollit per part nostra, hi serem, en la propera legislatura continuarem sent-hi, treballant en una nova comissió, ampliant estudis sobre la sida.

Un altre tema que també ha sigut comú a tots els grups que han intervingut en el camp sanitari: l'actuació sobre els hospitals psiquiàtrics. Saben que hi ha un pla del Govern, de remodelació de tot el que és el tractament psiquiàtric; en aquesta línia, doncs, nosaltres volem que el Govern continuï treballant-hi, i ens queda, com també coneixen tots vostès, una mica, un pecat pendent, no?, que és el..., bé, en matèria de la Diputació de Barcelona, amb ganes que finalment es pugui arribar a un acord i que en el conjunt de la psiquiatria hospitalària puguem fer plans que ens donin la possibilitat de donar resposta a aquesta nova frontera que s'albira, de treballar en el camp de la psiquiatria.

I en relació amb l'hospital del Baix Llobregat, vostè, senyor Riera, quan ha fet la seva intervenció m'ha recordat uns quants anys enrere, quan vostè i jo, i molta altra gent del sector, de l'Hospitalet, de Cornellà, parlàvem —aproximadament en les mateixes èpoques en què es discutia el Pla territorial de Catalunya— de si l'Hospitalet havia de ser al Baix Llobregat o si l'Hospitalet havia de ser al Barcelonès; sap que hi havien diferents opcions, i cadascú mantenia el seu posicionament. Ara, el que està clar és que, si bé per raons del tipus que siguin, polítiques o del tipus que siguin, avui l'Hospitalet és Barcelonès i no és Baix Llobregat —i jo em sento molt més del Baix Llobregat que de Barcelona, però el fet és que és així—, home, el que no pot discutir ningú és que, més enllà de l'adscripció politico-administrativa que es faci, l'Hospitalet i l'Hospital de

Bellvitge donen resposta a una gran població del Baix Llobregat. Només cal anar a l'Hospital –i desgraciadament, poc o molt, tots hi hem tingut familiars, o nosaltres mateixos, que hem hagut d'estar-hi– i veure que la «clientela», entre cometes, que s'hi dirigeix és de l'Hospitalet, però una gran massa important és del conjunt del Baix Llobregat. Home, al costat de l'Hospital de Viladecans o de l'Hospital de Sant Boi, potser sí que no hi ha l'hospital emblemàtic del Baix Llobregat, però la resposta que en el camp sanitari se li pot donar crec que està força en la línia, tot i que no hi ha un hospital que es digui l'Hospital Comarcal del Baix Llobregat.

Senyor president, doncs, per no cansar-los més, amb el compromís de la sida, amb l'anècdota, si es vol –amb l'anècdota, si es vol–, de l'hospital del Baix Llobregat, només em quedaria, per reblar el clau, també una qüestió que han plantejat tots els grups, que és la qüestió referent a l'anorèxia i al..., sí, concretament, a l'anorèxia, que saben que en aquests moments el pla que ha elaborat el Govern ja s'ha lliurat a l'Associació, i que en aquest moment el tenen en el seu poder per poder-hi fer les esmenes adequades, i el debatrem, i, per tant, un dia arribarà al si d'aquesta cambra o a la Comissió perquè en puguem parlar també a bastament. Però els trets inicials estan posats, el pla també –si es vol, amb totes les precaucions– està elaborat, pendent d'aquestes esmenes, a veure com finalment acaba, i, en el conjunt de les inquietuds que vostès han plantejat, nosaltres sabem que amb la meua intervenció no els puc haver tranquil·litat al cent per cent de totes les seves preocupacions –tampoc era la meua aspiració–, però, donant resposta sobretot a aquells temes que han estat comuns, tinc la sensació de, si més no, haver pogut o bé contraposar quin és el model d'un i de l'altre en funció de quines són les polítiques en acceptar o no les esmenes, i per altra banda, de passada, explicar quina ha estat l'acció del Govern en aquest camp.

Senyor president, senyores i senyors, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, i abans d'iniciar les votacions, el secretari primer de la Mesa procedirà a llegir les esmenes transaccionals a l'esmena socialista número 407 i a l'esmena 482, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president. Esmena transaccional entre l'esmena número 407, del Grup Socialista, i el text de la disposició addicional vint-i-sisena del text del Dictamen: a l'apartat b, posar «1.000 milions de pessetes...», el text com era; i aleshores afegir: «S'entén inclòs l'ajut als damnificats per les inundacions de Centreamèrica», i a partir d'aquell moment continua igual.

L'altra transacció és del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular a l'esmena número 482, del Grup d'Esquerra Republicana, i diria: «Dins les previsions pressupostàries per al 1999,

el Govern instrumentarà un programa interdepartamental de suport a les unitats familiars.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer.

Procediríem primer a la votació de les esmenes transaccionals i, si és possible –ho pregunto al senyor Francesc Codina–, l'esmena 435, del Grup Socialista, que ha acceptat votar-la positivament. No hi ha inconvenient a fer aquesta votació de les dues esmenes transaccionals, la transaccional a l'esmena 407, del Grup Socialista, la transaccional 482, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la 435, del Grup Socialista? *(Pausa.)* Doncs, preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació de les dues transaccionals i la 435.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents a l'hemicicle.

Votarem ara el conjunt de les esmenes presentades pel Grup Socialista, pel Grup Mixt, pel Grup d'Esquerra Republicana i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 34 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Iniciem seguidament el debat del bloc de política territorial i ambiental. En primer lloc, correspon la intervenció del Grup Socialista. Té en primer lloc la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Per anunciar-li que en el bloc de política territorial i ambiental repartirem el temps del nostre Grup en tres diputats: jo mateixa, i els diputats Josep Clofent i Pere Jordi Piella.

Comencem...

El vicepresident primer

Molt bé; moltes gràcies. Pot començar.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies. Comencem aquest bloc que fa referència a les esmenes de política ambiental, amb la petició, com sempre els fa la diputada que els parla, que mirem d'aixecar una mica l'ambient del debat i d'aquesta resignació malsana que els debats pressupostaris duren tantes i tantes hores que es fa difícil mantenir l'atenció; reconvertim-ho novament en la reiteració amb fermesa que hi han alguns aspectes en què val la pena d'insistir, que fins que no s'hi incorporin com a accents de la política general del Govern, doncs, estarem molt lluny d'haver aconseguit, amb les nostres reiterades intervencions i repeticions de temàtica, haver ni tan sols

7304

encomanat lleugerament algun d'aquests temes. I no és la diputada Tura ni el Grup Socialista qui els ho demana; jo crec que els ho demana el conjunt de la societat, perquè els temes ambientals, sortosament, cada vegada més és la societat en general qui els associa clarament a la qualitat de vida i, per tant, qui està reclamant-los en aquest moment.

Agruparem les esmenes en quatre blocs diferents; en el primer d'ells hi ha diferents esmenes, molt especialment la 524 i la 531, que fan referència...

El vicepresident primer

Perdó, els demano silenci, si us plau. Gràcies.

La Sra. Tura i Camafreita

...que fan referència a com posar instruments econòmics per tal d'evitar la contaminació atmosfèrica i promoure la implantació d'energies alternatives i, per tant, parlen inevitablement de la promoció del transport públic i de la promoció de l'arquitectura bioclimàtica i de la incorporació de les anomenades energies netes, qüestió de la qual ja hem repetit moltes vegades la seva extraordinària importància per aturar aquest efecte de destrucció de l'atmosfera que ens és imprescindible per a la vida.

En el segon apartat, en el segon bloc d'aquestes esmenes, i que inclou les esmenes 525, 528 i 536, hi ha la necessitat d'incrementar l'acció del Govern en la protecció de les aigües continentals catalanes; els nostres torrents, rieres, rius, estan encara, avui, no en condicions desitjables i, per tant, aquestes esmenes fan menció especial de la protecció de les aigües o les fórmules més freqüents de contaminació. Per exemple, en aquests moments, la contaminació dels aqüífers pels nitrats, conseqüència d'un determinat model d'exploració agrícola, per exemple; o bé el tema de la no-existència de petites xarxes de col·lectors que fan que en les nostres estacions depuradores, del conjunt del país, no sempre s'optimitza el seu funcionament, perquè encara hi ha aigües residuals de poblacions molt importants que s'escapen a aquests sistemes de depuració.

I, finalment, aquest bloc d'esmenes contempla la necessària implicació del Govern de Catalunya en la recuperació de les lleres dels rius catalans, com ara el riu Besòs, i novament aprofitem per dir que no entenem aquesta posició del Govern de no donar suport a un conjunt d'iniciatives que fan que els rius tornin a ser espai de vida, espai de relació entre els diferents punts del territori i dels seus usos.

El tercer bloc és la millora en la gestió dels residus, qüestió també repetida i reiterada, i no per això menys important –senyal que no fem gaire cosa per evitar que continuï essent un dels problemes més greus del país. Quan hem fet les afirmacions que en molts casos alguns temes de residus estan certament al límit, si no som capaços de reconduir hàbits i sistemes de gestió –i perquè aquests sistemes de gestió, que en molts casos estan, en el seu redactat, en el seu text legislatiu, definits, en els seus plans d'aplicació establerts, però després la realitat dista molt d'allò que s'ha escrit–,

plantejem una major col·laboració del Govern de la Generalitat en la gestió dels residus sòlids urbans, especialment, molt especialment, en l'àmbit de la major concentració humana de Catalunya, és a dir, en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, així com l'adequat sistema de finançament d'aquest organisme, atès que la producció de residus d'aquest àmbit en el qual es troba tal concentració de persones és aproximadament el 50% del conjunt de residus sòlids urbans.

I, tot i establert un pla específic, el suport que el Govern de la Generalitat ha explicitat en forma de suport institucional i en forma de suport econòmic per fer possible l'aplicació d'aquests nous sistemes de gestió de residus ha estat extraordinàriament insuficient i, per tant, en aquest conjunt d'esmenes a què feia referència es demana explícitament, i fins i tot s'articula la nostra proposta de com caldria fer-ho, una major atenció a aquesta qüestió.

També, com no podria faltar –perquè hem dit que parlàvem de l'atmosfera i de l'energia, del tema de les aigües continentals, els rius, la contaminació dels aqüífers, la gestió dels residus–, no podia faltar l'altre àmbit que nosaltres voldríem que tingués molt d'interès en el Departament de Medi Ambient, i que malauradament no hem aconseguit en el transcurs d'aquesta legislatura, tot i la nostra insistència que arribés a tenir aquest paper protagonista, que són els espais naturals.

Aquest paquet d'esmenes, doncs, que configurarien la 534, la 545, la 546 i la 561, plantejen dotacions pressupostàries per promoure, per exemple, corredors biològics que uneixin els parcs naturals de l'Empordà, o bé una millor gestió del conjunt dels espais integrats dins del Pla d'espais d'interès natural, amb una dotació mínima de 25 milions per a cada un. I finalment es demana la gestió adequada dels boscos de Poblet, i una qüestió que a mi m'interessa de manera especial remarcar-los: la transferència al món local dels terrenys no urbanitzats de l'àmbit de l'antiga Actur, en el Vallès, un espai que, per raons de paradoxes de la història, esdevé la plana agrícola més important lliure d'edificacions del conjunt del Vallès, conegut com els terrenys de Gallecs.

Es proposa, doncs, una nova disposició addicional, atès que la mateixa Llei planteja en diferents disposicions addicionals la desafectació de dominis públics de la Generalitat i la cessió o bé a ajuntaments, o bé, per exemple, al Consell General d'Aran. Per tant, ens sembla que seria una de les maneres que es fes la cessió d'aquests terrenys al món local, que sempre ha estat amantat, i sempre ha estat disposat a fer programes de salvaguarda i de recuperació i promoció d'aquell espai natural com a veritable corredor biològic de la zona del Vallès. I com que el Govern de la Generalitat no ha estat de la mateixa opinió, doncs, una de les fórmules seria aquesta que els acabo de proposar, de la cessió d'aquests terrenys al món local.

Així doncs, i amb aquests quatre blocs que acabem d'explicar-los, es resumeixen de manera ràpida les nostres propostes de modificació per tal de millorar la política ambiental del Govern de la Generalitat.

El vicepresident primer

Moltes gràcies. Té ara la paraula, per seguir consumint el torn del Grup Socialista, el diputat senyor Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Jo defensaré un seguit d'esmenes que es refereixen a diferents propostes a través de noves disposicions addicionals respecte de la política d'habitatge. Totes elles, senyor Codina, es refereixen a incentivar les accions del Govern adreçades als grups que nosaltres considerem prioritaris i més necessitats de la política d'habitatge, com són el sector dels joves, el sector de la gent gran, i, uns i altres, especialment, aquells sectors amb nivells de renda més baixa. Hi han esmenes adreçades tant a actuacions en la urbanització, com en la construcció, com en la construcció d'habitatge de lloguer, com en el finançament del cost dels crèdits, com en els aspectes, també, relacionats amb les subvencions per l'adquisició de l'habitatge.

Després, hi ha un altre seguit d'esmenes que van referenciades a obres de construcció en la xarxa viària. N'hi ha una que té, per nosaltres, una especial prioritat, que són les actuacions que en aquests moments necessita l'autopista A-16, de construcció d'un tercer carril en el tram entre Castelldefels i el Prat; també la necessitat de l'ampliació de l'A-18, Terrassa - Barcelona, i una altra, molt especial també per les dificultats que crea, sobretot quasi tots els finals de setmana, que és la necessitat de fer ràpidament la variant de Cardedeu en la carretera comarcal 251.

També, una altra esmena referida a la dotació pressupostària per a la construcció dels laterals de l'autopista A-19 en el tram Badalona - Sant Adrià, com també per als recursos necessaris per al cobriment de part de la calçada central.

Després hi ha una altra esmena referida a la regeneració de la llera del riu Besòs, com a espai cívica, en el tema de necessitat de qualitat urbana, que necessita el riu en aquest tram concret. I també una altra, que jo la qualificaria d'oportuna; és una esmena referida a un nou traçat de tren. Vostès ho coneixeran perfectament: visc a la zona del Maresme; acabem de celebrar fa pocs dies actes al voltant del cent cinquanta aniversari de la posada en marxa de la primera via del tren a l'Estat espanyol, i aprofitant aquest esdeveniment, entre altres, el portaveu de la majoria va llançar una idea que em va semblar interessant, que era dir: per què no anem a un nou traçat del tren que entri a Mataró i situï, com és natural, l'estació a la part alta de la ciutat? Coneixen perfectament que les característiques del Maresme fan que la línia del tren actual, tota ella, transcorri arran de mar. És clar, els pobles a dintre el mar no hi poden créixer; creixen tots ells cap a l'interior, i molt, i per tant seria interessant, dintre de les mesures necessàries per garantir una nova millora, una millora important en la viabilitat del país, que no passa només per la construcció de noves carreteres —que en alguns casos, també—, però com que passa per incentivar el transport públic, en aquest cas concret es fa molt necessària la via del tren.

El senyor Ramon Camp deia: «soterrem el tren a l'alçada de Mataró, i fem-lo arribar a la part alta de Mataró». Jo dic: home, fem un estudi, que és el que suggereix l'esmena, i aquest estudi que incorpori que aquest mateix tren pogués arribar a Argentona. Que és que el fet que jo visqui a Argentona vol dir que vull el tren a Argentona? Per descomptat que sí. Però en la mesura que a Argentona comença el Quart Cinturó, i també seria interessant lligar l'eix viari cap a la línia de l'interior de Granollers, Argentona hauria de ser l'estació necessària d'enllaç. Per tant, jo crec que es fa necessari que, aquest estudi, vostès el poguessin considerar.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Clofent. Ara correspon la intervenció del diputat senyor Piella. Tres minuts.

El Sr. Piella i Vilaregut

Gràcies, senyor president. Queden només tres minuts? Deu ser també un problema d'equilibri territorial. Miraré de defensar les esmenes 563 a 571, donant per defensades, ja, la 564 i la 567, que ho ha fet la diputada Montserrat Tura.

Jo només voldria fer una mica de discurs sobre la diferència que hi ha entre les polítiques —que diem que són bones per a la Unió Europea, però quan les intentem plantejar a nivell de Catalunya, diem que això no va a missa. Concretament parlaré de les polítiques d'equilibri territorial, és a dir, les polítiques de cohesió que s'apliquen a nivell d'Europa, perquè penso que aquestes polítiques han de ser bones per aplicar-les a Catalunya.

La Unió Europea va plantejar-se molt clar que hi havia un conjunt d'estats —que eren Irlanda, Portugal, Grècia i Espanya— que, si volien que no quedessin a la cua, si volien que tinguessin igualtat d'oportunitats, se'ls havia de donar, doncs, una ajuda suplementària; en definitiva, penso que és una política que ha anat a missa, una política que ha donat bons resultats, i la prova és que en aquest moment ens estem discutint si aquests fons de cohesió concretament han de continuar o no.

Doncs, en definitiva, si això és bo per a Europa també deu ser bo per a Catalunya, i per tant, nosaltres, el que estem defensant els socialistes és, també, que hi hagi una espècie de política de cohesió per tal de fer una discriminació positiva per a les comarques, en definitiva, deprimides, les comarques que tenen un procés de desindustrialització, i al mateix temps, diguem-ne, per aconseguir que l'accessibilitat, la mobilitat de les persones per tot el territori de Catalunya sigui exactament igual.

Per això presentem unes esmenes, unes són perquè es facin carrils d'avançament, altres perquè hi hagi una atenció especial per a les comarques deprimides, per a les comarques en desindustrialització, i que s'estan industrialitzant una altra vegada ara, i, després, també perquè es doni una certa preferència, o una preferència molt important, a un mitjà de comunicació molt important com és el ferrocarril.

7306

Nosaltres creiem que hem de començar a canviar una mica el xip, no tota la comunicació l'hem de fer mitjançant carreteres, i per això diem que, si la Generalitat va ser capaç de fer un estudi per al tren d'alta velocitat —que em penso que és molt important, però que, en definitiva, només dóna servei a una part de Catalunya—, també seria bo, concretament, que aquest estudi es fes també per a un tren important, també, internacional, com és el ferrocarril que va de Barcelona a Puigcerdà i que també és internacional.

Veig que se m'ha acabat el temps. Volia parlar també de l'arquitectura bioclimàtica, però dono per defensat aquest tema.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Piella, perquè ha estat vostè molt comprensiu. Ara correspon la intervenció del Grup Mixt. Cinc minuts per al senyor Morera, segons han acordat els membres d'aquest Grup Parlamentari.

El Sr. Morera i Tanyà

Gràcies, senyor president. Sí, jo defensaré les esmenes que van de la 562 a la 571, amb la màxima brevetat, almenys pels cinc minuts que tinc de temps. En concret, les primeres esmenes fan referència a la política d'habitatge, que va des de les patologies estructurals fins a la promoció, adquisició i rehabilitació dels habitatges.

La nostra és una posició que cal un compromís pressupostari molt més gran del que es fa; d'acord que aquestes són partides que podríem dir-ne partides calaix, que la liquidació final d'aquestes partides té poc a veure, a vegades —i sobretot si es consulten les liquidacions pressupostàries—, amb les pressupostacions inicials, però, sigui com sigui, els esforços que es fan, sigui en el moment del pressupost o en el moment de la liquidació, entenem que queden molt lluny del que hauria de ser una autèntica política d'habitatges a Catalunya.

La 564 fa referència als regs, una major aportació en aquest tema. Actuacions també directes a muntanya, per nosaltres, pel que fa al reequilibri territorial, són del tot imprescindibles. La 569 la dediquem a una de les taxes que es dediquen al tema de l'aigua i, en concret, és una proposta que l'any passat ja la vam fer, que va tenir certa acollida per part del Grup de la majoria, que finalment no es va reflectir en la votació però que és una qüestió —jo diria— de pura lògica: si hi ha un decaïment pel que fa al preu d'aquesta taxa respecte al nombre d'habitants dels municipis, el que es demana és una cosa tan lògica com dir, senzillament..., o de valorar el fet que hi ha municipis amb nuclis agregats, amb poblacions allunyades del centre i que tenen un sobrecost molt més important pel que fa, precisament, al tema de l'aigua, tant en alta com en baixa.

Quant a promoció del transport públic, evidentment que parlem de la tarificació social, que es valori, que es tingui en compte; que es valorin alternatives al TGV, no tant alternatives al TGV, sinó a les xarxes de trens secundàries —podríem anomenar— que tenen un paper

cabdal precisament en el reequilibri territorial. La 571 la dediquem en concret a una línia ferroviària, que fa poc el diputat Piella n'ha parlat, en concret és la de Barcelona - Puigcerdà. El nostre interès rau precisament a tenir constància d'una valoració que ha fet el Departament de Política Territorial del cost que representaria la millora substancial d'aquesta línia, que passaria entre altres coses pel desdoblament fins a Vic i d'altres millores que, sense cap mena de dubte, aquesta línia necessita. Nosaltres som del parer que, malgrat els projectes, els informes que es puguin fer, que sempre és bo, cal una decisió política important amb el benentès que, si no hi ha un canvi de titularitat pel que fa a la línia, és a dir que la línia, no tota perquè probablement la seva condició de línia internacional ho impediria, però almenys sí una part que pogués passar a titularitat de la Generalitat, si això no es fa, si no es produeix, l'experiència ens diu que probablement, per molts estudis que fem, la línia aquesta quedarà en una situació absolutament lamentable, com passa ara precisament a partir de Vic en amunt. És per això que demanem un estudi i sobretot una voluntat oberta en el sentit d'estudiar la possibilitat d'un canvi de titularitat que, segons el nostre punt de vista, és l'única solució o és un dels camins bàsics, és un dels requisits bàsics per arribar a aquesta solució definitiva.

I per últim, fem la referència a la política forestal. El que diem purament i simplement és una cosa tan senzilla com és demanar que s'apliqui allò que està previst en el Pla de política forestal, que s'ha de recordar que es va aprovar precisament després dels incendis del 94 i que del 94 cap aquí, malgrat les desgràcies que en aquest terreny hem tingut, mai, absolutament mai, fins i tot ara que hem tingut la desgràcia de patir un altre incendi forestal, doncs, s'ha dotat les partides pressupostàries suficients per fer front a les necessitats que aquest Pla marcava.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És per tot això que demanem el vot favorable d'aquestes esmenes, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Mixt, té la paraula la Sra. Olivares per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Defensaré el conjunt d'aquestes vint-i-una esmenes que presentem i que totes elles fan referència al que és la base dels nostres programes mediambientals. Unes fan referència a l'aposta per a la promoció de la construcció i rehabilitació d'habitatges de lloguer introduint conceptes d'arquitectura bioclimàtica amb la utilització de materials ecològics i estalvis energètics. Altres fan aportacions per a la inversió de la xarxa de transport públic de viatgers facilitant la comunicació entre les poblacions i capitals de comarca i promovent ajuts als ens locals per a l'adquisició d'autobusos que funcionin amb gas, electricitat o biocombustible a fi d'evitar la contaminació urbana, l'emissió de gasos a l'atmosfera i l'escalfament del planeta.

Algunes de les esmenes fan referència a la reutilització i valorització dels residus perquè s'activi l'obertura d'abocadors en aquelles comarques on encara no hi són i poder actuar així d'aquesta forma en el funcionament, també, de les plantes de compostatge, així com l'elaboració d'un pla que permeti la recollida d'olis procedents de tallers mecànics, restaurants i altres. Altres d'aquestes esmenes insten a promoure la utilització de l'energia solar i l'estalvi energètic que faci possible cada vegada més prescindir de l'energia nuclear, i els ajuts als ens locals, també, perquè puguin dur a terme l'educació ambiental necessària. I considerem important per a Catalunya que es dediquin les previsions pressupostàries d'aquest 99 que permetin l'aplicació decidida dels acords internacionals en matèria de medi ambient.

I no és intenció d'allargar-me gaire més; únicament ressaltar que entre aquestes esmenes que presentem també fem referència al desplegament dels plans territorials parcials com, per exemple, promoure el projecte del Parc dels Ports de Beseit, el projecte del riu Ripoll i l'estudi d'una sortida més ecològica a l'autopista A-18, l'Hospitalet - Terrassa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Herranz. Quin temps necessita? Jo els dono quinze minuts i ja... (*Veus de fons.*) Vostè mateix. Endavant.

El Sr. Herranz i Masó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, defensaré les esmenes número 595, 596, 601, 602, 603 bis, 604, 611, 612, 624 bis, 627 i 645. De fet, tot i que són esmenes que no diríem que es puguin agrupar de cap manera, excepte potser algunes de forma territorial, sí que podríem donar-los dos grans grups o dues grans orientacions.

En el primer grup, quant a política territorial, que potser és el que més afecta –com deia– una demarcació territorial molt concreta, que és la gironina, en aquest cas, demanem o proposem en la 601 el reforç del ferm de la carretera de Girona 610, la C-252 i la GI-603, a la nacional II entre Roses i Sant Climent Sescebes, carretera que fa molt de temps que s'està demanant la seva reparació. En segon lloc, portem l'esmena 602; és la realització d'una obra també molt discutida en la ciutat de Girona, que és la realització del pas elevat o del pont Girona - Fornells. I la 603 és una obra també d'una importància que no cal explicar-la, que per ella sola es veu, que és la millora de l'accés al port de Palamós, obra que requerirà l'esforç de tres administracions per tenir lloc, però que nosaltres, doncs, reclamem que la Generalitat actuï en la part que li correspon.

Després la resta d'esmenes que he enunciat entrarien en el que en podem dir el bloc social. Aquí no hi ha ja una gran concentració territorial, sinó que, com veuran, anem a coses molt concretes i no generalitzant, sinó que són, com he dit, obres i actuacions molt concretes.

Proposem una millora en el centre d'atenció primària de Gavà, la construcció d'un centre d'atenció primària a Viladecans, la construcció d'un hospital geriàtric a Sant Feliu de Guíxols, construcció de pisos tutelats a Manresa, residència de disminuïts a Manresa; i l'únic punt que potser és més genèric i crec que tindrem ocasió de parlar-ne més vegades per la importància que jo crec que pot tenir i per la immediatesa que tindrà, és que es comenci a pensar, es comenci a posar les bases per substituir la funció social que en aquests moments estan fent els objectors de consciència; és a dir, que es plantegi estudiar seriosament aquest tema de la substitució dels objectors de consciència per voluntariat o per altres fórmules que assegurin el manteniment d'aquesta actuació social. I per últim, la remodelació de l'Hospital de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú.

I en aquests moments anuncio, senyor president, la retirada de l'esmena 645.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Passaré a defensar les esmenes 597, 598, 606, 630, 634, 635, i al mateix temps agruparia, amb el permís de la presidència, les esmenes del grup 9, que corresponen, en aquest cas, a la 803, 804 i 802.

Les dues primeres, 597 i 598, fan referència a la construcció de dues depuradores a dues poblacions de la comarca del Segrià, que són, en aquest cas, Almatret i Corbins; efectuar aquestes dues depuradores representa treballar per la salut pública, també per la sostenibilitat, però a més pel sanejament. I parlant del sanejament, he de dir que nosaltres volem des de sempre impulsar el Pla de sanejament del Govern de la Generalitat, que té com a objectiu fixar depuradores, realitzar depuradores a totes les poblacions de més de dos mil habitants. El que nosaltres demanem va en aquest sentit i aquí queda precisament la nostra esmena de demanar depuradores per a Almatret i per a Corbins.

L'esmena 606 fa referència a l'arranjament de la xarxa veïnal i rural en la Segarra amb l'objectiu de realitzar convenientment obres en el camí de Bellmunt a Montfar; com vostès saben, la connexió i la interconnexió entre les poblacions rurals se fa avui molt necessària. Aquesta esmena va precisament en aquest sentit.

L'esmena 630 fa referència a l'anhelat aeroport d'Alfés; se tracta de fer-lo més funcional; obtenir d'aquestes instal·lacions les millores i el màxim partit possible. I per tant, en aquest sentit, es proposa impulsar la creació d'un consorci entre institucions i organitzacions que promouran al màxim les possibilitats d'aquest equipament tan esperat com necessari per a les terres de Lleida.

L'esmena 634 es refereix a la realització de la variant sud al municipi de Lleida; aquesta variant sud es complementa, jo diria, simètricament amb la variant nord,

7308

que ha representat per al tràfic de Lleida una millor fluïdesa; i al mateix temps, complementant en aquest cas la variant sud, representaria regular el trànsit a la ciutat, sobretot pel que fa referència a la perifèria. És, per tant, un sistema, una realització, una obra necessària que interessa tant per ordenar la perifèria com per ordenar també el trànsit que conflueix a l'interior de la ciutat.

L'esmena 635 proposa el desenvolupament de les àrees de rehabilitació integral, denominades ARI, al municipi de Lleida, per tal d'efectuar millores i reformes necessàries al teixit històric de forma que el casc antic conservi la personalitat amb la funcionalitat necessària per tenir suficient qualitat de vida, i en conjunt, a més, representa també una operació de prestigi que a més és representativa, el dia que estigui feta i acabada, serà representativa dels seus habitants, així com també serà representativa de la dignificació col·lectiva. Cal, doncs, impulsar aquest teixit històric que no sols es tracta de connectar amb la resta de la ciutat, sinó també d'integrar-lo convenientment.

Passo ara a defensar el bloc 9, que representa les esmenes 802, 803 i 804. L'esmena 802 es refereix a la rehabilitació del casal de joves del Pla de la Font; és un equipament que fa temps que es desitja, que desitgen els habitants d'aquella població, i amb pocs diners es pot rehabilitar un edifici que té condicions suficients per ser arreglat, per ser rehabilitat. Jo demanaria a la presidència que tingués l'amabilitat, a l'esmena que nosaltres hem presentat, d'esborrar la paraula «Gimenells». Com vostès saben, tant Giménells com Pla de la Font són dues poblacions efectuades en un moment històric molt determinat que tenen moltes similituds. En aquest cas, perquè quedi més clar que el destí dels diners serà precisament per al casal de joves de Pla de la Font, jo demanaria que s'esborrés la paraula «Gimenells», i quedaria tal com està, però sense fer menció a aquesta població; només Pla de la Font.

L'esmena 803 fa referència a iniciar les obres al Museu Diocesà i Comarcal. Bé aquest és un equipament cultural que jo diria que, per a Lleida, és fonamental per la seva importància, tant pel contingut, com pel contenidor –en aquest cas, les obres. Demanem, per tant, diners, en aquest cas, per poder posar el contingut dins d'aquestes obres. Aquest museu, el dia que estigui acabat, reforçarà, sens dubte, el caràcter de capitalitat de Lleida, ja que és un equipament no solament a escala de ciutat sinó a escala territorial.

L'última esmena, la 804, fa referència, senyores i senyors diputats, al manteniment i la restauració del monument emblemàtic de Lleida, que és la Seu Vella. Vostès saben que aquest monument historicoartístic té unes condicions singulars; és un edifici, és un monument que representa el pas del romànic al gòtic, és un monument que està construït al cim d'un turó, al turó que domina, precisament, la ciutat de Lleida, al costat del que nosaltres denominem la Roca Sobirana, i jo diria que és un monument no solament emblemàtic per a Lleida, sinó que és un monument que és important a nivell de tot Catalunya i, si vostès em permeten, no m'equivoco, sens dubte, si dic que també és un monument important, importantíssim a nivell europeu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

Passaria la paraula al meu company il·lustre diputat senyor Eduard Escartín i Sánchez. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el diputat senyor Escartín.

El Sr. Escartín i Sánchez

Seré molt breu. Això de Sánchez, també el senyor és Aige i Sánchez, o sigui que ja tenim una certa continuïtat.

Bé, aleshores, la meua esmena que aquí defenso en nom del Grup Popular, d'addició, és referent a les previsions pressupostàries per a l'any 99 que el Govern, mitjançant el Comissionat d'Universitats, ha de col·laborar amb la Universitat de Vic en els diferents estudis de recerca que proposi.

Bé, en el mapa cada vegada més variat que tenim d'universitats –tenim les públiques, les privades i les mixtes–, Vic, en certa manera, és mixta, perquè tots sabem, ja es va dir quan es va discutir en aquesta cambra, que rep un ajut de l'Ajuntament de Vic.

Naturalment, a part que Vic té una funció dintre el mateix Osona quant a estudis universitaris adients a la zona en què s'ubica, també és un important col·laborador o ajut a la Universitat de Barcelona, que alumnes que no pot admetre per manca d'espai, doncs, van a estudiar a Vic i amb força aprofitament degut a la qualitat dels estudis. De manera que, en certa manera, no és únicament una tasca de la seva comarca sinó que ajuda el Barcelonès. Aleshores, el que voldria defensar aquí és que, en projectes de recerca –que naturalment això s'ha d'estudiar per la comissió adequada i pels tècnics i experts necessaris–, doncs, que la Generalitat mitjançant, veieu, no Obres Públiques sinó el Comissionat d'Universitats, pugui ajudar, donar fons, en fi, patrocinar alguns dels projectes que es proposen.

També crec que via municipal, és a dir, via pròpiament urbanisme, a Vic poden haver-hi també algunes peticions per a aquesta zona que..., estudis, diguem-ne, zones universitàries de Vic que, independentment que la titularitat sigui privada, però, indubtablement, és un servei públic, perquè està al servei del públic, doncs, potser hi haurà també algunes demandes. Per això crec que aquesta esmena 621 tindria, doncs, de merèixer l'aprovació d'aquesta cambra de cara a aquesta novella, però a la vegada vella, Universitat de Vic.

Gràcies, senyor president.

Continuarà el senyor...

El president

Fabregat, d'acord. Des de l'escó mateix, el senyor Fabregat. Endavant.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. D l'escó estant, si em permet, per defensar les quatre últimes esmenes d'aquest

grup temàtic número 8, que algunes les hem anat defensant en el decurs del dia d'avui, agrupant-ho amb d'altres grups temàtics. Serien les esmenes números 607, 608, 609 i 633.

Les esmenes 607, 608 i 609 serien de caire social encara que les tres fan referència a temes de construccions. La 607 i la 608, i també la 609, les tres fan referència a la població de l'Hospitalet de Llobregat, i, concretament, l'esmena 607 fa referència a iniciar les obres de l'ampliació de la residència geriàtrica i centre de dia Laia González, de l'Hospitalet de Llobregat, mitjançant el Departament de Benestar Social. L'esmena 608, també mitjançant el Departament de Benestar Social, el que són les obres del Casal del Progrés de l'Hospitalet de Llobregat. I l'esmena 609, mitjançant Adigsa, la construcció d'habitatges tutelats dins de la mateixa població a què he fet referència.

L'última de les esmenes d'aquest grup temàtic número 8 seria la número 633, que faria referència, ja dins del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, a promoure la redacció del projecte per a la construcció de la variant al municipi de Cardedeu a la comarca del Vallès Oriental. I amb aquesta seria la defensa de tot el grup temàtic número 8 i, senyor president, li avanço que ja hem lliurat a la Mesa, per a una millor simplificació, les esmenes que han quedat vives, ja que algunes han estat retirades d'aquest grup temàtic número 8.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella. Quinze minuts.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la veritat és que no donaré cap sorpresa argumental, i no la donaré perquè no hi ha cap novetat en els pressupostos presentats per Convergència i Unió amb referència a altres anys, i no hi ha cap novetat en la incorporació d'esmenes en el tràmit que ens ha dut fins al dia d'avui, és a dir, en totes les esmenes a les partides. Per tant, tant en l'àmbit de la política territorial com en l'àmbit de la política ambiental, estem on estàvem i, per tant, nosaltres, continuarem reivindicant el mateix que creiem –i que en altres ocasions hem defensat–, el mateix que considerem que pot fer avançar realment el país en el que són els seus elements clau.

Una bona part de les esmenes que presentem a política territorial fan totes elles referència al transport públic. Nosaltres considerem que, en general, el transport públic a Catalunya és molt deficient en tot el que encerca Barcelona i la seva conurbació i és deficient en la resta del territori. Hi ha alguns punts on s'ha millorat substancialment aquests darrers anys, i no ens costa reconèixer-ho; de fet, ja ho hem reconegut en altres ocasions. El que passa és que sempre hem de parlar dels mateixos exemples perquè no se'n produeixen de nous, com pot ser, doncs, tota la qüestió dels ferrocarrils de Catalunya en les línies del Maresme o del Vallès

Occidental. Però queda al descobert allò que vostès ja saben i que fa tants anys que senten reivindicar en aquesta mateixa cambra almenys pel nostre partit polític.

Tot el que fa referència a les inversions a la xarxa de transport públic a la conurbació de Barcelona no s'ajusta a les necessitats reals. I això va més enllà del que significa una planificació del territori, perquè el que fa és repercutir negativament sobre la quotidianitat dels ciutadans i ciutadanes que hi viuen –és a dir, quatre milions; és a dir, el 80% de la població de Catalunya–, en la seva quotidianitat, en els seus desplaçaments obligats o en els seus desplaçaments de pròpia voluntat.

Per tant, nosaltres hem fet diferents esmenes en aquest àmbit en relació amb el transport públic. Però la situació de mobilitat es complica quan vostès, pràcticament, no poden sortir per enlloc de Barcelona que no sigui pagant. És veritat que es pot sortir per la carretera de l'Arrabassada, que és una via de primer ordre, però si vostès descompten l'A-18, col·lapsada habitualment, i descompten la carretera 152, doncs, hi ha dificultats serioses per fer trajectes mitjans sense pagar. La B-30, una de les anelles –de fet, la B-30 són els laterals que són gratuïts, però estem acostumats aquí a dir-li B-30 tot i que en realitat és A-7. Doncs, el tram de l'A-7 de peatge, la que va per Sant Cugat, la que passa per Bellaterra, nosaltres, en un esmena, en concret, demanem que es rescati aquest peatge, i que es rescati perquè aquest peatge ha tingut la gran repercussió de fer que la planificació de carreteres que estava prevista s'hagi hagut d'anar modificant i que s'hagi anat configurant un escalètric incomprensible de laterals –aquests sí, lliures de peatge–, perquè en el tronc central hi havia un peatge que no era tou i que, encara que ara ha disminuït, continua no volent ser pagat pels usuaris, ja que es considera –i nosaltres també considerem– que no ve a tomb pagar-la i que no té sentit continuar pagant tants anys després per sortir de Barcelona.

Així doncs, els peatges no només tenen una repercussió sobre les butxaques dels usuaris, sinó que, a més a més, tenen una repercussió sobre les vies que es construeixen: sis carrils es poden trobar en els laterals amb un desori autèntic de carreteres que es van sobreposant en els alguns trams, fins i tot, les unes a les altres.

Per tant, aquest és un eix que a nosaltres ens preocupa extraordinàriament. No hi ha suficient transport públic ni a la ciutat de Barcelona ni a la seva conurbació i, a sobre, és molt difícil no pagar per entrar o per sortir de la ciutat. Clar que no pagar és difícil a tot el territori, perquè si vostès es desplacen cap a la comarca de la Cerdanya també es trobaran que hauran de pagar en el túnel del Cadí. I aquí també hem introduït dues esmenes en què nosaltres volem que aquest cost afegit que tenen les comarques al costat del túnel del Cadí o que han d'utilitzar el túnel del Cadí per desplaçar-se en el seu dia a dia, per anar al metge, per anar a un centre cultural, per anar a un centre esportiu i per anar a l'escola, és a dir, el que forma part del que és estrictament la mobilitat obligada, doncs, nosaltres reclamem que es retiri perquè representa un cost afegit i representa un aprofundiment del desequilibri territorial; un desequi-

7310

llibri territorial que té tants exemples com vostès vulguin.

El plans comarcals..., de veritat és que arriba un moment que un ja es cansa de reivindicar que els plans comarcals de muntanya es duguin a terme. Vostès ens diuen que es compleixen en una part molt substancial, però en realitat el que estan dient és que els incompleixen reiteradament. Per això parlen d'una part substancial, per això no parlen que s'aplica el pla comarcal de muntanya o els plans comarcals de muntanya. I ens trobem que les inversions en obres bàsiques, en obres específiques de les quals depèn, doncs, en bona part tota la connectivitat i en depèn la relació entre aquelles comarques no es duu a terme. Un exemple clar és el que nosaltres plantegem en l'esmena 658, la construcció de la carretera de vall de Barcedana, al Pallars Jussà, cap a la Conca..., a l'Hostal Roig, a la Noguera, que estava inclosa en els primers plans comarcals, és a dir, ja fa nou anys d'això; ja fa nou anys que els estem dient que aquesta carretera estava inclosa en els primers plans comarcals, però és que, a més a més, aquesta és una carretera que és un camí de carro, parlant en plata, que és una via intercomarcal i, a més a més, és una via intercomarcal, com he dit abans entre el Pallars Jussà i la Noguera, on hi ha indústries. Llavors, escolti'm, això com s'entén? Això, com ho poden defensar? Nou anys després com poden dir que vostès treballen per l'equilibri territorial quan tenim vies que són intercomarcals, que són camins de carro? Com poden dir que compleixen els plans comarcals de muntanya quan fa nou anys que no es compleixen? Nosaltres estem enormement preocupats per la política real que vostès fan, que li diuen el mateix que nosaltres –equilibri territorial–, però que no veiem per enlloc el denominador comú perquè els dos puguem estar parlant del mateix alhora que discrepem enormement de les coses que es fan.

No entenem com estem en aquest mateix punt nou anys després; no entenem tampoc com no potencien l'equilibri territorial en aquelles infraestructures de telecomunicacions que, sens dubte, jugaran un paper clau en qualsevol territori, inclòs el de Catalunya, és clar.

Nosaltres fem diferents esmenes que parlen de la necessitat d'estendre les comunicacions a les comarques de muntanya. Què és allò que tenen pensat vostès quan estem parlant de telecomunicacions i estem parlant del conjunt del territori? Quin és el paper que vostès creuen que tindran les telecomunicacions en aquest tombant de segle? Com pensen equilibrar les diferències d'oportunitats que hi hauran, fruit de poder-se connectar o no a les xarxes de telecomunicacions presents i futures? I podria continuar de manera indefinida –bé, indefinidament no, fins que se m'acabés el temps– al voltant d'aquest concepte.

Presentem un altre nombre molt important de propostes al voltant de les carreteres com a elements de connexió entre la ciutadania, com a elements de connexió i com a elements de cohesió social, com a elements d'intercomunicació entre els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, com a elements que permeten el comerç, que permeten la comunicació de les indústries, com a elements fonamentals en l'estructura de qualsevol país. La nostra densitat de xarxa viària no és una densitat

gran. Si vostès agafen un mapa qualsevol i es miren les ratlletes –no cal que sapiguem el nom de les carreteres–, miren les ratlletes que surten al mapa i després n'agafen un de l'Estat francès, es veu allò, visualment, d'entrada i sense haver de ser cap cervell, la gran diferència de densitat que hi ha entre les carreteres que hi ha a Catalunya i les carreteres que hi han en diferents països europeus –i he posat l'exemple de l'Estat francès per ser un dels més propers dels estats veïns. Per tant, nosaltres creiem que totes aquestes mancances que els anem explicitant en cada una de les esmenes –i no m'allargaré perquè seria molt pesat, la veritat, començar a parlar de cada una d'aquestes carreteres, de les moltes esmenes que des dels municipis ens adrecen perquè incorporem–, continuem sota la mateixa idea: quina és la xarxa de mobilitat que vostès estan plantejant, quina és la xarxa de connectivitat que vostès estan plantejant quan això és fonamental i quan vostès són els primers que treuen pit a l'hora de reivindicar-la.

Continuariem amb tot el que fa referència als aspectes del litoral. Nosaltres creiem que hi ha una part del territori on s'ha recuperat el litoral força, però pensem també que continua havent-hi una part del territori on el litoral continua estant degradat, no només a nivell de qualitat de sorra, no només a nivell de qualitat d'aigua, sinó en el que és l'estructura geogràfica, física del litoral. I en aquest sentit hem presentat també diferents esmenes. També n'hem presentat amb la voluntat que es construeixi una zona d'activitats logístiques –una ZAL– a Tarragona o un centre integrat de mercaderies a Tarragona per tal d'afavorir l'equilibri territorial tant vegades utilitzat. Més enllà de la ZAL de Barcelona i del centre integrat de mercaderies, del CIM de Mollet, creiem que hi han altres ports, com el port de Tarragona, amb altres nuclis d'indústria importants, com el de la petroquímica de Tarragona, que hauria de tenir una ZAL i un CIM propis. També creiem que si l'Eix Transversal està tenint una forta utilització per part de les empreses i per part dels transportistes –i això recentment ho vam poder llegir als diaris, que hi havia una utilització molt alta per part dels camioners que desplaçaven mercaderies de l'Eix Transversal–, també creiem que hi hauria d'haver un CIM a l'Eix Transversal, i per tant també hem presentat una esmena en aquest sentit.

En definitiva, en aquests debats de pressupostos que es produeixen, el que es fa és una mica redundar sobre la idea de l'esmena a la totalitat inicial –si és que s'ha presentat–, després concretar-la a nivell de partides i després generalitzar-la una mica, sense arribar a l'esmena a la totalitat, amb les esmenes a l'articulat. I és clar, si això fos d'utilitat, aquí tothom ho defensaria fins al final, però com que ja sé el resultat que tindran aquestes esmenes, i vostès ja saben quin és el discurs que em faran sense esperar a sentir el que jo faré, aleshores entendran vostès que aquestes esmenes tenen una importància que és la de reivindicar per tercera vegada el mateix concepte en poc menys d'unes setmanes. Però ni així aconseguim que n'hi hagi algunes que s'aprovin.

Per acabar, un clàssic entre els clàssics d'Esquerra Republicana, que és la sollicitud d'un pla d'energia reno-

Punt 1

vables. Nosaltres hem vist com han anat evitant aquesta idea de manera permanent, han anat vorejant la constitució d'un pla perquè no fóra el cas que el fessin tal com havia demanat un altre grup parlamentari; han fet algunes progressions importants...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Sí, acabo en un minut, senyor president.

El president

No, en un minut no; menys.

El Sr. Portabella i Calvete

Ha anat incorporant elements de reforma del que feien amb les energies renovables, perquè no feien gairebé res que fos d'utilitat, però tot això, sense un pla que ho posi en solfa, no serveix per a res, i es continuen resistent que allò que facin serveixi per a alguna cosa.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Boada. *(Pausa.)*

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, defensaré les esmenes referents a aquest bloc temàtic de política territorial i medi ambient conjuntament amb el meu company, el senyor Víctor Gimeno; intentarem fer o intentaré fer exactament el mateix que aquest matí, intentar d'una manera pedagògica explicar que hi ha un model alternatiu, sobretot amb referència al territori, des d'un punt de vista mediambiental, totalment o en bona part diferenciat del que s'està defensant des de Convergència i Unió, des del Govern de la Generalitat.

Començaré sobre un bloc temàtic, que és el tema de la política hidràulica, que mentre el model que en aquests moments està defensant el Govern de Convergència i Unió, que és la gestió de l'oferta, i si cal, evidentment, aquesta oferta la volen ampliar amb el transvasament del Roine –per cert que ja han tornat a insistir en aquest tema, que des del nostre punt de vista és del tot insostenible i jo crec que fins i tot és del tot irresponsable en aquests moments–, nosaltres plantejàvem un model que es referís a la gestió de la demanda, on l'estalvi, l'eficiència i la reutilització fossin els elements essencials, una mica com expliquem nosaltres a l'esmena 737 –per cert, que és una resolució d'aquest Parlament i en aquests pressupostos en cap moment es veu el compliment d'aquesta resolució.

Entenent, com entén tothom, que l'aigua és un bé escàs, cal fer un control de les activitats que usen l'aigua –camps de golf, sistemes de reg, control de concessions–, i en canvi això no es fa en absolut. S'entén que

l'aigua és vida i s'ha d'entendre que els rius són ecosistemes vius, i que per la qual cosa s'han de contemplar amb una gestió integrada que tampoc s'està fent en aquests moments. Al contrari, si ens referim a tot el tema del cànon i a tot el tema d'una llei de gestió i ordenació de l'aigua, la situació encara és més difícil, molt més complexa, quan es demostra, amb l'intent que s'ha fet o que s'està fent a través de la Llei d'acompanyament, d'incloure tot un seguit d'articles que van en contra d'aquella idea del consens, de crear una llei o elaborar una llei veritablement de la gestió integrada de l'aigua. Per això ve d'aquí una de les raons que el nostre Grup, conjuntament amb el Grup Socialista, l'hàgim fet arribar al Consell Consultiu perquè faci el dictamen pertinent.

El concepte del cànon per nosaltres no és del tot correcte; fins i tot s'han venut la recaptació; no s'inverteix els diners del cànon en obres hidràuliques, tal com preveu la Llei, i hi ha tot un seguit d'aspectes poc clars que demostrin aquesta idea de la gestió, de l'oferta que té el Govern de Convergència amb referència al tema de l'aigua, i un continu, com vam veure i vam denunciar amb el tema dels camps de golf, un suport també als poderosos. I un element clau, també, que es veu: en el cànon d'infraestructura hidràulica el Govern de la Generalitat no creu que les companyies que produeixen energia elèctrica a través de l'aigua hagin de pagar cap tipus de cànon. D'aquí la nostra esmena puntual, que creiem que per la utilització d'aigua, la generació d'energia hidràulica en instal·lacions de més de 10 megawatts serà de 0,2 pessetes el metre cúbic, també han de pagar, perquè també en fan un benefici d'aquell ús, d'aquella aigua.

Amb relació al segon bloc, que és el bloc de l'habitatge, tornem altre cop a plantejar nosaltres, malgrat que a algun diputat d'aquesta cambra sembla que no li acabi d'interessar o cregui que això és una idea del passat, nosaltres creiem que són totalment vigents, com és, en la política d'habitatge, tenir en compte el valor d'ús, però alhora també tenir en compte els criteris de sostenibilitat en tots els elements de construcció. Aquests són dos elements clau que s'han de tenir en compte; quan diem «valor d'ús» volem dir que tota l'activitat d'habitatge, el Pla de la «vivenda», ha d'estar al servei dels més necessitats, i en aquests moments els que tenen més necessitat d'habitatges de protecció són les persones amb sous inferiors als 2,5 milions, els joves i sobretot, també, que aquestes pràctiques o que aquests habitatges siguin de lloguer, o evidentment també destinar partides a la rehabilitació. I això no és gratuït, dir això. L'informe de Comissions demana 12.000 habitatges anuals per a persones de règim especial; la Generalitat n'ofereix 1.600; de lloguer, d'11.130 actuacions que hi haurà el 1999, de lloguer només n'hi hauran 510. Em sembla que és una demostració clara i palpable que en el tema de l'habitatge tampoc es porten a terme aquestes resolucions, i d'aquí l'esmena 734, que fa referència a un compliment d'una resolució aprovada aquí també, que insta a la creació d'habitatge de protecció oficial a aquests sectors socials més necessitats, habitatges de lloguer i residències assistides a la tercera edat com a elements importants.

Punt 1

I alhora també, en qualsevol tipus d'actuació que es faci, sigui pública, sigui privada –evidentment, sobretot si és pública– s'han de tenir en compte els criteris de sostenibilitat, o si no, no té massa sentit: arquitectura bioclimàtica, estalvi d'aigua, energia, ús d'energies renovables, mobilitat sostenible també en aquest sentit com a elements clau, o si no, tornem altre cop enrere i el que fem encara és perjudicar més la situació ja prou insostenible que hi ha en aquests moments. Per això l'esmena 736, que també és una proposta clara des del nostre punt de vista en aquest aspecte.

I en relació amb l'habitatge, un element, una actuació puntual que caldria fer a la població de la Sénia, que és l'adquisició i rehabilitació com a espai verd d'un espai anomenat «hort d'Andreu», que en aquells moments el va comprar l'Incasol i l'Incasol l'ha venut a un promotor particular per fer-hi una construcció, evidentment, de «vivendes» particulars, i hi ha una mobilització ciutadana que ha aplegat més de dues mil signatures, que vol altra vegada que torni a la situació com estava en aquell moment al servei de la gent de la Sénia, o sigui, com a espai verd, com un element importantíssim.

Quant al tercer gran bloc, són les esmenes dirigides al territori. Nosaltres creiem que cal una planificació de tot aquest territori; hi ha eines, el Govern de la Generalitat ha creat eines –el Pla territorial general o parcial–, però són eines del tot inservibles, perquè s'han fet des d'un punt de vista *desarrollista*, sense tenir en compte el territori, o en tot cas tenint el territori com un valor de canvi supeditat al mercat. Nosaltres creiem que són elements essencials i que en aquests moments no s'utilitza el territori al servei del mercat, al contrari del que pensem nosaltres, evidentment, el territori al servei dels interessos de tots els ciutadans, amb una planificació sostenible. Per això també demanem un pla estratègic de turisme rural o un pla estratègic de turisme sostenible com a elements clau també per entendre i relacionar l'activitat econòmica, que és importantíssima, però també amb la preservació del nostre territori.

Alhora també incentius del reequilibri territorial, que des del 94 s'han eliminat als pressupostos de la Generalitat, sobretot dirigides a inversions industrials en comarques en regressió. I d'una altra eina que s'ha dotat el Govern de la Generalitat, com són els plans comarcals de muntanya, en aquests moments no s'estan aplicant com s'haurien d'aplicar. Un exemple els posaré, referent a les comarques de muntanya de Girona: nosaltres hem fet un estudi sobre l'aplicació que hi ha en aquests moments; tenint en compte que tots acaben el 99, en aquests moments falten 13.000 milions per a la Cerdanya, per a la Garrotxa i el Ripollès per, evidentment, acabar d'aplicar allò que estava planificat pels plans comarcals de muntanya. És una demostració clara que no es creu en aquestes eines de planificació i que solament estan al servei d'interessos partidistes, electoralistes, i no al servei del territori, i sobretot al servei dels ciutadans que viuen en aquell territori.

I un altre element important a nivell territorial són els temes de preservació; per això tenim quatre esmenes concretes que fan referència a la potenciació dels ca-

mins de ronda des de Portbou fins a Blanes, o la potenciació –amb diners, evidentment– del Parc dels Aiguamolls de l'Empordà, que sobrevisseu en una misèria total i absoluta, per tal de desenvolupar, evidentment, la protecció d'aquell espai, o també hi ha la creació de tot un seguit de corredors biològics a la zona de les comarques gironines, que continués aquesta idea de la preservació del territori, entenent també els rius com a ecosistemes vius, i alhora també desenvolupar els PEIN de l'Alta Garrotxa i les Gavarres com uns elements clau de l'incompliment flagrant per part del Govern del desenvolupament dels PEIN. El meu company Víctor Gimeno segur que explicarà més intensament, també, aquests aspectes.

I l'últim bloc de què jo volia parlar és el tema de les infraestructures –creiem que és important–, i aquesta és una demostració clara si la variant de Cardedeu, de la C-251, veritablement, es fa o no es fa, i es fa amb tràmit d'urgència per la necessitat que es viu en aquella zona d'aquesta variant. Alhora, des de fa temps, estem demanant, exigint un pont sobre les ribes del Ter, entre Colomers, Sant Jordi Desvalls i Flaçà i Foixà, que és un element importantíssim, que provoca una difícil connectivitat entre aquestes zones, és un acord d'aquest Parlament, però que tampoc el porta a terme el Govern.

També, com ja han dit altres diputats, el tercer carril de l'A-16, aprofitem per dir que s'ha mostrat claríssimament la irresponsabilitat de Fomento, de tancar l'A-16 per fer la connexió de la pota sud, demostrant també aquesta poca capacitat de planificació o, fins i tot, jo crec, poca capacitat de conèixer el territori i de prendre decisions en aquest sentit, i tot un seguit d'actuacions al Pirineu lleidatà que nosaltres creiem que són importants, també, per a aquesta idea del reequilibri territorial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. També pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Gimeno. Li queden cinc minuts i vint-i-tres segons.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Suposo que el temps no serà un inconvenient perquè jo crec que, del debat aquest d'avui, hem pogut deduir que ni l'extensió ni la contundència dels arguments comporten resultats favorables o negatius. Que puguem aprovar una depuradora a Almatret o a Corbins, i no a Montblanc o a Deltebre, està clar que no és en funció dels arguments, sinó d'altres paràmetres. O que puguem aprovar un casal per als *progres* de l'Hospitalet de Llobregat també és una mostra que, diguem bé o malament les coses, els resultats vénen donats per uns altres paràmetres.

Per tant, les vint esmenes que defenso, que són la resta del meu Grup, van dirigides a quatre aspectes, fonamentalment, i suposo que tindrà la sort de defensar-ne amb èxit alguna, i possiblement alguna s'aprovarà. Però potser perquè també moltes no són propostes clarament alternatives, sinó de pur i simple demanar que es compleixi lo que aquest Parlament ha aprovat en el

seu temps. Les primeres són sobre residus, que el que demanem és, simplement, un desplegament o un compliment de la Llei 6/93, de residus, que parla de la creació del Fons de gestió de residus; això és reiteratiu: parlem que caldria dotar-lo, ja, d'una manera definitiva, i proposem 20.000 milions inicialment. Com també parlem de totes aquelles comarques que encara no tenen abocadors, que es dotin d'aquests, així com de programes de recollida selectiva i de minimització de deixalles i, entre elles, algunes que ja tenen programes elaborats, aprovats pels seus consells comarcals, i que estan pendents de tirar endavant, com seria la campanya de l'Empordanet.

I dos més, també, que se refereixen a executar les actuacions que corresponen als programes de minimització i de valorització dels residus, tal com es desprèn d'aquesta mateixa Llei, ja sigui dels residus municipals ordinaris, o residus domèstics, com dels residus especials. Un altre grup també va a residus, però a residus líquids; és el tema de sanejament, i a part de les depuradores, que ja vam tramitar en les esmenes a la Junta de Sanejament, aquí ens n'han arribat unes quantes més; podria fer la matisació que, quan parlem de dues plantes de tractament, parlem de purins –encara que en el text digui «porcins», vol dir «tractament de purins»–, a dos comarques que es caracteritzen per la seua concentració de porcs respecte a la superfície disponible: Pla de l'Estany i Osona.

També impulsar el que seria eficiència energètica, el tractament biològic a les depuradores, sobretot a aquelles en què sigui possible per a obtenir biogàs com a font complementària d'energia; la regeneració de les platges de tot el litoral català i, en especial, del Maresme, on hi ha una elevada concentració; el sanejament de la conca del riu Terri al Pla de l'Estany, que abans he dit el tema dels purins, i hi ha una excessiva concentració de dejeccions de tot tipus, i que no hi ha cap estació, encara, en funcionament, o la planta de tractament de fangs de Sant Adrià de Besòs.

Hi ha un aspecte també molt concret, que fa referència a la política territorial, que són les actuacions en regadiu. Una seria un petit regadiu prop de Girona, al Sarrià - Jafre; també el famós i conegut –i no vull donar-hi, a part, pel temps, més extensió–, el famós Segarra-Garrigues, que segueix sense tenir una partida pressupostària específica, o el que ja és com el Gadiana, perquè puja i baixa en funció de cada campanya electoral, i que ara torna a coincidir amb precampanya electoral, i torna a pujar, el Xerta - Sénia, que se'n va parlant, però que seguim sense un duro.

I una última constatació, sobre l'actuació de Regsa. Regsa, per definició, és una empresa per actuar en regadius i, enguany, menys del 65% és dedica a regadius. Per tant, el que plantejarem és que el 95%, com a mínim, s'ha de dedicar a regadius, i no a col·lectors, no a depuradores, no a plantes potabilitzadores, o no a dipòsits d'aigua potable, que no és funció de Regsa.

L'últim bloc seria bàsicament un compliment de resolucions: la Resolució sobre l'impacte de les explotacions mineres al Bages; la Resolució 161, sobre el pla de reactivació de comarques depriades –la Terra Alta,

la Ribera d'Ebre, el Priorat, la Conca de Barberà o les Garrigues–, perquè fins i tot tenim una resolució, un compliment de la Moció, perdó, en què se'n arriba a dir que s'han iniciat els treballs de redacció del pla específic de reactivació d'aquestes comarques, però la diversitat de mesures que ja existeixen fan pensar en la construcció d'estratègies d'actuació a partir de l'aprofitament dels mecanismes i instruments vigents, més que en la creació de nous. I ens van explicant que existeix l'objectiu 5.b, que hi ha iniciatives comunitàries Leader, que hi ha l'objectiu 2, i que, en definitiva, si es queixen és una mica per vici més que per necessitat. Això és degradar lo que són les resolucions parlamentàries.

El mateix podríem dir de la declaració del massís dels Ports i del Montsant - Prades, com a parcs naturals, perquè també hi ha una resolució i, en canvi, no hi veiem la partida pressupostària perquè això sigui possible, i igualment...

El president

Senyor Gimeno, ha exhaurit el seu temps...

El Sr. Gimeno i Sanz

Me quedaven tres segons, he vist, o... La regressió del delta és una altra resolució incongruent..., i finalment, és clar, el compliment d'un pla interdepartamental de prevenció d'incendis forestals que hauria de deduir-se del debat d'incendis.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyor Gimeno, permeti'm un comentari de broma, eh? Diu: «no és important o no té excessiva importància que en un debat pressupostari com aquest es faci un casal aquí, un casal allà, el casal dels *progres* de l'Hospitalet...» M'agradaria que em digués on és, perquè m'interessa anar-hi, a aquest local... No, segur que es referia a un casal d'avis al carrer Progrés, però, si de cas del que es tracta és d'un casal de *progres*, digui-m'ho, que tinc un cert interès a anar-hi. (*Rialles.*)

Bé, senyor president, tal com ha estat costum de la casa fins a aquesta hora, li anuncio..., i em permetrà que en aquesta intervenció gairebé hauré d'esmerçar més temps exposant quines són les esmenes que votem favorablement o transaccionem, que no pas els arguments que podré utilitzar.

Doncs, senyor president, si vol prendre'n nota, la 586, que és del Grup Mixt, dedicat al senyor Benet Tugues, la votariem favorablement, i aleshores, un reguitzell, si em permet: 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 603 bis, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 619, 620, 622, 623, 624, 624 bis, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638,

639, 640, 641, 642, 643, 644 i 651. Totes aquestes del Grup Popular. La 718, d'Esquerra Republicana; 747 i 748 d'Iniciativa per Catalunya, i transaccionem –li donaré el document– la 744 i la 749, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i la 652, 613 i 621, del Grup Popular, també transaccionades.

Li lliuro, doncs, senyor president, aquestes cinc transaccions –tres del Grup Popular i dues d'Iniciativa per Catalunya– que, juntament amb les que he anunciat que hi votariem favorablement, lògicament, en el moment de la votació demanarem que aquestes siguin tractades en votació separada.

Bé, si hi ha un departament en què històricament sempre hi ha moltes esmenes, i que dóna molt de joc, i que els grups de l'oposició –i també el Grup que dóna suport al Govern– sovint ho han de fer, hi intervenen diferents portaveus perquè té molt d'abast, no?, doncs, és aquest, és el de Política Territorial, i no per això –com deia un dels oradors que m'ha precedit en l'ús de la paraula, concretament el senyor Gimeno, o el senyor Portabella també ho ha fet–, no perquè es parli més temps davant de la impossibilitat, diríem, de defensar esmena per esmena, els discursos són discursos coneguts, en general, i jo, si hagués de contestar tots i cadascun de vostès amb la mateixa amplitud que vostès ho han fet –que ja ha sigut molt limitada–, tot i així, no ho sé, necessitaríem moltíssima estona.

Per tant, m'he permès –i espero que vostès ho entenguin– que, per grups polítics, els pugui fer un comentari, si més no, d'algunes de les esmenes, perquè comprendran i convindran que seria impossible fer-ho al conjunt de les respostes a aquelles qüestions que vostès han plantejat.

El Grup Socialista –per ordre d'aparició en escena–, les esmenes que ha anat plantejant, bàsicament, fan referència a la construcció i l'arranjament de nous camins i carreteres, inici d'un pla plurianual per a la construcció de carrils d'avançament a la xarxa de carreteres, per tal de disminuir la sinistralitat i garantir l'acompliment dels objectius establerts en el Pla de carreteres; diverses inversions en línies ferroviàries –clàssic debat sobre la línia ferroviària que ha anat sortint en diversos moments del debat del pressupost durant el dia d'avui–; realització d'inversions en altres infraestructures de transport i telecomunicacions; dotació d'un programa per cofinançar amb les administracions locals les infraestructures necessàries perquè les telecomunicacions abastin tot el territori –és evident que és un desig molt lloable, però difícilment assumible–; dur a terme actuacions per tal de transformar la llera del Besòs en un espai cívic, i executar un pla de lluita i prevenció contra les avingudes en determinades comarques... Bé, d'aquest paquet del Grup Socialista, l'elaboració d'un pla de dinamització de les comarques deprimides, i posada en marxa d'un programa interdepartamental de promoció i desenvolupament de les terres de l'Ebre; construcció de carrils d'avançament a les carreteres de Catalunya, que en alguns casos jo penso que, en bona part, està resolt, però, en canvi, hi ha un desig explícit del Grup Socialista de tornar a insistir en aquest tema...

Dir-los que les prolongacions, per exemple, del metro, són objecte del Pla d'infraestructures, com saben per-

fectament, del 2001 al 2010, que s'està elaborant en el si de l'Entitat del Transport, que la Generalitat ha dut a terme actuacions adreçades al desenvolupament de les telecomunicacions que han contribuït a desenvolupar les comarques de muntanya a través dels plans comarcals –també un aspecte que ha estat debatut, no avui precisament, però al llarg de tots aquests anys i, d'una forma especial pel diputat Ganyet, que en aquests moments, avui, no és aquí, però que és un tema que ell... –perdó, doncs a la salut del senyor Ganyet–, fent justícia, ha estat un diputat que s'ha interessat per aquestes qüestions des de fa molt i molt de temps; és a dir, una mica el que s'ha dit abans, també, no? És un discurs repetitiu, no pot ser d'altra manera; quan hi ha una concreció del pressupost és l'hora de tornar a plantejar aquelles qüestions que per part dels grups, doncs, els sembla que són d'interès.

Així ho ha fet el Grup Socialista, també ho ha fet, doncs, el Grup d'Esquerra Republicana, també amb la construcció i arranjaments de nous camins; en la mateixa línia, realització d'inversions en línies ferroviàries. Gairebé, gairebé els temes són, si no repetitius, comuns en el conjunt dels grups que ens plantegen aquestes esmenes a l'articulat al pressupost d'enguany.

Bé, en el seu conjunt –com els deia– doncs vostès... I aquest potser és el moment que jo considero que és el més adient per posar-ho de manifest, quan un pressupost, com aquest any, i algun altre any, però aquest d'una forma potser més..., que es visualitza més, es fa un pacte amb un dels grups de la cambra, i aquest any ha sigut amb el Grup Popular –en el que portem de legislatura ha estat bàsicament així–; també quan el Grup de Convergència i Unió tenia majoria absoluta, doncs ho va fer un any, segurament va ser una excepció, però va fer-ho un any amb el Grup Socialista. I, és clar, quan s'arriba a pactes polítics, el normal és que s'acceptin esmenes per part d'aquell que dóna suport i pacta el pressupost, i, precisament per l'assumpció d'aquestes esmenes, i concretament en aquest Departament, que vostès hauran notat en el reguitzell d'esmenes que he anat enumerant que les votariem favorablement, configura un cos important en la política, sobretot en la política inversora de la Generalitat, que és el que és, i, fruit d'aquests acords, impossibilita pràcticament poder donar joc a ningú més, perquè seria molt difícil que es pogués repetir, doncs, en quantitats, com s'ha fet amb el Grup Popular aquest any, doncs, repetir-ho amb altres grups.

Per tant, la política és així, la política pressupostària, doncs, ens porta cada any a haver d'actuar d'una forma o altra per aconseguir que els pressupostos del Govern en aquest moment puguin prosperar, i això fa, com a conseqüència, com els deia, que acords amb un grup i en quantitats importants, com s'ha fet aquest any amb el Grup Popular, dificultin encara més la possibilitat de pactar amb altres grups.

En qualsevol cas, estem arribant ja al final d'aquest debat, ens queden un parell de grups encara per debatre; però, tot i aquesta limitació que suposa per a la resta dels grups que no donen suport a aquest pressupost, tot i així, hem volgut –amb aquest grup concretament ha quedat palès–, concretament, marcar línies polítiques

de col·laboració també amb altres grups, acceptant-los esmenes, transaccionant esmenes que no fan variar i no han de fer variar el seu posicionament, però el que és segur és que, si volen veure-ho i ho volen veure amb bona voluntat, el Grup de Convergència i Unió els ha ofert, amb aquestes transaccions i amb aquestes votacions favorables, que puguin veure una voluntat d'arribar a acords, senzillament en allò que és possible, i les desavinences són fruit, precisament, doncs, d'aquesta manca de possibilitat, de poder anar trobant...

El president

Prego que guardin silenci.

El Sr. Codina i Castillo

...pactes amb altres grups.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Procedirem, abans d'iniciar les votacions d'aquest bloc de política territorial i ambiental, a llegir les esmenes transaccionals. El senyor secretari primer de la Mesa hi donarà lectura.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. La primera esmena transaccional és del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb la número 613...

El president

Per favor, guardin silenci.

El secretari primer

...del Grup Parlamentari Popular. I diria: «Dins les previsions pressupostàries per a 1999, el Govern, mitjançant el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, redactarà i aprovarà el projecte, per al seu posterior inici, del tercer carril de l'A-16, entre Sant Boi de Llobregat i Castelldefels.»

Esmena transaccional del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb l'esmena número 621, del Grup Parlamentari Popular, i diu: «El Govern, mitjançant el Comissionat d'Universitats, establirà un conveni de col·laboració amb la Universitat de Vic en diferents estudis de recerca.»

Una altra, esmena transaccional del Grup Parlamentari de Convergència i Unió amb l'esmena 652, del Grup Parlamentari Popular: «Dins les previsions pressupostàries per al 1999, el Govern...

El president

Per favor, guardin silenci.

El secretari primer

...el Govern prosseguirà la col·locació de pantalles acústiques a l'Eix Transversal.»

Esmena transaccional entre l'esmena 744, d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i el text d'una nova disposició addicional: «El Govern de la Generalitat destinarà, l'any 1999, dins de les previsions pressupostàries del Departament de Medi Ambient, els recursos necessaris per executar un pla de foment de la sostenibilitat a escala local que afavoreixi la cooperació amb els ens locals que s'adhereixen a la Carta d'Aalborg i realitzin els processos per a l'elaboració de les agendes 21 locals.»

I, finalment, esmena transaccional entre l'esmena número 749, del Grup Parlamentari d'iniciativa per Catalunya - Els Verds, i el text del Dictamen, consistent en una nova disposició addicional que digui: «El Govern de la Generalitat, a través de la Junta de Sanejament, impulsarà decididament la incorporació del tractament biològic a les EDAR de Catalunya per a l'obtenció d'energia quan les condicions tècniques ho facin possible i se'n derivi un estalvi.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari primer de la Mesa.

Procedirem a les votacions.

Votaríem en primer lloc les esmenes transaccionals: les 152, 613 i 621, del Grup Popular, i les 744 i 749, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes transaccionals. Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votaríem seguidament les esmenes que el portaveu del Grup de la majoria ha explicat que votaria favorablement, que són: l'esmena 586, del Grup Mixt, i les esmenes 718, del Grup d'Esquerra Republicana, 747, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i 748.

Iniciem la votació d'aquestes esmenes. Iniciem la votació.

Aquestes esmenes també han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem seguidament totes les esmenes vives del Grup Popular, llevat de les transaccionades, amb el benentès que a l'esmena 605 hi ha una part, l'últim paràgraf d'aquesta, que ha sigut retirada.

És necessari que llegeixi el conjunt de les...?

Perdó, hi ha hagut una petició de votació separada; sí, senyor.

Primer votarem, d'acord amb la petició que ja m'ha sigut feta abans, l'esmena 630, del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Perdó, el senyor Carnicer, també; endavant.

El Sr. Carnicer i Vidal

Sí, senyor president. L'esmena 633, també per separat i, en tot cas, en un altre torn.

7316

El president

Ja està? Votarem, per tant, per separat, primer l'esmena 630 i després la 633.

Iniciem la votació de l'esmena 630.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 83 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.

Votarem seguidament l'esmena 633, també del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquesta esmena ha sigut aprovada per 63 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.

Seguidament posarem a votació la resta d'esmenes vives del Grup Popular.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle.

Votarem ara, perquè me n'ha sigut demanda votació separada, les esmenes 551, 553, 548 i 549, del Grup Socialista.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 24 vots a favor, 62 en contra i 7 abstencions.

I votarem seguidament la resta d'esmenes vives dels grups Socialista, Mixt, d'Esquerra i Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 31 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Iniciarem ara el debat del novè bloc, de política cultural. Per presentar les seves esmenes, té en primer lloc, en nom del Grup Socialista, la paraula la diputada senyora Duch.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. A aquestes alçades del debat...

El president

Per favor, que es guardi silenci. *(Pausa.)* Comenci, si us plau.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Deia que a aquestes alçades del debat i quan tots, en algun moment o altre, hem comentat que la metodologia del debat podia ser una altra, tenint en compte que hem de compartir el temps per suscitar la presentació de les esmenes sobre política universitària i de recerca, política cultural i esportiva, em limitaré, d'una manera molt ràpida, a, pràcticament, enumerar quines són les nostres preocupacions, al voltant de les quals s'articulen les esmenes.

Les esmenes de la 773 a la 778 fan referència a qüestions absolutament centrals, si ens creiem això. I avui he estat una estona, aquest matí, en una jornada de debat sobre «Barcelona, ciutat del coneixement» i he sentit reiterades vegades, per part de diversos ponents molt qualificats, he sentit a dir que els polítics, els polítics del Govern sobretot, parlen molt de recerca, coneixement i innovació, però que després potser les estratègies de les polítiques públiques i inversores no s'adeqüen a aquest missatge que teòricament reconeix una gran centralitat a l'educació superior i a la recerca pel que fa tant a la competitivitat com a la cohesió social.

Bé, des d'aquesta perspectiva, intentant desfer aquesta imatge, nosaltres hem presentat esmenes per tal d'incrementar les dotacions en beques estudiantils, equips científics per fomentar la capacitat de recerca, i també al voltant d'una cosa que podria semblar estranya.

Pot ser un parany, però, al mateix temps que estem fent grans inversions en noves instal·lacions universitàries, tenim un cens relativament caduc ja d'instal·lacions més anteriors, més antigues, que segurament caldria censar, i segurament caldria habilitar recursos per ser reparades i conservades degudament.

Una altra de les esmenes, exactament la 778, es refereix a l'increment dels programes de recerca. En la nostra presentació a l'esmena a la totalitat al Departament de la Presidència ja vam poder, penso, argumentar a bastament per què ens sembla greu i perillós, des d'una perspectiva del mitjà termini, que la recerca sigui la parenta pobre dels programes del Comissionat.

Hi ha una altra esmena, la 789, de la qual anuncio la retirada, que fa referència a l'autorització per a operacions d'endeutament. L'hem presentada i n'anunciem la retirada perquè ens sembla..., fonamentalment el que volíem era fer un toc d'atenció respecte d'un risc instal·lat en el finançament del programa d'inversions universitàries plurianual, una mica d'aquells que ve a dir «qui dia passa anys empeny, i, per tant, negociem amb una perspectiva temporal de tres anys, però després ja refinançarem, modificarem i renegociarem i no sabrem mai del tot quan realment aquestes inversions estan efectivament finançades».

Un altre tema fa referència, en l'esmena 906, al model de finançament universitari. Poca cosa de nou puc dir quan sobre això també vam debatre i alguna cosa de positiu vam aprovar en la darrera Moció substanciada fa un parell de dies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La 791 es refereix a programació quadriennal, la necessitat de tenir un programa a mitjà termini que permeti saber en quin escenari es prenen les decisions.

La 792 es refereix a l'adequació de plantilles. Avui hem trobat una bona notícia al diari amb relació a un cert èmfasi i evolució respecte de la modificació de la situació del professorat contractat. És una bona notícia; caldrà veure com s'acaba concretant.

I, finalment, la 793 i la 794, especialment la 794 es refereix a una qüestió no financera sinó organitzativa. Nosaltres continuem reiterant la necessitat de planificar, programar la política educativa des d'una perspectiva integral i, per tant, del retorn de les competències i de les actuacions que actualment es troben a Presidència al Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Duch. Per continuar amb les esmenes presentades pel Grup Socialista, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, seré molt breu, sobretot perquè arriba un moment, en això del debat de pressupostos, que quan anem fent les fases successives de defensar esmenes a la totalitat, després esmenes a l'estat de despesa i el tràmit d'avui, els arguments han estat tots posats damunt la taula. Ja els hem dit, vostès els han escoltat relativament poc, confessem-ho així, gairebé gens –escoltat potser sí, però no votat– i, per tant, perd una mica el sentit d'entretener-se gaire a explicar les coses.

D'altra banda, les esmenes que nosaltres presentem per modificar els crèdits, fer els crèdits ampliables, són allò que vostès acostumen a anomenar en molts casos esmenes clàssiques, és a dir, esmenes que fa molts anys que hem anat posant damunt la taula i que, com que no han tingut èxit, mai no descartem que alguna vegada, potser a força de reiterar-hi, potser ens n'acabarem sortint. Nosaltres el que pretenem, per exemple, és que es reforcin els diners que es dediquen a biblioteques, però no fer-ho d'una manera extrapressupostària, com vostès ho estan fent ara mitjançant crèdits de l'Institut Català de Finances, sinó incorporant-los en el cost pressupostari mitjançant crèdits ampliables, que és una manera més regular de fer el mateix; és a dir, sense discutir l'objectiu de fons, que és un pla específic, un programa específic que permeti fer les biblioteques programades, incardinar-les en el marc pressupostari i no a través de l'Institut Català de Finances. O bé demanem més diners per als ajuntaments i per a les entitats, les empreses privades, amb relació a tots els temes de música, teatre i cinema, etcètera.

Després, també, n'hem incorporat una –aquesta no l'havíem posat els altres anys– perquè es reforci encara més el tema de les beques per a estades a l'estranger dels joves creadors, que és un tema que havia desaparegut dels pressupostos, que es va recuperar fa un parell d'anys, però que té tan pocs diners que si almenys s'obris la porta del crèdit ampliable sempre es podria considerar la possibilitat de fer-n'hi més.

I, finalment, dir que n'hi ha dues més, també, que estaven signades originalment pel meu company Pere Jordi Piella, que també són clàssiques, que posen l'accent en dos aspectes molt senzills d'explicar. Un és el tema dels anomenats monestirs reials, un programa específic per a aquests grans monestirs que es tan en el

cor mateix de la història de Catalunya, i una altra amb relació a l'arqueologia industrial, que és un tema que nosaltres pensem que el Govern, que ha dedicat molts diners durant molts anys a rehabilitació d'edificis, ha tingut una tendència, explicable també, perquè el país és com és, a concentrar-les en gran mesura, per exemple, en edificis de caràcter religiós, però, en canvi, tenim la impressió que no ha tingut prou cura d'uns altres que també són extraordinàriament importants i que també expliquen exactament igual la història de Catalunya, que és l'arqueologia industrial. En Pere Jordi Piella posa l'accent, a més a més, específicament, sobre un tema concret que a ell li pertoca directament, que és el tema de les fargues catalanes, perquè són un mètode singular, universalment reconegut com a específicament català i que, en canvi, el Govern considera simplement com un bé d'interès local –concretament, parlo d'alguna farga en concret–, quan, en canvi, mereixerien un valor d'interès nacional.

Per tant, ja es veu el que nosaltres pretenem, més diners per als ajuntaments, més diners genèricament per als programes de biblioteques, per a diversos temes de promoció cultural i aquestes dues que acabo d'explicar darrerament.

Ja sé que no hem aportat novetats estridents en aquest pressupost, però com que els temes són els que són i continuen tenint la importància que tenen, malgrat que els reiterem ens creiem en l'obligació de tornar-ho a fer per l'any 1999.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Dalmau. La resta del temps del Grup Parlamentari Socialista serà esmerçada pel senyor Terradellas. Sis minuts i quaranta-dos segons.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, president, i moltes gràcies als meus antecessors pel temps que m'han deixat per defensar les sis esmenes que queden del Departament de Cultura i que corresponen a la Secretaria General de l'Esport. Són de la 783 a la 788, incloses.

Ahir, en aquest hemicicle, senyores i senyors diputats, el molt honorable president de la Generalitat demanava comprensió per als símbols que permetin afirmar la personalitat, deia, del nostre país. I argumentava que convenia que l'esport, que l'esport català, fos promocionat en l'àmbit internacional.

Bé, el Grup Socialista hi està d'acord. Hi estem d'acord. Discutirem, això sí, en el seu moment, com, quan i la forma d'aquesta presència internacional. Però aquesta voluntat expressada pel Govern de la Generalitat i per Convergència i Unió de lluir de seleccions catalanes en diverses modalitats esportives, doncs bé, va exactament en la direcció contrària a l'evolució del pressupostos de la Generalitat que ens presenta el Govern. El lideratge esportiu en el món que hem gaudit des de Catalunya a través d'esportistes... Ahir mateix celebràvem la Festa de l'Esport i el mateix president, molt honorable president de la Generalitat, donava pre-

7318

mis a l'Arantxa Sánchez Vicario, a l'Àlex Corretja i a altres esportistes catalans que estan prestigiant el nostre país arreu del món.

Però aquest lideratge esportiu de què hem gaudit, d'esportistes, de clubs, de tècnics i institucions, té, senyores i senyors diputats –vostès ho saben– una estreta relació amb els recursos econòmics del sector públic. I per tant, per aconseguir esportistes d'elit, i per aconseguir que les entitats ho puguin suportar cal que hi hagi recursos econòmics.

I també en el nostre país, l'esport català ha estat líder, a nivell també de l'Estat espanyol, en la generalització de ciutadanes i ciutadans que practiquen d'una manera prou àmplia l'esport, les diverses modalitats esportives, tant per interès de tipus col·lectiu com per la satisfacció individual de poder-ne practicar.

Per aconseguir mantenir un nivell satisfactori de la salut de l'esport català varem presentar aquestes esmenes que reclamen crèdits ampliables per a alguns punts específics de l'esport: la promoció, la iniciació, el suport a les entitats, la Unió de Consells Esportius de Catalunya, que estan fent una gran feina en l'esport escolar; en el suport de les entitats esportives, en la tecnificació, en l'alt rendiment i en les federacions que reclamen cada vegada més –només cal escoltar-los– els presidents, els seus dirigents, més suport per mantenir aquest lideratge que va perdent competitivitat respecte a altres regions i altres autonomies de l'Estat espanyol que hi estan posant més el coll del que hi està posant la butxaca, o recursos econòmics, el Govern de la Generalitat.

Volem més recursos per a formació de tècnics, per a les ciències mèdiques i, per descomptat, i és lògic, i a més em sembla del tot explicable, per a recursos econòmics per a equipaments esportius. 517 milions de pessetes hi destinem aquests anys, per cobrir un dèficit important d'instal·lacions esportives.

Sàpiguen les senyores i senyors diputats que l'última vegada que es va consultar els ajuntaments per demanar subvencions esportives va ser l'any 94. Saben, en aquests cinc anys, quant s'ha cobert, d'aquests dèficits, d'aquestes sol·licituds? Només una quarta part.

Per tant, poca cosa podem fer en la direcció de prestigiar l'esport català si ho fem amb tan minsos recursos econòmics, i per això les esmenes que els proposo votar van dirigides a aconseguir redreçar una situació, perquè el Projecte de llei només ha fet una operació de maquillatge que confirma la situació de l'esport avui.

L'esport català té un mal de gravetat. Té potencialitats, l'esport català? Sí, però està mal dirigit. S'ha acabat una fase que es va iniciar amb empena –ho reconeixem–, però que ara no aguanta aquesta nova etapa.

En l'esport tenim exemples sovint d'aquest procés natural; s'han exhaurit les potències i s'han exhaurit les idees. La sort, senyores i senyors diputats, per a l'esport català és que es preveu un canvi que recau en un dirigent polític que tornarà a portar la il·lusió i les capacitats que esportivament varen significar els Jocs del 92 i també la generalització de l'esport per a tots els ciutadans, i molt especialment de l'esport escolar.

Si no hi ha recursos, senyores i senyors diputats, els símbols quedaran només en encens, en fum sense consistència, que confirmaria aquesta teoria, les temptacions propagandístiques sobre l'esport català que s'endevina al Govern de la Generalitat, al seu partit, al seu president i, sobretot, al seu entorn més proper.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Per això els demano el vot favorable.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Terradellas. Entrem ara a les esmenes presentades pel Grup Mixt. Per defensar-les, té la paraula la senyora Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Defensaré les dues esmenes, únicament, presentades pels Verds, que són la 797 i la 798.

Una, que obeeix a la gran necessitat que, pensem, tenen les llars d'infants que estan sota les competències locals d'augmentar la seva oferta i també la seva qualitat.

I l'altra, que fa referència a la promoció de la indústria de la cultura, especialment relacionada amb la cançó, la dansa, la discografia, la cinematografia i la premsa catalana; i, com deia en la nostra esmena a la totalitat del Departament, ressaltar que l'interès pressupostari està molt encaminat a prioritzar projectes privats de gran envergadura i centrats a Barcelona, en detriment de la cultura popular d'àmbit local, motiu d'aquesta segona esmena.

Gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. Si no ho tinc mal entès, el Grup Popular ja va defensar les seves esmenes a l'apartat 2. *(Pausa.)* En queden; doncs ara ho he anotat. Doncs molt bé; dirà el senyor Escartín quantes en defensa, així podrem ajustar el seu temps. *(Pausa.)* Dues, d'acord. Té la paraula.

El Sr. Escartín i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, aquí estic en substitució del senyor Francàs, que és l'especialista, bé, en fi, l'encarregat dintre del nostre Grup d'aquestes esmenes.

Defensaré les esmenes que no s'han fet avui: les 806, 807 i 809, que quedaven del grup temàtic. I anuncio la retirada de la 809. Per tant, són dues, les que queden.

Aquestes dues esmenes, que són, concretament, la 806 i la 807, són una demanda, com a disposició addicional, al Govern per promoure les actuacions necessàries per millorar les dotacions d'equipaments escolars pel que fa a aules de tecnologia i laboratoris.

I l'altra és: «promourà les actuacions necessàries per millorar les dotacions d'equipaments escolars d'ús professional». Això, la defensa, és una mica «perogrullesca» en el sentit que tots els estudis d'organismes internacionals sobre llums i ombres de l'economia es-

panyola i de l'economia catalana integrada assenyalen, entre les ombres, el coll d'ampolla que, en certa manera, és l'educació, el sistema educatiu general, sigui d'una comunitat autònoma, d'una altra o el general. I una de les coses és la poca flexibilitat d'aquest ensenyament i, moltes vegades, el caràcter, tot i que la LOGSE ha pretès corregir-lo, i el que ha fet és rebaixar en certa manera el nivell —una cosa és fer-lo més pràctic i altra cosa, rebaixar-lo—, però en totes tenen un problema, inclosos els estudis universitaris, de manca de sentit pràctic i no caure en teoricismes, o no estar complementada la teoria amb la pràctica.

Per tant, els estudis aquests, millorar els equipaments escolar, és a dir, la part pràctica dels equipaments escolars —no parlem d'universitaris, sinó d'escolars—, quant a tecnologia i laboratoris tracta de suplir o, diguem-ne, en fi, cobrir aquesta necessitat que es té com a complementària. No és allò... augmentar els treballs de plastilina ni de flabiol ni coses d'aquestes, que això queda molt bé, però no, sinó que senzillament ajuntar a la teoria la pràctica, que puguin tenir uns laboratoris i una tecnologia adequada. Jo, en certa manera, recordo com aprenia la història natural o, vaja, les ciències naturals on s'aprenia tota la geologia a base de fotografies i descripcions —no veies un mineral ni..., això que eren instituts de Barcelona molt adequats, però, vaja, eren altres èpoques, no? I jo crec que això és el que caldria esmenar. I el mateix per a les dotacions d'equipaments escolars d'ús professional, que ve a ser una prolongació del mateix.

En aquest sentit, de millora, modernització i, sobretot, que després, quan ve el mercat laboral, en el qual l'especialització és molt gran i s'estan demanant oficis de grau mitjà en construccions i en obres i s'han de portar d'altres països de fora d'aquí, perquè no hi són, dintre del mercat laboral nostre, aquestes, diguem-ne, especialitats —això ho estem veient en determinades i determinades grans inversions—; doncs, crec que aquest esforç del Govern en aquesta matèria és una inversió de futur de cara al fet que al nostre mercat, l'oferta laboral respongui al nostre mercat, i, així, reduïm l'atur, que és una tasca primordial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Escartín. Grup d'Esquerra Republicana; per presentar les seves esmenes, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. A punt de ser derrotades físicament i parlamentàriament les hosts opositores, surto a defensar de l'esmena 810 a l'esmena 861, que són les que estan agrupades en el bloc de política cultural, de les presentades per Esquerra Republicana de Catalunya en aquest apartat dels pressupostos.

Deia abans el senyor Codina, fent referència a política social, que política social era una agrupació en la qual hi havia esmenes d'àmbits molt diferents; política cultural també ho és. En l'epígraf de política cultural en els pressupostos s'encabeixen coses molt distintes. Jo, com

ha fet ell fins ara, no defensaré esmena per esmena. I, com ha fet ell fins ara, intentaré agrupar-ho en uns temes i donar les opinions. Jo li avanço ja que ell em podrà dir que tenim moltes esmenes d'ampliació de crèdit en aquest capítol. I jo li he de respondre que tindrà tota la raó si ens ho diu, i que, de fet, aquestes esmenes d'ampliació de crèdit el que volen és deixar sobre la taula, un altre cop, la discrepància en uns temes concrets de la política educativa, de la política cultural d'aquest país. I com que no estem d'acord amb les prioritats que dona el Govern, doncs, hem fet les ampliacions de crèdit.

I posats a aquell nivell, sí que li voldria esmentar que hi ha una ampliació de crèdit que va més enllà d'aquest plantejament: que és l'ampliació de crèdit de l'esmena 813, en el capítol d'universitats, segons la meva infraagrupació, que és la que fa referència a les beques. En aquesta ampliació de crèdit el que volem dir-los és: si vostès, en el transcurs del 99, reben la transferència de beques, que sembla ser, segons els acords que han anat explicant amb el Govern central, les rebran, i, si s'acompleixen els acords d'aquest Parlament, que s'han fet manta vegades, dient que «quan tinguin beques distribueixin-les de manera diferent i posin-hi més diners», la nostra concepció és que aquest sigui un crèdit ampliable per poder fer això, per poder fer aquesta política de beques el 99, a partir de la transferència.

Per això, senyor Codina, senyores i senyors del Grup de la majoria, els marcava a part aquest capítol per aquest motiu: perquè sóc conscient, som conscients que la resta d'esmenes de crèdits ampliables són polítiques, que, per tant, jo ara no les defensaré número per número, perquè també sóc conscient que vostè dirà que no, però volia singularitzar aquesta de les beques perquè ens semblava que sí que se singularitzava la situació que es podia donar l'any vinent.

La resta d'esmenes de l'ensenyament obligatori fan referència a aspectes que el nostre Grup ja ha defensat en el debat de pressupostos diverses vegades, i que no reiteraré. I, en tot cas, l'aspecte nou és el trasllat del complex educatiu de Tarragona, aspiració del nostre Grup Parlamentari aquí; aspiració d'altres grups parlamentaris d'aquí; aspiració del Grup de la majoria d'aquí a l'Ajuntament de Tarragona, i aspiració, també, de la direcció del Port de Tarragona. Aquesta és una esmena que també sabem que no ens aprovaran, però també sabem que un moment o altre Tarragona tirarà endavant i que, un moment o altre, també, vostès tiraran endavant —no sé si en forma d'esmena—, segurament en forma d'acord entre l'Ajuntament, la Generalitat i el Port de Tarragona, i, potser, les empreses químiques.

Pel que fa a universitats, a banda d'aquesta esmena de les beques a què li feia esment, i esmenes d'inversions, d'investigació, també li vull remarcar l'esmena 827, que fa referència que la Moció 28/IV d'aquest Parlament, en què demanava al Govern de la Generalitat que d'una vegada fes públics els criteris objectius pels quals s'estructura la subvenció a les universitats, doncs que es dugui a la pràctica. Estem a punt d'acabar les «barra V», és a dir, la cinquena legislatura i esperem, si més no, que al començament de la «barra VI», de la sisena

legislatura, tinguem el que té, per exemple, el Govern basc –ells ho tenen en forma de llei universitària, en forma d'article en la llei universitària–, que són els mòduls, els criteris, els objectius clars, transparents, del finançament.

Pel que fa a la política lingüística, li demanem –estic fent els blocs conforme van apareixent– plans específics de foment al Baix Llobregat i al Barcelonès, de foment d'aquesta política lingüística i plans específics, també, a les indústries culturals.

Els zero a tres anys, és a dir, el primer tram de l'educació infantil, la primera etapa d'educació infantil. Per nosaltres és molt important aquesta primera etapa de l'educació infantil. Per nosaltres i pel president Pujol, segons va dir en el debat de política general. Per nosaltres, si més no, és molt important. I és molt important també pels ajuntament, que la tiren endavant, l'educació infantil. I és molt important per les famílies que ho necessiten.

Nosaltres, d'educació infantil, demanem tres coses. La primera costa uns diners, que és una ampliació de la política del Govern de la Generalitat, pel que fa a la construcció de centres. La segona, que no costa diners, és la unificació de les polítiques, respecte a l'educació de zero a tres anys. En aquests moments hi ha més d'un departament de la Generalitat que fa polítiques per a escoles bressol, llars d'infants, guarderies laborals, i demanem una unificació de polítiques, una planificació conjunta d'aquesta oferta pública del primer tram de l'educació infantil, sigui a través de la fórmula antiga de guarderies laborals, ara al Departament de Treball, sigui a través de fórmules més modernes en d'altres departaments.

I finalment, uns centres concrets en àrees que ho necessiten molt, al Vallès i al Baix Llobregat.

Pel que fa a política cultural demanem, com ja ha dit també el senyor Dalmau, perquè coincideixin les esmenes, ampliacions de crèdits en aspectes concrets de política cultural, i, per tant, les donem per defensades amb el mateix argument.

A l'esmena 841, traspàs de Joventut a Presidència. També ho sap, això és una qüestió d'organització de la Generalitat, el seu Govern té dret a organitzar-ho com democràticament ho cregui convenient. Nosaltres expressem el nostre dret a opinar sobre una altra organització.

En patrimoni. En patrimoni també diversos aspectes concrets de patrimoni i propostes d'inversions concretes a Sant Pere de Riudebitlles, a Ripoll, a Falset. Jo també li voldria singularitzar la de Tarragona ciutat, per dos motius. Per un cantó, perquè Tarragona ciutat ha frenat la seva candidatura a patrimoni de la humanitat per a l'any proper. Per tant, continuen sent-hi a temps per donar un impuls més fort a aquesta candidatura del patrimoni de la Tàrraco romana a patrimoni de la humanitat, i, després, per al complex de la Chartreuse a Tarragona.

Vostès no sé si saben que les respostes dels seus consellers indiquen que encara no saben què fer amb la Chartreuse de Tarragona. Nosaltres, altres grups, el

mateix Grup municipal de Convergència i Unió a Tarragona i la ciutat sap què fer-ne, de la Chartreuse; moltes coses, perquè hi caben moltes coses. Per exemple, la seu de Governació, l'arxiu de Governació, un institut, el museu fabril de la Chartreuse antiga; fins i tot els proposem, per aquí al mig, que ja que Tarragona és l'única circumscripció en què vostès no tenen llibreria de la Generalitat –tenen llibreria de la Generalitat a circumscripcions tan properes al país com Tarragona: Lleida, Girona i Madrid–, doncs, posats a fer, tinguin-la a la cinquena capital de les circumscripcions catalanes –Madrid, ja sabem que en els criteris polítics expressats sovint aquí, ho és–, doncs, tinguin-la també a Tarragona. El motiu que ens van explicar l'any passat no ens el creiem. El motiu que Tarragona té bones llibreries i no cal posar una llibreria de la Generalitat..., home, aquest mateix motiu el podrien aplicar a Barcelona, a Lleida a Girona, i potser sí que a Madrid no; no perquè no tinguin bones llibreries, sinó perquè no tenen llibres catalans a les seves llibreries. En tot cas aquest criteri no ens l'expliquin enguany perquè, pel mateix motiu, tanquin Barcelona, Lleida i Girona. Per tant, expliquin-nos un altre motiu. I si ens diuen: «és que la pensem posar a la Chartreuse i encara no hem fet les obres», alguna cosa haurem avançat.

Després, esports. Jo ara tampoc no voldria fer el discurs de les seleccions esportives catalanes, perquè ja saben que el nostre Grup el té molt clar. Sí que voldria, anant més enllà de les seleccions esportives, fer algunes reflexions, perquè no ens perdem només en la nacionalització de l'esport, que és necessària, en la nacionalització del país, que és necessària, i l'esport és una part del país. Però, no caiguem, tampoc, a vegades, en errors.

Miri, sóc regidor d'un ajuntament de deu mil habitants, i la setmana passada, a proposta meua, tots els grups municipals, tots i cadascun dels regidors, van votar a favor de les seleccions nacionals catalanes; fins i tot un regidor que pertany al mateix partit polític que el senyor Víctor Ros, que em mira amb l'emoció de dir: «en el meu Ajuntament també sortirà per unanimitat». Aquest Ajuntament, aquest poble, té un atleta que es diu Yusef el Nasri. Aquest atleta que es diu Yusef el Nasri va quedar diumenge campió d'Europa júnior de cros. Aquest atleta, que parla català, i castellà, i àrab, aquest atleta que, segons la premsa esportiva de dilluns, se sentia català i volia que li diguessin Josep aquella gent que no sabia pronunciar Yusef, aquell atleta va ser denominat tot el cap de setmana per Catalunya Ràdio «atleta marroquí resident a Torredembarra». Quan, ahir, la senyora Arantxa Sánchez Vicario, que es mereixia el premi a la millor esportista femenina catalana, sens dubte, quan ahir ningú de Catalunya Ràdio –i dic Catalunya Ràdio com a exemple de mitjà d'informació públic– recordava ni on havia nascut ni on pagava impostos, sinó que deia que era atleta catalana. En tot cas, no ens perdem la batalla, i tota la gent com Yusef el Nasri, siguin esportistes, estudiants o metges, són catalans, perquè viuen aquí i a més a més perquè se'n senten, perquè se'n senten, que encara és molt més meritos.

Doncs, nosaltres presentem esmenes a l'UFEC i al COC, amb la voluntat de donar suport a les seleccions

nacionals esportives, però amb aquesta voluntat d'entendre que l'esport forma part del país i que el nostre és un país que vol tenir les seves estructures pròpies perquè té el dret que tenen la resta de països a tenir-les, però que les seves estructures pròpies són obertes, són dinàmiques, i els Yusefs hi tenen tanta cabuda com les Arantxes.

I, en aquest sentit, dono ja per defensades les esmenes que en aquest bloc havia presentat el Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Dins d'aquesta marató parlamentària, ara és el moment de la defensa de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per fer-ho, té la paraula el senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president, bo i indicant que comparem el temps amb la senyora Carme Tolosana.

Més que fer una defensa esmena per esmena de les que hem presentat, jo volia resumir-ho –gairebé com allò dels manaments, en dos, finalment–, perquè des del primer dia que vam estar parlant de les esmenes primeres a la totalitat en ple i en comissió, etcètera, fins a aquests moments i en els diferents blocs o departaments en els quals hem hagut d'intervenir per parlar de qüestions de cultura, hem tractat de deixar clar el que avui, a través, també, d'unes esmenes, volem resumir. *(Remor de veus.)*

El vicepresident primer

Si us plau, un momentet d'atenció per al senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Moltes gràcies, moltes gràcies, no sé..., ja la música de fons no em molesta en aquest cas.

Bé, nosaltres hem tractat de resumir la nostra política cultural –i em penso que ho hem fet en diferents ocasions–; d'una banda, hem dit: fem una política cultural –i que se m'entengui l'expressió– desverbalitzada; és a dir, d'una banda, hi ha política de normalització lingüística que afecta el món de la justícia, que afecta el món del comerç, que afecta el món de l'ensenyament, etcètera, i per aquesta raó hem insistit que aquesta sí que hauria de dependre del Departament de la Presidència, perquè, precisament, és una política interdepartamental. I a partir d'això hem dit que, per nosaltres, els eixos bàsics de la política cultural són infraestructures i patrimoni; n'hi ha molts d'altres, però aquests ens han semblat els que eren més importants. I en dir política cultural, en aquest cas també, diguem-ho clar: política esportiva, ja que en aquests moments és a la mateixa Conselleria. I per això hem coincidit amb el senyor Dalmau i amb el senyor Bargalló, i fa ja molts anys que coincidim en aquests punts: biblioteques, arxius, museus, auditoris... En aquests moments també hi afegim

–el senyor Daniel Terradellas– pavellons poliesportius, piscines, etcètera. I hi afegim, i en això també coincidim, «en col·laboració amb els ajuntaments». Aquest seria un dels eixos, per nosaltres, molt clars. Dit d'una altra manera: espais per a la cultura, si volen, camps de joc en el sentit més genèric de la paraula «joc», que els jugadors i les jugadores ja vindran; les regles del joc seran consensuades d'acord amb la legislació vigent amb els usuaris. Però, en tot cas, el que es demana a l'Administració pública és la instal·lació d'aquestes infraestructures bàsiques en col·laboració –ho repetixo– amb els ajuntaments, i a partir d'aquí ja farem la segona part, ja jugarem. I això serà el que estimularà una tercera qüestió que és la de les indústries culturals, que en aquest cas concret –ho hem dit també–, com més europeus ens sentim, més importància atorgarem a les indústries culturals. No ho he tret perquè la sola lectura, diguéssim, la sola lectura dels enuncis i dels índexs..., he estat demanant a la Comissió Europea d'Iniciativa per Catalunya la documentació en forma de llibre sobre què ha significat avui la indústria cultural en la creació de llocs de treball a Europa i continuo dient que, l'afirmació que hem fet en diferents ocasions –que és el sector que més llocs de treball està generant a Europa els darrers deu anys, en aquest cas concret–, la podria dir certificada i això.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

És enormement important que Catalunya, que com indica la disposició addicional cinquena de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, considera la cultura com un servei essencial, tingui clar també el futur de Catalunya de cara a la projecció: no tenim matèries primeres, no tenim altres tipus de riqueses, sí que tenim llengua i patrimoni.

En el tema del patrimoni, com que hi hem insistit, no més voldria dir una proposta, i dic una proposta per als que vindran, no dic ara una proposta del nostre Grup, una proposta que espero que pugui ser consensuada per tots els grups i amb temps suficient per fer-ho: un debat monogràfic, dins i fora del Parlament, sobre la política del patrimoni. Ja ens està bé que la referència sigui tornar-nos a llegir col·lectivament la Llei del patrimoni cultural del 93, i que mirem com l'apliquem i que aleshores fem un calendari, que en aquest cas no pot ser ni a un, ni a dos, ni a tres anys, que segurament haurà de ser una proposta a deu anys, a quinze anys, el temps que calgui, però és evident que Catalunya no pot perdre la seva llengua –això ho tenim molt clar–, però tampoc pot perdre el seu patrimoni, perquè són els dos punts de referència que ens queden i que ens quedaran.

Ara, com que al llarg de tots aquest temps hem estat veient en comissions de Política Cultural que cadascun de nosaltres tenia el cor posat en una petita ermita d'un petit racó del país i que, per tant, la Proposició no de llei anava per satisfer aquella mena de necessitat de retrobar-nos, perquè en tot cas havíem perdut els orígens, la identitat i teníem una mena de passió freudiana per saber d'on veníem..., però, és clar, això no pot ser, perquè el patrimoni és molt important i la rehabilitació del patrimoni és molt important.

Ahir, justament, fora del Parlament, en un dinar amb les companyes i els companys del Grup Parlamentari, es-

7322

tàvem parlant, i sap de què estàvem parlant: de la importància que té en aquests moments el Museu Nacional d'Art de Catalunya. I ens dèiem: en aquests moments, a més del romànic, pots anar a veure el gòtic, i t'hi pot passar moltes estones. I quan ve gent de fora, saps on portar-los, perquè és que és enormement important. I en aquest punt em penso que mai no hem dit res de diferent. Això és una de les maneres de dir: «Som catalans perquè parlem una llengua i som catalans perquè tenim el MNAC», i perquè tenim un patrimoni alhora –tal com definia la Llei del patrimoni– en què patrimoni paisatgístic, patrimoni mediambiental i patrimoni cultural finalment acaben sent un sol patrimoni, perquè no entendríem la bellesa espectacular d'una ermita romànica si no entenguéssim aquesta ermita en el seu entorn; per tant, l'entorn i l'ermita tenen una importància no solament paral·lela, sinó que se sumen. Per tant, aquest debat sobre política patrimonial repetim que ens sembla enormement important, i fixin-se que en això no estem demanant cap tipus de recurs, el que estem demanant és que, això, de veritat es pugui fer amb tota la calma que calgui i amb tota la possibilitat d'assessoraments possibles dins i fora del Parlament, amb especialistes en aquest terreny.

Nosaltres, evidentment, hem concretat després en algunes qüestions, i només en citaré..., les citaré. A la 870, parlem del pavelló municipal d'esports de Móra d'Ebre; evidentment en aquest cas responem –i em penso que això ho estem fent tots els grups– a peticions concretes; d'acord, com que hi són, les recordem. A la 871, el Conservatori de Música de Terrassa. A la 872, a Sant Joan de Vilatorrada, la fàbrica de Cal Gallifa i el centre cultural, etcètera.

Jo voldria, abans de passar la paraula a la senyora Carme Tolosana –que ella sí que té coses a dir–, parlar-los d'un tema que pot semblar molt particular, però em penso que és un tema que no és particular; és el museu de la Batalla de l'Ebre, a Corbera d'Ebre. Jo tinc aquí la certificació de l'acord de l'Ajuntament de Corbera –la certificació és del 13 d'octubre, l'acord crec que és del mes de setembre d'enguany–..., la creació a Corbera del museu de la Batalla de l'Ebre. Jo..., algun diputat hi viu a prop i, per tant, segur que l'ha vist; no sé si la resta de diputades i diputats han visitat aquest museu, els recomano que ho facin, perquè és el no-museu, de moment. Ara, justament ara i avui, és el no-museu, és el monument a la barbàrie més impressionant que jo he vist a Catalunya des de fa molts anys, i els asseguro que no hi he anat una vegada, ni dues, ni tres; pel fet que habitualment anem amb la família a la Terra Alta ens hi hem parat moltes vegades, és impressionant! Allò són els efectes de què va voler dir un bombardeig sistemàtic –i mal està que parli avui de bombardeig i de bombes– i els efectes d'una destrossa programada. Quan en aquests moments resulta que de passada poden veure les alternatives d'energia eòlica que hi a les parts altes, per exemple, de Corbera i per tant un altre tipus de desenvolupament, de veritat vagin a veure el que s'intenta fer allà: s'intenta explicar que aquí hi va haver una cosa molt important que és una guerra civil i que en un racó de Catalunya i al costat d'un riu tan important com és l'Ebre va passar el que va passar.

Després, també, entre els punts, parlem d'una altra qüestió relacionada amb les terres de l'Ebre: que, d'acord amb la Universitat Rovira i Virgili, hi hagi una programació universitària, etcètera. No és que tinguem una especial passió per aquesta zona; en tot cas, jo, diumenge, era a Deltebre i em deien: «I en el Parlament parreu algun dia de les terres de l'Ebre?», dic: «Sí, per sort, sí, i per sort diferents grups en parlen.» Jo, en tot cas, no parlaré de Deltebre, no pensava fer-ho, però, en canvi, sí que tornaré a parlar –i allà vaig aprofitar que era convidat no per raons polítiques, sinó per un concurs literari– per parlar-los de la importància que tenia aquest intent de museu del poble vell de Corbera, aquest intent de museu de la Batalla de l'Ebre.

Senyores diputades, senyors diputats, els presento la senyora Carme Tolosana.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara la diputada senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. La part que em pertoca a mi de defensar, la faré amb una certa brevetat, però abans volia fer una reflexió que lliga una mica amb la meua intervenció anterior.

Jo li volia dir, senyor Codina, que tenir-lo a vostè d'oponent en el debat és molt agradable, perquè una té la sensació..., jo tinc la sensació que em respon al que jo dic, que m'escolta, que no ve amb un discurs preparat, que a vegades no és ben bé aquesta la impressió que es treu en els debats parlamentaris, i el seu discurs és coherent, té lògica; però després tot això se'm desfà a les mans quan vull contrastar-ho amb els pressupostos. Vostè em diu: «Els crèdits ampliables generen deute.» Doncs en l'espai de què jo m'ocupo, que és el d'ensenyament, resulta que també genera deute el de concerts educatius; no està justificat només per l'increment de mòduls, perquè hi ha concerts de dubtosa justificació que es mantenen de manera dubtosa, hi ha concerts que s'estableixen a nivells no obligatoris, i és un crèdit ampliable; com tampoc té aquesta coherència que té el seu discurs l'adjudicació de determinades obres o no. Ja he dit al senyor Ros que faria sortir el seu institut, no perquè no hi estigui d'acord –segurament a Llavaneres, a Sant Andreu de Llavaneres passa el que està passant a moltes ciutats del Maresme: que creixen i creixen en població jove i necessiten ampliar les seves instal·lacions–; però per què aquesta sí, que no estava ni en el mapa i per què Premià de Dalt, Arenys de Mar, Arenys de Munt, Canet, Dosrius, que sí que estan en el mapa, que tenen instal·lacions provisionals, per què aquestes no tenen la mateixa ràpida resposta? Amb això vull dir que segurament començo la meua intervenció amb un cert desànim perquè no crec que m'aprovin cap d'aquestes esmenes, però ho havia de dir. Penso que no n'hi ha prou amb un discurs coherent, que hauria de ser, la resposta d'aquesta coherència, també en com es presenten i com es dona resposta a les esmenes que presentem els grups als pressupostos.

Les nostres esmenes fan atenció a dos grans temes. Un, la necessitat de planificar en ensenyament, en educació, en el sistema educatiu tant universitari com no universitari; en això se'm deu haver encomanat una mica raonablement la dèria que diu la senyora Montserrat Duch respecte a la planificació plurianual. Jo penso que no es pot implementar una reforma, que no es pot gestionar bé un sistema educatiu en plena innovació amb reptes de qualitat sense una planificació seriosa, plurianual, com tampoc –i a això fa referència una altra esmena– es pot aplicar una reforma sense donar recursos suplementaris; això no són anys de normalitat educativa, són anys d'excepcionalitat educativa si pensem que el que estem fent és un canvi, que pretenem un canvi profund. Aquestes serien les esmenes de caire global.

Però també sectorialment volem posar l'atenció en un dels aspectes més importants de la reforma, que és que la implementació de la formació professional sigui realment un canvi radical en com s'ha fet fins ara la formació professional. I, entre altres coses, a més dels recursos generals, nosaltres pensem que s'hauria de fer un programa específic per controlar i avaluar la implantació dels nous mòduls professionals en el seu conjunt, i que això hauria d'implicar la creació immediata del Consell de la Formació Professional, que hauria de vetllar pel correcte funcionament d'aquesta formació professional reformada.

I voldria també, per acabar, fer esment d'una esmena que és de modificació respecte a aquell Programa d'ajut a famílies, que sí que té partida pressupostària que l'acompanyi –jo em vaig equivocar quan vaig dir que no hi era, sí que hi ha partida pressupostària que l'acompanyi–, però nosaltres pensem que no és aquesta la política adequada, sinó que pensem que el que caldria és instrumentar un programa d'extensió de l'oferta educativa pública per al primer cicle d'educació infantil aprofitant –pensem que cal ser racional en l'aprofitament de recursos– els espais alliberats en els centres de primària, si és necessari amb noves construccions, i d'acord amb les altres administracions.

Com deia al començament, amb poques esperances que ho aprovin, però convençuda que és molt enraonat i molt raonable això que proposem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina. *(El Sr. Ros i Casas demana per parlar.)*

Perdó, endavant, té la paraula.

El Sr. Ros i Casas

Senyor president, per al·lusions, contradiccions directes que hi ha hagut per part del senyor Bargalló, per un costat, i per part de la senyora Tolosana.

El president

No ho puc constatar, perquè era absent de l'hemicicle.

El Sr. Ros i Casas

Essencialment per aclariments.

El president

Mig minut.

El Sr. Ros i Casas

Moltes gràcies, senyor president. Un aclariment: nosaltres no hem tingut cap tracte diferencial respecte a altres municipis. L'Institut de secundària de Sant Andreu de Llavaneres és un centre que en el seu moment era un CLA –vostè recorda perfectament el que eren– pagat íntegrament per l'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres i cedit el seu ús al Departament d'Ensenyament; per tant, pagat íntegrament. I l'únic que demanem en aquests moments –amb un espai de 3.500 metres quadrats i amb vuit barracons, ja més de quatre anys que això dura– és que se'ns hi faci una reforma. I aquest centre l'havia pagat íntegrament l'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres.

I quant al senyor Bargalló –i em sap greu que no hi sigui–, només esmentar-li que ell deia que tenia el convenciment que es votarien a Sant Andreu de Llavaneres per unanimitat les seleccions catalanes. Més que el convenciment, m'imagino que era una il·lusió, i ja li poden vostès comunicar, ja que ell no hi és present, que es pot emportar...

El president

Això no són al·lusions.

El Sr. Ros i Casas

...una desil·lusió en aquest sentit.

El president

Això no són al·lusions.

El Sr. Ros i Casas

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El diputat senyor Codina, per al torn en contra; quinze minuts.

El Sr. Codina i Castillo

Espero no exhaurir-los, senyor president. A aquestes alçades del debat procuraré ser breu, tot i que les intervencions que s'han fet en general, en el conjunt de tot el debat del dia d'avui, però aquestes a mi em tenen una especial..., m'agrada escoltar els interlocutors per parlar d'aquestes temes, parlar d'aquests temes està molt bé, segurament perquè tinc la desgràcia de no ser d'aquesta especialitat i d'aquest món, i aleshores quan sento parlar el senyor Dalmau, el senyor Riera, o en aquest cas també la senyora Tolosana i els altres que han intervingut, m'agrada, em fan parar una atenció especial.

Abans que res, li volia donar les gràcies, senyora Tolosana. Vostè ha fet una valoració de la meva persona i de la meva tasca parlamentària que no puc més que agrair-li, i m'agradaria no decebre-la, i en aquest sentit, quan vostè em diu: «té un discurs coherent, però després, a la pràctica, això no funciona», intentaré arreglar-ho d'alguna manera. Perquè quan vostè em parla de la no-coherència dels crèdits ampliables, si em permet, li tornaré a explicar on rau la diferència d'interpretació entre la que vostè fa de crèdit ampliable i el que jo crec, amb totes les possibilitats d'error, també, que és un crèdit ampliable.

Els crèdits ampliables en el pressupost han de ser-hi forçosament –forçosament– i n'hi ha, com no podria ser d'altra manera, que, per exemple, Ensenyament, en el moment que una escola..., es crea una escola nova, s'obre una escola nova o s'aplica la LOGSE, com s'està aplicant, i fa que hi hagi d'haver contractació de més personal, de més ensenyants, forçosament el crèdit ampliable ha de ser-hi. O quan el conseller Comas inaugura una residència i ha d'equipar-la amb nou personal, hi ha de ser.

Aquests, els crèdits ampliables sempre han de ser-hi perquè sobre la base de transferències internes es pugui dotar i es pugui prioritzar –aquesta és una de les obligacions que té qualsevol govern, prioritzar–, i quan es troba en la necessitat de fer-ho ho pugui fer.

Una altra cosa és –i aprofito també el senyor Dalmau, que en bona part de la seva intervenció també anava en aquesta línia–, altra cosa és que si no hi ha altes i baixes, si no hi ha d'on treure els diners i no són aquestes que forçosament, com també en sanitat, han de ser forçosament ampliables, qualsevol cosa que s'aparti d'això és una generació de crèdit.

Però també vull reconèixer una –i m'agradaria trobar la paraula justa– certa impotència, gairebé, quan des de l'oposició es presenta una esmena, primer l'esmena a la totalitat, democràticament es discuteix, es vota i es rebutja, si és el cas; després anem al debat de l'estat de despeses, bé, hi ha les dificultats que hi ha i hi ha el debat que hi ha, i al final hi ha l'acord que hi ha, i que si no satisfà el titular d'aquella esmena, que vol portar-ho fins a l'última conseqüència, torna una altra vegada a intentar, a través de l'articulat, a veure si cola –a veure si cola en el millor sentit de la paraula–, a veure si d'aquesta manera es pot fer.

És clar, ens trobem amb una esmena que, d'alguna manera..., un discurs d'un conjunt d'esmenes que van rebotant: esmena a la totalitat, esmena a l'articulat i esmena a l'estat de despeses. Però, és clar, la coherència en una direcció i en una altra direcció són completament justificables –la coherència–; una altra cosa és que al final es pugui donar resposta o no a aquella petició.

I això vull lligar-ho amb la intervenció del Grup Socialista, amb la primera part de la intervenció del Grup Socialista, quan es deia, la senyora Montserrat Duch deia: «home, potser hauríem de fer un altre tipus de debat», deia ella: «potser hauríem de fer un altre tipus de debat». I jo vull recordar que aquest debat, aquest tipus de debat és el segon any que el fem, perquè en

anys anteriors en vam fer d'altres tipus; hem intentat anar-lo reconduint de la manera que ens ha semblat a tots plegats que podia ser més coherent el discurs i el debat. I ara estem amb aquest. Miri, si l'hem de modificar, modifiquem-lo també, però jo crec que, per molt que modifiquem el debat, les esmenes, més o menys, les possibilitats de debat i d'acceptació d'esmenes, sempre seran les mateixes. Una altra cosa és que decidim que el marc ha de ser un, si ha de ser en comissió o si ha de ser en el plenari, però d'invents ja n'hem fet. Aquí, en aquesta mateixa sala, recordo els que portem més anys en aquesta casa, discutint, quan ja portàvem quatre o cinc dies de pressupostos, l'estat de despeses esmena per esmena; era un debat llarguíssim, finalment es va convenir que allò passés en comissió, es va mantenir el debat de l'articulat en el plenari, però també esmena per esmena, durava tres dies, més o menys, dos dies i mig, i al final vam decidir l'any passat fer-ho d'aquesta altra manera. Bé doncs, si això hagués de facilitar alguna cosa fem-ho, però recordem que ja hem passat per diferents experiències.

Per tant, com que això tampoc faria variar el resultat final, que és el que a vostès i a tots plegats ens interessa, bé, l'escenari que sigui el més convenient, però el debat polític és el que és, la contradicció de models, són els que són, i difícilment, si no hi han acords que es poden produir al passadís, que es poden produir en el passadís –que es poden produir en el passadís, i sovint és al passadís on trobes l'acord–, després, el marc, ja el decidirem. Però, en qualsevol cas, una cosa no està lligada amb l'altra.

Hi he volgut fer referència perquè la senyora Montserrat Duch ho ha centrat, i em semblava que valia la pena, i tot i que ella no hi és, segur que després ja ho podrem comentar.

Per tant, els crèdits ampliables? Doncs bé, ja els he explicat quina era la posició, i en la línia de la intervenció del senyor Riera, del senyor Ignasi Riera, dir que m'ha semblat molt interessant la seva proposta, d'interessant m'ho sembla molt –en general, totes les propostes que fa ho són; una altra cosa és la conveniència que es pugui tirar endavant o no–, però una invitació que ens ha fet: «escolteu, visiteu el museu de la Batalla de l'Ebre, que és important». Jo no el conec, però hi aniré; el meu pare va estar lluitant a la batalla de l'Ebre amb els –com no podia ser d'altra manera–, amb els rojos, i m'explicava com funcionava i com va ser i el que van patir en aquella batalla, i m'agradarà veure-ho; per tant podré anar-hi. És l'anècdota, però com que vostè n'aplica, d'anècdotes de caire humà, també m'agrada estar en la mateixa línia.

S'ha parlat d'esmenes que fan referència al tema de l'esport i també de l'educació infantil, que també intentaré parlar-ne una mica. Home, en el tema de l'esport la gent que és del món de l'esport no pot oblidar la gran transformació que hi ha hagut a Catalunya en equipaments al llarg de tots els anys, i és cert que en fa uns quants que això s'ha aturat, i és veritat, i en fa uns quants que això s'ha aturat.

El Govern de la Generalitat jo penso que des de primera hora va dedicar un esforç molt important –molt impor-

tant— als equipaments esportius; era difícil, costava que qualsevol poble, si era una ciutat els barris, si era un poble que no tingués..., Flaçà, per exemple, etcètera, molts, poblets de vegades, que no tenien el seu equipament esportiu i el van tenir. El mapa esportiu de Catalunya va canviar, ha canviat brutalment. És molt possible, si no ens volem enganyar, que mantenir el ritme de construcció que es va fer aquells anys es pugui mantenir; bé, no ja mantenir, que segur que no, però engegar un altre procés com aquell és molt difícil. Els temps eren uns altres, les possibilitats de fer-ho des del punt de vista econòmic no eren les mateixes i després no podem oblidar el gran esclat que va haver-hi, el gran esforç que es va fer per part de totes les administracions —a Barcelona, per part de l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat, etcètera, i en el conjunt del país des del Govern, que és el que tenia la responsabilitat de fer-ho.

Home, diríem, contrarestar aquell esforç d'aquell moment, l'esclat que va haver-hi en aquell moment en equipaments esportius, intentar portar-lo amb la mateixa dinàmica és impossible. Això no està renyit amb reconèixer que des de fa temps hi ha hagut una certa aturada i que hi hem de posar l'esforç, la il·lusió, les ganes i els diners per continuar —no aquell ritme, que és impossible, seria enganyar-nos—, per aconseguir el que vostè deia i que el president de la Generalitat ens va explicar i ho va explicar molt clarament: volem seleccions per competir internacionalment; seleccions són equips, són grups, però individualment la situació és la mateixa. I ho volem, i perquè això sigui així han d'haver-hi esportistes d'elit que puguin competir-hi i els esportistes d'elit s'han de fer —s'han de fer— des del punt de vista d'instal·lacions i des del punt de vista de suport institucional i tot el que calgui, al costat de continuar fent una tasca imprescindible en l'esport de base.

Avui, els esportistes que són d'elit, recordarem que fa uns anys van trobar, van començar a trobar el caliu per, a partir de les escoles esportives, a partir del que és l'esport de base, després poder-se emmirallar en el que en aquell moment eren els seus ídols, i després ells han estat, gràcies a les seves possibilitats, a les seves potencialitats i als esforços de les administracions, han arribat a ser esportistes d'elit.

En aquesta línia jo crec que anem bé. Hi ha hagut una aturada en el camp de la construcció, en el camp de l'equipament, hi ha hagut una aturada en relació amb aquella dinàmica que es portava, però ja la recuperarem. Però en el conjunt, tant de l'equipament en el conjunt del país com de l'esforç humà i de la gent que ha anat sortint, jo crec que ens podem sentir força i força satisfets.

Pel que fa a l'educació infantil, el senyor Bargalló deia: «bé, diguem-ne com vulguem, les guarderies laborals, les guarderies, les escoles bressol, les llars d'infants, és igual». Home, també vull recordar-ho: el mapa dels equipaments escolars per edat no escolar, sinó pel que en diem el preescolar..., des de l'any 82-83 se'n va fer un esquitx important de guarderies al territori; els podria dir, gairebé de memòria, els en podria dir la llista. (*Veus de fons.*) No, no. No, no, no. No va ser... Miri, no sé si..., jo crec que va ser una sort per mi, que vaig tenir la responsabilitat de ser el director general de Ser-

veis Socials, qui va promoure, aquella Direcció General, la creació d'aquelles guarderies; li ho puc donar amb noms i cognoms, senyora Tolosana.

Bé, en qualsevol cas, el mapa ha canviat substancialment i aquest any el Govern ha decidit, amb una política no diré de compensació, sinó amb una política diferent, anar a ajuts per a les criatures que tenen aquesta edat, no per la via de l'equipament sinó per la via de l'ajut econòmic, molt minso si es vol, però és un avenç important amb relació al que hi havia anteriorment.

Bé, i al final dir: «home, i què m'estàs dient?, que esteu molt contents de com va tot?» Doncs, no; seria absurd que diguéssim que estem molt contents de com va tot. Estem raonablement satisfets de quina ha estat l'obra de govern fins avui, i estem raonablement satisfets de com es veu el futur en aquest proper exercici. I si volguéssim donar resposta a totes i cadascuna de les problemàtiques que vostès han manifestat al llarg del dia d'avui, i ara concretament en aquest tema, en aquesta qüestió concreta, home, segur que no seríem capaços nosaltres ni ningú de donar resposta a totes aquelles inquietuds que vostès han plantejat.

Senyora Tolosana, he començat donant-li les gràcies i acabo també donant-li les gràcies. Espero que en el futur puguem continuar debatent temes com aquest o d'altres com aquest, i si pot ser —si pot ser— amb les mateixes posicions.

Senyor president, només anunciar quines seran les esmenes de les quals desitgem votació separada, per tal que puguin ser votades favorablement. Són les 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807 i 808, del Grup Popular, totes elles del Grup Popular.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Iniciem tot seguit, acabat el debat, les votacions del bloc 9, de política cultural.

Votarem en primer lloc, llevat que hi hagi alguna petició més de votacions separades, les esmenes 801 a 808 del Grup Popular. Preparin-se per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut aprovades per 86 vots a favor, cap en contra i 2 abstencions.

I ara votariem la resta d'esmenes vives del Grup Socialista, del Grup Mixt, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 29 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Iniciem el debat del darrer bloc temàtic de la Llei de pressupostos: organització, administració i aspectes concrets. Té, en primer lloc, la paraula per defensar les

Punt 1

7326

seves esmenes la diputada senyora Marina Geli, per un temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a les altures d'aquest debat seré molt breu i no repetiré les argumentacions que ja vàrem expressar en la defensa de les esmenes a la totalitat... (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci per continuar el debat.

La Sra. Geli i Fàbrega

...però, en tot cas, intentaré explicar quines són les argumentacions que ens porten a portar aquí a debat aquestes esmenes, un total d'esmenes, doncs, que corresponen al Departament de Justícia, i algunes altres que han estat incloses en aquest últim paquet.

Respecte al Departament de Justícia, ha estat una constant, al llarg del debat d'aquests pressupostos, el reclam al Govern que, després de molts anys, en alguns departaments no ha fet un pla plurianual d'inversions, encara que hagi fet un pla d'alguna manera –o en el cas dels serveis penitenciaris–, de creació i substitució de centres penitenciaris (*persisteix la remor de veus*), sobre tot quan no hi ha un pla de finançament clar, nosaltres any darrere any estem aquí reclamant que hi hagi partides...

El president

Per favor, demano a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

La Sra. Geli i Fàbrega

... suficients fins i tot per donar compliment a allò que el Govern fa, en aquest cas, amb el suport de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Respecte als serveis penitenciaris, pensem que les quantitats que figuren a les inversions, 631 milions, són del tot insuficients com a mínim per posar fil a l'agulla als dos paquets o les dues ciutats –i en el cas de Girona, província– on els serveis penitenciaris, els centres penitenciaris, deixen més a desitjar. Model, Wad-Ras i Trinitat no cal repetir-ho, però nosaltres pensem que ha d'haver-hi una aposta decidida perquè al llarg de l'any 99 no només es tanqui el conveni amb l'Ajuntament de Barcelona pel tema de disponibilitat de sòl o de respostes urbanístiques a Girona i a Barcelona, a l'àrea metropolitana, sinó que realment comencem a fer inversió i a començar a pensar quins són els alternatius a aquests tres centres penitenciaris que han quedat absolutament desfasats des del punt de vista arquitectònic. I en el cas de Girona és el mateix, les dues presons saturades, petites, velles, amb pedaços constants, doncs, necessiten un nou projecte. I per això pensem que necessitem repensar quin ha de ser el centre de penats, i no només de penats, sinó de tot allò que vulgui dir llibertat condicional a la província de Girona, perquè, si no, poden continuar succeint petites desgràcies, evidentment no intencionades, però que evidentment l'es-

tractura arquitectònica fa molt més difícil, fins i tot, la vigilància.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Per tant, ens sembla que aquestes esmenes són de sentit comú i que probablement en les hauríem estalviat si hi hagués un pla molt clar plurianual d'inversions que hagués estat presentat pel Govern en relació amb el Pla de creació i substitució de centres penitenciaris.

El mateix podríem dir del compliment, fins i tot, d'una moció que vàrem aprovar en aquest plenari, una moció presentada pel Grup Mixt, en relació amb els dipòsits municipals de detinguts. Aquest és un contenciós llarg; aquest any per primera vegada figura un crèdit ampliable per donar compliment, probablement, a aquest litigi, a aquest contenciós que finalment han guanyat els ens locals a través de la Federació de Municipis, que obliga al pagament de les inversions i manteniment a la Generalitat, donat que és una competència delegada.

En aquest moment, els dipòsits municipals de detinguts no només fan funció de retenir o d'acollir els detinguts en espera d'ordre judicial o de procediment judicial, sinó que fan una de les funcions importants d'arrest de cap de setmana en tot o una gran part del territori, fonamentalment el més perifèric de Catalunya. Per tant, ens sembla que era obligat portar a aquest plenari aquesta esmena a l'articulat.

Referent a l'Administració de justícia podríem dir exactament el mateix. I permeti'm començar per allò que sempre ha de començar un govern i també una oposició, que és parlar de necessitats. Nosaltres tornem a portar una esmena addicional que demana que el Govern faci un informe que porti a aquest Parlament, al llarg de dos mesos, la situació actual de necessitats tant en personal com en material per fer front a allò que vaig dir i que tornem a afirmar: aquesta necessària introducció d'eficiència i eficàcia a l'Administració de justícia, que és un dels serveis públics menys valorats pels ciutadans i, probablement, més injust encara que parlem de justícia. Per tant, com que no tenim un pla de necessitats, com que no tenim un pla plurianual d'inversions i reformes, ho tornem a portar en espera que aquesta vegada reeixim en l'intent de trobar la majoria qualificada per poder tirar endavant aquest estudi. Això és previ, evidentment, a allò que *a posteriori* demanem. Pensem que hem d'impulsar el compliment de les conclusions del *Llibre blanc de la Justícia*. Hem de tenir una percepció de necessitats i els que en saben..., aquest *Llibre blanc de la Justícia*, que ens diu un seguit de recomanacions. Nosaltres volem partides pressupostàries que puguin donar compliment a aquestes recomanacions.

El mateix podríem dir d'un tema fonamental que probablement faria percebre als ciutadans i ciutadanes molt més l'inici d'una vertadera justícia, que és el funcionament de la justícia ràpida. Per tant, aquest és un tema important, molt important, que fins i tot, probablement, molt properament quan discutim la Carta municipal també en tornarem a parlar, de la justícia ràpida;

no només és necessària sinó que és urgent, és urgent d'implementar-la al nostre país.

En un altre ordre de coses, tornem a parlar de bombers. No vull allargar més el Ple d'incendis d'aquest estiu. La Comissió recentment creada de prevenció dels incendis de Catalunya necessita un molt més gran impuls que el pressupost que queda reflectit enguany. Per tant, nosaltres tornem a impulsar, a través d'una esmena a l'articulat, la possibilitat de modernitzar els parcs de bombers.

Dos tipus d'esmenes, per nosaltres, també molt importants que un, quan les llegeix, sincerament pensa que això és el *déjà vu*. Jo no m'he atrevit o no ens hem atrevit a parlar de l'«ara va de bo» de què parlava el senyor Pep Mir, perquè aquesta és una esmena que ja hem presentat els últims anys. Demanem allò que, de fet, hauria de ser d'obligat compliment: elaborar un informe sobre l'Administració de la Generalitat que estigués destinat a veure quin és l'organigrama, allò que tant de moda està a l'empresa privada i a totes les empreses que vulguin ser eficients, per augmentar-ne l'eficàcia. És redundant; probablement nosaltres no hauríem de portar això aquí si això ja es fes, però nosaltres tenim la percepció que això no es fa, que es van fent canvis; s'ha fet recentment una convocatòria de places, i tot continua sense un criteri real de política de personal. La política de personal en els serveis públics és fonamental, igual que a qualsevol altre servei, perquè, de fet, es tracta de donar major qualitat de servei als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Dues esmenes van referides als consells d'administració de les empreses i organismes autònoms cada vegada més freqüents en aquest Govern. Podríem dir que gairebé, en alguns casos, desconeixem la composició, no sabem els criteris de renovació i ja hem portat aquí, en el cas d'empreses sanitàries i altres empreses públiques, que aquests consells d'administració han de respondre a criteris de pluralitat política a la seva seu, i, quan calguin tècnics, també objectivitat amb els tècnics. No es pot fer partidisme, es pot fer política, s'ha de fer política des dels ens públics, però no es pot fer partidisme. Per tant, nosaltres..., aquestes dues esmenes intenten tornar a portar el debat aquí. Ja el vam portar...; en algun cas ho hem aconseguit molt localment en l'empresa sanitària que gestiona una part important de la salut o del sistema públic de salut de Lleida. No ho hem aconseguit encara amb altres empreses, però queda foscor. Per tant, nosaltres no volem foscor ni partidisme en aquestes empreses que nosaltres estem d'acord que es creïn en la major part de les ocasions com a instruments de major eficàcia i per possibilitar que el seu funcionament s'assembli més a una empresa ordinària.

Una altra que tornem a portar aquí –ja ho vam portar a la Comissió–, l'accés gratuït al DOCG a través d'Internet. Ho vàrem perdre, però nosaltres pensem que el DOGC és un instrument que, via Internet, pot ser molt útil per a molta gent i, per tant, tornem a portar a votació aquesta esmena, a veure si aquesta vegada els diputats i diputades pensen, la majoria, que sí que això podríem ofertar-ho als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I ja per acabar, avui tots els grup parlamentaris han rebut un informe de la Fedaia, que és la Federació d'entitats d'atenció i d'educació a la infància i l'adolescència, demanant-nos que portem el debat al model d'atenció a la infància a Catalunya, i ens demanen –i ho diuen així– «un nou model de gestió de qualitat». Els ho estalvio perquè tots vostès ho tenen, la concreció del perquè estan queixosos, i no només parlen de diners, parlen de model, un nou model i ens ve com l'anell al dit perquè nosaltres hem presentat una esmena –també fa anys que la presentem–, és el *déjà vu*, és l'«ara va de bo» del senyor Mir, del diputat Pep Mir. Nosaltres tornem a demanar que les polítiques d'infància i de joves no només amb risc social, però sobretot amb risc social, han de respondre a un model de serveis socials, de serveis socials de responsabilitat pública que ha «judicialitzat» excessivament un camp i no ens en sortim. Els vull estalviar concreció, anècdotes, perquè no vull fer demagògia, es tracta d'això que ens demana la Fedaia i de molta altra gent i, probablement, ens ho demanarien molts d'aquests menors i famílies, però aquests no tenen gaire veu. Per tant, aprofito aquest informe per demanar-los que ens aprofitin aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Mixt, té la paraula per defensar les seves esmenes el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Codina, durant tota la tramitació d'aquest punt de l'ordre del dia, el debat dels pressupostos, el nostre Grup –i de manera particular els diputats del Partit per la Independència–, per economia de temps, hem fet la defensa des de l'escó. I ara baixo aquí a la tribuna no pas perquè tingui intenció d'alentir el debat, sinó per veure si, amb la «prestància» que dona aquesta tribuna, puc convèncer el senyor Codina de la bondat de, si més no, alguna de les esmenes presentades pel Partit per la Independència.

I, en aquest bloc, n'hem presentat unes quantes que els intentaré resumir amb la màxima convicció possible.

Dues, la 891 i la 896, fan una referència directa a la normalització lingüística al món de la justícia. En aquest mateix Ple vam aprovar una proposta de resolució en la qual proposàvem la reforma d'alguns articles que, des del nostre punt de vista, entorpien, entorpeixen el normal funcionament, la normalització del català en l'Administració de justícia. I és una proposta de resolució molt important, però important és també l'esforç pressupostari que faci l'Administració. I, en aquest sentit, entenem que aquest esforç és clarament millorable i, per això, hem presentat aquestes esmenes: la 891 i la 896.

Tangencialment, també relacionat amb la normalització, però amb altres directrius, són la 892 i la 895. En la primera demanem un augment dels crèdits destinats al Centre d'Estudis Jurídics i Formació, i beques a opo-

sitors a notaris i registradors de la propietat. El fet que tinguem professionals d'aquesta mena en el país segurament també influirà molt positivament en la normalització de la nostra llengua.

Presentem també dues esmenes que fan referència a presons, la 893 i la 894, perquè entenem que cal complir en els terminis previstos el Pla de nous centres penitenciaris.

I per això no n'hi ha prou amb fer els plans, amb fer manifestacions teòriques de bona voluntat. En aquest tema calen forçosament recursos per comprar els terrenys, per construir els centres i calen també recursos per fer les reformes convenients en els centres que ja estan funcionant.

Hem presentat també, referida a bombers, l'esmena 898. Miri-se-la bé aquesta, senyor Codina; fa referència a les necessitats del col·lectiu de bombers voluntaris, necessitats que ja acceptem –fixi's si li ho posem bé– que siguin pactades entre aquest cos i el Departament de Governació. Jo crec que de la manera que està redactada aquesta esmena ha de ser de forçosa acceptació per part del Grup de la majoria.

I finalment –anunciant que retirem, senyor president, l'esmena 899– hi ha dues esmenes més, la 889 i la 890, relacionades amb la solidaritat, que és el tema clàssic del 0,7%, però no per clàssic menys just. El 0,7% és una reivindicació constant de cada vegada més sectors socials sensibilitzats amb les necessitats dels països del Tercer Món. És un percentatge, el 0,7%, que en xifres reals és important, és una xifra que supera els 100.000 milions de pessetes, i aquesta xifra, en el nostre pressupost, és molt important. Però jo li vull fer una reflexió, i és que el nostre país veu xuclat anualment no un 0,7, ni un 0,8, ni un 3, ni un 4; veu xuclat anualment un 8% del seu producte interior brut, que és el dèficit fiscal que té Catalunya amb la resta de l'Estat.

I l'actual Govern de la Generalitat, per intentar resoldre aquesta situació, el que fa és reclamar *a priori* una quantitat que està al voltant de la tercera part d'aquest dèficit. Per tant, renuncia apriorísticament al 5,5% del seu PIB. Un país que renuncia al 5,5% del seu PIB per la solidaritat amb la resta de l'Estat jo crec que es pot plantejar, que s'ha de plantejar poder arribar al 0,7 per necessitats de ciutadans de països que estan en una situació molt més precària, molt més difícil que les regions de l'Estat espanyol.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Tugues. Per completar la intervenció del Grup Mixt, té la paraula la senyora Maria Olivares.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Jo ho faré de l'escó estant, si m'ho permet, perquè suposo que, a més a més, el senyor Codina ja deu tenir decidit el que ha de fer, tant si estem allà com si estem a l'escó.

Els Verds presentem quatre esmenes en aquest bloc número 10: una que fa referència a l'Institut Català de la Dona; és perquè, una vegada més, creiem que amb una distribució del pressupost com la que es fa no es pot acudir a les tasques que en aquests moments creiem que haurien de ser prioritàries per a l'Institut, i que són incrementar les partides destinades a l'Administració local i als ajuts a les associacions de dones per dur a terme la seva presència i la seva intervenció política específica.

També trobem minso, i pensem que s'ha d'augmentar, el pressupost per a les actuacions de prevenció i reinserció dels delinqüents juvenils, i tenir cura –i en això coincidim amb l'esmena que ha presentat el senyor Benet Tugues–, cuidar les necessitats bàsiques del cos de bombers voluntaris quant a les infraestructures que concretament necessiten i que constantment ens reclamen.

I per últim, una esmena quasi jo diria que testimonial, com és la conveniència de dissoldre l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, l'Institut Català de Noves Professions i l'Institut Català del Voluntariat, integrant les seves funcions dins l'estructura administrativa dels departaments corresponents de Presidència, Ensenyament i Benestar Social, que ja suposem que no serà admesa, però volem fer constar que aquest és el nostre pensar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora Olivares. El Grup d'Esquerra Republicana també té vives divuit esmenes. Si les vol defensar el senyor Ausàs, té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Molt bé. Gràcies, senyor president, i ho farem de manera breu. El Grup Parlamentari d'Esquerra ha presentat un conjunt de nou esmenes, nou, que preveuen l'aplicació de crèdits ampliables relatives al Departament de Justícia; l'esmena 910, que fa referència a la normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, i és en aquest sentit com a exemple que només volem remarcar que la partida destinada al programa de normalització lingüística –per adonar-nos precisament de la situació en què es veu–, tot i pujar de 53 a 54,4 milions de pessetes, queda encara molt lluny d'aquells idíl·lics 134 milions de l'any 1995. Per tant, en aquest apartat, continuisme, però continuisme barat, continuisme poc dotat. I, a tall d'exemple, només recordar que els equips de normalització lingüística estan omplerts, estan dotats amb personal, amb mà d'obra precària, amb contractes temporals, etcètera, etcètera.

Pel que fa a les esmenes 911 i 918, relatives a l'increment de les actuacions preventives i a la reinserció de la delinqüència juvenil, dir que la Direcció General de Mesures Alternatives i de Justícia Juvenil, malgrat el seu nom, es dedica bàsicament, i a més a més ho fa a la baixa, al funcionament dels centres propis tancats o bé oberts, sense que en el seu pressupost puguem veure-hi un gran ventall de possibilitats que ens ofereix la

competència de justícia juvenil i a partir de la incorporació de polítiques de prevenció i de polítiques d'inserció laboral, com seria del tot desitjable.

Pel que fa al bloc de política penitenciària i rehabilitació, hem presentat dos grans blocs d'esmenes: un primer bloc destinat a infraestructures i establiments penitenciaris, i un altre segon bloc que fa referència a la reinserció.

Pel que fa al primer bloc, aquest bloc d'infraestructures, no cal insistir en els aspectes apuntats ja en el debat de retorn de l'esmena a la totalitat, però sí que és bo reiterar que amb els 132 milions de pessetes en concepte d'adquisició del terreny per ubicar-hi el quart centre penitenciar i amb els 100 milions per a la construcció de la unitat hospitalària psiquiàtrica, d'una banda, no podem, no es poden paliar ni de lluny els problemes derivats de la inoperància en aquest àmbit, tenint en compte que es porten entre onze i dotze anys sense haver-hi inversió. I dir també en aquest bloc, amb aquesta manca d'esforç inversor, s'ha portat a plantejar la substitució del tercer centre penitenciar de Barcelona, entenem que com una operació clarament especulativa.

Pel que fa al bloc de reinserció ens preocupa el divorci existent entre la memòria del Cire i els números i els comptes del pressupost, i que ajornen, entenem, aquests comptes, la reforma en profunditat més la potenciació d'aquesta empresa pública. I dir també, d'altra banda, que la presentació de les nostres esmenes constata l'absència d'un esforç progressiu i continuat per complir amb l'objectiu de dotar-nos d'un nou marc com el dissenyat pel nou centre penitenciar i d'estendre la possibilitat que avui ens ofereix la reinserció.

Pel que fa a les esmenes que ja serien pròpies del Departament de Governació, dir que el Grup Parlamentari d'Esquerra pretén, amb la presentació d'aquestes esmenes, donar un tomb a la política inversora del Departament, i amb l'objectiu d'abordar la necessària renovació que els vuitanta-quatre parcs de bombers voluntaris de les quatre brigades necessiten, tal com, de fet, ja establia una resolució aprovada per aquesta cambra, fruit del debat de política general del Govern en relació amb la prevenció i extinció d'incendis que va tenir lloc aquest estiu.

Esmenes al pressupost de Governació que reclamen també els recursos necessaris per a la realització d'un pla plurianual de modernització dels equipaments dels parcs de bombers, així com l'elaboració d'un programa específic de prevenció d'incendis forestals, i també esmenes que ja d'una manera més concreta reclamen la construcció del parc de bombers de Montblanc, la dotació amb nou material dels parcs de bombers de la comarca del Bages, la renovació dels equipaments del parc de bombers de Sant Celoni, i també destinar una partida pressupostària per al Pla d'emergència químiques de Sant Celoni, al Vallès Oriental.

Aquesta és la defensa que hem fet de les esmenes corresponents a aquest bloc.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ausàs. Ara el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds pot defensar les esmenes que resten en aquest Grup. Per fer-ho, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, ser el darrer esmenant del darrer bloc jo crec que m'obliga a intentar un esforç contrari al que he fet aquesta tarda, i que em recordava el senyor Codina, que va ser allargar una intervenció a partir de dues esmenes, i ara que en tinc vint-i-tres de pròpies i cinc de compartides intentaré fer-ho amb la màxima brevetat.

Intentaré també quelcom que segurament és difícil en aquest debat, que és no reiterar arguments que ja vàrem expressar en l'esmena a la totalitat al Departament de Justícia i al Departament de Governació, i, per tant, que aquest sigui un debat continuador d'aquell, més que repetidor dels arguments que vàrem donar.

Sí que cal fer, encara que sigui molt breument, una petita referència al nostre concepte de la política que s'ha de seguir en aquests àmbits, perquè afecten drets fonamentals, com són el dret a la llibertat o, en tot cas, les restriccions a la llibertat i la garantia jurídica, la garantia que comporta una Administració de justícia que sigui capaç de dotar aquest servei adequadament per aplicar els principis constitucionals de celeritat, de rapidesa, en tot cas, de garantia de seguretat jurídica per als ciutadans.

Dit això, i passant ja a les esmenes concretes que nosaltres hem presentat, les podem dividir en uns quants apartats. El primer fa referència a la política penitenciària; el segon, pròpiament a l'Administració de justícia; podríem dir que tenim un altre bloc que fa referència a la seguretat ciutadana i al desplegament dels Mossos d'Esquadra, i finalment amb relació a les emergències i seguretat civil.

Nosaltres, en aquests apartats, què hem intentat? Hem intentat plasmar com a prioritats, com a iniciatives que ha de seguir el Govern per posar l'accent en determinades actuacions, tot allò que dèiem com a qüestió més general.

En concret, amb relació a la política penitenciària, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible, tal com ja s'ha dit avui, dotar-nos, tal com estableix el pla de presons, encara que nosaltres sempre el volem matissar en el sentit de reclamar que els centres penitenciaris s'han de fer molt més en els centres urbans i, per tant, allà on es produeix el que dona lloc a l'ocupació dels centres penitenciaris, però sobretot també allà on és possible aplicar millor els mecanismes de reinserció dels presos, que es puguin aplicar els principis constitucionals de la rehabilitació i la reinserció dels presos, però, amb independència d'això, nosaltres pensem que és imprescindible que les partides que hi ha establertes tant per als terrenys com per a la construcció dels centres penitenciaris siguin ampliables perquè es puguin atendre i es puguin complir de veritat els objectius que

ens varem fixar no únicament per a la ciutat de Barcelona, sinó –tal com hem expressat en altres esmenes– també amb relació a Girona i altres centres penitenciaris.

Nosaltres plantejem també una esmena que fa referència a la necessitat d'un pla de seguretat per a emergències en els centres penitenciaris. Malauradament, ens hem trobat circumstàncies que han demostrat la necessitat que s'atenguin aquestes situacions i que, per tant, es programi aquest pla per a les emergències que es puguin produir, com s'han produït en els centres penitenciaris.

També calen, hi insisteixo, en la via de la rehabilitació –i per això nosaltres hem presentat tot un seguit d'esmenes que fan referència a aquestes prioritats–, inversions en maquinària, instal·lacions i estris; millorar els serveis d'assistència jurídica; potenciar els convenis per a treballs en benefici de la comunitat. Nosaltres sabem que aquests convenis ja existeixen en els ajuntaments i en entitats sense ànim de lucre, però és imprescindible potenciar-los, estendre'ls pel conjunt del país, perquè, en tot cas, aquestes mesures penals alternatives, aquestes mesures creades pel nou Codi penal tenen, han de tenir un important futur a casa nostra i, per tant, és necessari que potenciem aquests convenis, com també ja s'ha dit, i nosaltres també tenim en aquest sentit esmenes, amb relació als arrestos de cap de setmana i, per tant, a la millora dels dipòsits municipals, i als convenis amb els ajuntaments per a la utilització dels dipòsits municipals, per al compliment d'aquestes penes.

També amb relació a les unitats dependents, que no són ni més ni menys que pisos que estan ubicats fora dels centres penitenciaris i que són imprescindibles, perquè, a més a més, ho exigeix el Reglament penitenciari, per al compliment de determinats graus de penalització.

Hi ha un aspecte que ens sembla especialment important a l'hora d'aplicar el nou Codi penal i el Reglament penitenciari, que és millorar l'educació, la formació, la preparació professional dels interns, perquè aquest és un element fonamental a l'hora de sortir del centre penitenciari, que puguin estar en les millors condicions per integrar-se a la societat. Aquesta és una necessitat de tots plegats, que els reclusos es puguin reintegrar a la societat i, per tant, que millorem els mecanismes de formació i de preparació en els centres penitenciaris.

Hem de dir que, amb relació a l'Administració de justícia, nosaltres aprovàvem recentment aquí una resolució per presentar al Congrés dels Diputats, en la qual a més de l'exigència del coneixement de la llengua catalana per ser funcionari de l'Administració de justícia, nosaltres ens plantejàvem quelcom que ja vaig dir que era també molt important, que és que nosaltres puguem tenir el cossos propis de l'àmbit de la justícia i que, per tant, puguem, nosaltres, organitzar l'oficina judicial, simplificant-la i, per tant, fent-la molt més eficaç per complir, hi insisteixo, aquell mandat constitucional de la celeritat en la justícia.

Per això nosaltres hem presentat també una esmena que fa referència a la necessitat de reorganitzar l'Oficina Judicial, com també donar compliment a una necessitat, a una exigència que s'ha plantejat especialment en

els jutjats de família amb relació als tècnics professionals, als psicòlegs, als assistents socials i altres professionals imprescindibles en els jutjats de família.

Jo sé que s'està fent un esforç per part de la Conselleria, però, en qualsevol cas, és imprescindible –nosaltres hi volem posar l'accent– que es compleixi també aquesta previsió, perquè amb això s'aconsegueix ni més ni menys que simplificar l'Administració de justícia i, a més a més, reduir la conflictivitat i, per tant, reduir els casos que es presenten, que s'han de resoldre davant dels tribunals.

També hi ha una esmena que nosaltres hem presentat amb relació a l'assistència jurídica gratuïta, que és un compromís que s'ha de complir: millorar-la, dotar-la suficientment de cara a donar un bon servei als ciutadans; però, alhora, també que es pugui retribuir adequadament els que participen en aquest servei.

En relació amb el desplegament dels Mossos d'Esquadra, nosaltres hem plantejat unes esmenes que, ni més ni menys, pretenen allò que hem repetit, que hem reiterat i amb què crec que, en principi, estem d'acord tots en aquesta cambra, que és garantir que el desplegament dels Mossos d'Esquadra vagi acompanyat del corresponent replegament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, però que alhora es produeixi la coordinació necessària i imprescindible fins que aquest procés no s'hagi completat. Per tant, que garantim que es vagi donant el servei adequat. És un procés complicat, però que cal, això, garantir-ho, i cal garantir-ho, a més a més, d'una manera molt especial de cara al desplegament a les comarques de Barcelona, no per cap altra raó, sinó per la complexitat que comporta el desplegament en aquestes comarques, que s'haurà d'afrontar, que es vol afrontar, que fins i tot es vol avançar i que, per tant, caldrà fer aquest esforç especial, com també nosaltres demanem que en aplicar les competències que nosaltres tenim, en exercir les competències de trànsit posem l'accent en la prevenció, l'educació viària i la coordinació amb la Guàrdia Civil i amb els ajuntaments, perquè també ens trobem en una situació en què s'estan compartint, com és natural, les competències sobre aquestes matèries tan importants.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També amb relació a emergències i seguretat civil, nosaltres hem presentat esmenes que fan referència a la modernització de les dotacions que necessiten els parcs de bombers i, per tant, a posar l'accent en aquesta política. Nosaltres, abans, com altres grups, ja hem presentat altres esmenes concretes i determinades que, malauradament, han estat rebutjades; pensem que en qualsevol cas és imprescindible que això estigui en el centre de la política del Govern, com també millorar les dotacions d'emergències mèdiques per als bombers.

Nosaltres pensem que hi ha un aspecte, una última esmena que nosaltres tenim dins de tot aquest bloc, que jo he intentat, segurament, més malament que bé, simplificar i explicar a les senyores diputades i als senyors diputats. N'hi ha una altra que l'hem de reiterar any darrere any, que és la que fa referència a la necessitat d'un pla de reforma i simplificació de l'Administració pública. Nosaltres pensem que és imprescindible que

fem un balanç a casa nostra, que veiem exactament quina administració tenim, que anem, per tant, a dotar-nos de l'administració que necessitem a casa nostra, avui i, en conseqüència, pensem que per tenir una administració molt més eficaç i molt més adequada a les necessitats que ens plantegen els ciutadans cal aquest pla que, alhora, caldrà, des del nostre punt de vista, coordinar també amb els ajuntaments, amb les administracions locals, perquè, en definitiva, el procés que s'ha iniciat de finestra única, per tant, de simplificació màxima de les administracions per als ciutadans, es pugui dur a terme i realment puguem, entre tots, complir aquest objectiu que és que les administracions estiguin efectivament al servei del ciutadà i cada vegada més es pugui notar, és pugui captar per part dels ciutadans que l'autogovern, que l'ús de l'autogovern comporta necessàriament, ha de comportar un millor servei, un servei més proper i més adequat.

Aquestes són, en síntesi, les nostres moltes esmenes que tenim en aquest apartat i que esperem que encara ara puguem aconseguir que siguin votades per les senyores diputades i els senyors diputats perquè, en definitiva, el que expressen és la voluntat de prioritzar aquestes polítiques a què he fet referència.

Gràcies, senyores diputats; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Bé, senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta serà la darrera intervenció que, en representació del meu Grup, em toca fer de torn en contra a les esmenes que s'han anat defensant al llarg d'aquest darrer grup, i ja anuncio que seré molt i molt breu (*remor de veus*), tot i que em sap greu que la quantitat d'esmenes que presenta Iniciativa per Catalunya segurament necessitaria una resposta més acurada de la que jo estic en disposició de donar-li, senyor Fuentes, i vostè, a més a més, s'ho mereixeria, però entenc que és un debat molt repetit; ho vam veure en el debat a la totalitat, ho hem vist en el debat a l'estat de despeses, avui una altra vegada. I la veritat és que em sembla que faria, personalment, un flac favor a la cambra si em dedicués a intentar acostar-me al que ha estat el seu brillant discurs. (*Remor de veus*.)

Malgrat tot, voldria, si em permeten, senyores i senyors diputats, fer un parell de comentaris tot i volent ser molt breu. Primer, dir quines seran les esmenes de què demanarem votació separada: la 884, del Grup Socialista, i la 946...

El president

Volen guardar silenci?

El Sr. Codina i Castillo

La 884, del Grup Socialista, i la 946, d'Iniciativa per Catalunya.

El president

946.

El Sr. Codina i Castillo

946. En aquestes dues esmenes demanem votació separada, perquè el nostre Grup desitja votar-les a favor, en aquella línia de l'intent d'apropar-nos en la mesura que sigui possible als plantejaments que se'ns han fet al llarg de tot el dia d'avui per part de l'oposició.

Concretament, la d'Iniciativa per Catalunya diu que «el Govern, dins les previsions pressupostàries de la partida 12.03.228.02, del Departament de Justícia, prioritzarà les actuacions relatives a educació i formació professional en els centres penitenciaris per possibilitar la rehabilitació i la reinserció social dels interns i de les internes». A mi em sembla que aquesta...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Codina i Castillo

A mi em sembla que...

El president

Pari, pari... (*Pausa.*)

Pot continuar.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats. A mi em sembla que la proposta que fa el nostre Grup de votar favorablement aquesta esmena s'insereix dintre d'un concepte que al llarg del debat i dels debats que s'han anat produint dintre de Justícia, doncs, sempre està present la vocació, la necessitat, la vocació que tenim tots que la necessitat que la reinserció dels interns es produeixi, doncs, cada vegada més d'una forma més natural i que l'estança en els llocs de reclusió, com han d'estar els nostres interns, puguin en la mesura que sigui possible tenir una actitud, i els mitjans hi puguin ser, perquè es puguin rehabilitar i, un cop estiguin una altra vegada en llibertat, doncs, la seva reinserció sigui molt més fàcil.

He dit, i m'hi he compromès, que seria una intervenció brevíssima i la darrera. I per ser la darrera, voldria agrair molt sincerament –molt sincerament– l'actitud, el to, els discursos que cadascú, des de la seva perspectiva, ha pogut defensar, però em sembla que ha estat un debat que, més enllà del que ha estat possible de satisfer els uns i els altres, pel que fa referència a l'assumpció o no d'esmenes –i lògicament, des d'aquest punt de vista, no pot ser d'altra manera–, com que hi ha d'haver un desencant, diríem, per part de l'oposició per les poques esmenes que s'han acceptat; les raons perquè siguin poques les hem explicat moltes vegades, no ho tornaré a fer.

I al costat d'això sí que hi ha hagut, per mi, un debat enriquidor. Personalment he pogut, una vegada més, escoltar-los a vostès, aprendre molt, i, sobretot, conèi-

7332

xer amb més profunditat quina és la inspiració que els portava en cada cas, en cada departament i a cada grup, a expressar quina seria la seva voluntat, la seva política, que aplicarien en una direcció determinada i en un grup concret, i, a la vegada, he intentant, també modestament, en nom del meu Grup, donar resposta a base d'explicar el perquè no, donar resposta no només a les seves esmenes, sinó contraposar models que, lògicament, són diferents i que cadascú, des de les seves pròpies possibilitats, defensarà. Ho explicarem als nostres ciutadans i ells decidiran quin paper ens reserven en el futur a tots i cadascun de nosaltres.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció d'ara i de tot el que ha estat el dia d'avui.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'últim bloc de la Llei de pressupostos, bloc sobre l'organització i administració i aspectes concrets. Preparin-se per a les votacions.

Votarem, en primer lloc, les esmenes número 884, del Grup Socialista, i 946, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes dues esmenes han sigut aprovades per 78 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

I votarem, seguidament, la resta d'esmenes vives dels grups Socialista, Mixt, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

Iniciem la votació.

Aquestes esmenes han sigut refusades per 31 vots a favor, 47 en contra i 4 abstencions.

Un cop acabat el debat i votació de les esmenes, procedeix votar l'articulat, i sotmetem, per tant, a votació el Dictamen. Votem a continuació el Dictamen de la Llei de pressupostos.

Iniciem la votació.

La Llei de pressupostos per a l'any 1999 ha quedat aprovada per 53 vots a favor, 27 en contra i 1 abstenció.

Reglamentàriament em correspon demanar si el grup que ho desitgi vol fer explicació de vot. (*Remor de veus.*) No essent així, demano atenció un moment, senyores i senyors diputats.

Es suspèn la sessió que, en principi, reprendrem dimarts, dia 22, a dos quarts de deu del matí.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tretze minuts.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 304 65 00

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)	6.000 PTA.	} IVA inclòs
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el Butlletí Oficial :	13.000 PTA.	
Número solt (edició impresa o en microfitxa)	120 PTA.	

Dipòsit legal: B-27.966-80 ISSN 0213-7984 Imprès a Multitext, SL, Barcelona.